

Arxiu històric FUNDACIÓ JAUME BOFILL

**Recull de Premsa sobre el tema de la
LOAPA (Llei d'Ordenació i Harmonització
del Procés Autòmic) durant els anys
1981 i 1982**

NOVEMBRE 1984

FUNDACIÓ
Fundació
JAUME
Jaume
BOFILL
Bofill

LLOHPA (LOAPA)

Projecte de llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic.

Procés de seguiment per arribar a la LLOHPA:

- a) Aprovació per majoria absoluta de la conveniència d'una llei harmonitzadora
- b) Informe Enterría
- c) Pactes U.C.D.-PSOE
- d) LLOHPA

CONSTITUCIÓ

Article 147. 2. d i c.

2. Els estatuts d'autonomia hauran de fer constar:
 - c) La denominació, l'organització i la seu de les institucions autònomes pròpies.
 - d) Les competències assumides dins el marc establert per la Constitució i per les bases per al traspàs dels serveis que els correspondran.

Article 150. 3.

3. L'Estat podrà dictar lleis que estableixin els principis necessaris per a harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats, fins i tot en el cas de matèries atribuïdes a la seva competència, sempre que ho demani l'interès general. Correspon a les Corts Generals d'apreciar l'existència d'aquesta necessitat, per majoria absoluta de cada Cambra.

Un seriós risc d'involució

En aquest desgraciat país cada vegada que s'esgarria una plantofada va a petar a la galta de les nacionalitats. És clar que després de centenars d'anys de tristes experiències hom ja no creu que les bufetades s'esgarriïn perquè sí, sinó que estan perfectament adreçades i calculades. Les darreres crisis polítiques a l'Estat espanyol han servit per posar de relleu l'ofensiva centrista que denunciàvem en comentaris anteriors i que arribava de la mà de l'inefable Rodolfo Martín Villa.

Dos fets significatius esdevinguts recentment a Madrid provenen que la normalització autonòmica, que al capdavant era el mínim que es podia exigir en les circumstàncies actuals, corre a hores d'ara un seriós risc d'involució política a mans de les forces que ocupen el poder central. Em refereixo al IV Congrés d'Aliança Popular i al programa de govern presentat per Leopoldo calvo Sotelo, aspirant per UCD a la presidència del govern.

AP CONTRA LES NACIONALITATS

Aliança Popular és un partit amb una escassa, per bé que estratègica, representació parlamentària, però que es troba en fase d'expansió i de creixement (fins i tot a Catalunya) gràcies als errors dels centristes, a la seva agressivitat i al cultiu del catastrofisme dins un clima general de desencis. D'altra banda tothom sap que AP aplega sectors poderosos que per una via o altra influeixen, i molt, en la vida del país. Doncs bé, un dels pilars bàsics d'aquest IV Congrés fou l'atac sistemàtic i constant a les nacionalitats —fins al punt de demanar una reforma de la Constitució que suprimeixi aquest mot—, i al procés autonòmic que, si depengués d'ells, seria reduït a una tèbia regionalització.

Deixant de banda el contingut dels discursos amb les obligades referències al «Regne de València» i a les «Vascongades, les més espanyoles de totes les províncies espanyoles», que al cap i a la fi tenien un to inevitable de miting, les conclusions escrites del Congrés són prou allisonadores. Heus-ne aquí algunes: «La unitat d'Espanya com a Nació, com a Pàtria i com a Estat no és ara, ni mai discutible... Si no es modifica la redacció contradictòria de la Constitució (reconeixement de les nacionalitats i unitat d'Espanya), s'atempta contra la indivisibilitat d'Espanya... El càncer autonomista està devorant la nostra feble democràcia i la nostra economia tan apallissada...».

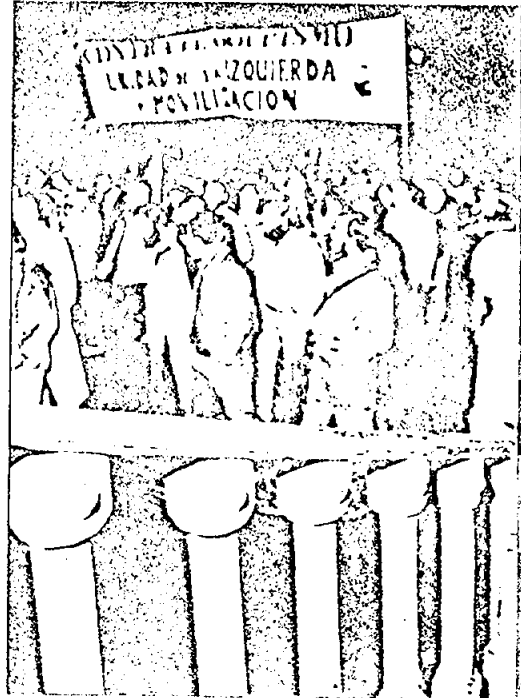
La ponència política aprovada pel IV Congrés contraposa les exigències nacionals dels pobles incisos a l'Estat espanyol amb el «seny regionalista» mostrat per galesos, escocesos, italians o portuguesos, i, entre les recomanacions que el Congrés fa al govern, la dotzena diu que cal «una campanya d'impuls i determinació del sentiment nacional (per espanyol, és clar), dels seus símbols, de les seves expressions i de les seves institucions, així com dels seus fonaments...».

Tanmateix, la guerra contra les autonomies per part d'AP no s'atura en la fase política, sinó que continua en la ponència cultural. Ja saben el que es fan, ja! Després de l'inevitable càntic a la unitat cultural d'Espanya i dels no menys inevitables 300 milions de castellano-parlants, diu que «els constructors de l'Estat de les autonomies ho confonen tot: Nació amb Estat; Pàtria i Nació; Regió i Nacionalitats, etc... i se suposa la lesi d'un Estat únic per a una pluralitat de nacions!... Ha arribat l'hora de dir prou!... d'aturar la balcanització en curs de la nostra Pàtria... Podem parlar d'un gran objectiu nacional: la reconstrucció —si reconstrucció— d'Espanya com a Pàtria única i comuna de i per a tots els espanyols... I cal començar pels fonaments: la seva identitat cultural...». Més clar, l'aigua.

EL PROGRAMA D'UCD

Això no seria especialment greu (aquesta música és molt familiar a totes les nacions peninsulars que l'han resistida), si no fos perquè el programa de govern de Leopoldo Calvo Sotelo (UCD) diu textualment: «Cal, doncs, que al mateix temps que s'aprofundeix el sistema autonòmic es posin a punt i es perfilin tècnicament aquestes competències exclusives o compartides de l'Estat... Em proposo... treballar sistemàticament en aquesta direcció, imprescindible per al manteniment de l'Estat, així com per a l'eficàcia social i política de les Comunitats Autònomes... Seré especialment sensible a la preservació

Foto: Lluís Salom.

del principi de la unitat econòmica d'Espanya... No hi haurà autonomies fortes sense un Estat fort. Per a aprofundir el procés autonòmic és imprescindible fer més robustes les estructures unitàries dins de les quals s'han de moure les Comunitats Autònomes...». Com veieu, és una forma més delirada, però igualment clara, de dir el que deia AP, de recollir els tenebrosos projectes autonòmics de Martín Villa, que per cert serà segurament un dels homes forts del nou govern.

Tan preocupant esdevingué la situació que el portaveu de la Minoria Catalana al Congrés de Diputats, Miquel Roca, un home escassament crític de la gestió autonòmica dels anteriors governs, es veia obligat a advertir que s'obren «greus interrogants», i que és de tèmer que hi hagi una «regressió autonòmica». Per això, hagué de recordar coses com que l'autonomia no és una descentralització administrativa, o que es tracta d'un dret i no d'una obligació. Malgrat les promeses autonòmiques del candidat, que no rectificà ni un sol mot del seu programa, ningú no pot dubtar a hores d'ara que s'acosta el moment d'aturar les reivindicacions nacionals dels pobles peninsulars a través de les retallades polítiques de les autonomies. ● JOSEP M. SANMARTI

La resposta del centre

El govern central, que fins ara es feia el ronso a l'hora de tirar endavant les autonomies, ara té pressa per a aturar-les i, per poc que pugui, buidar-les de llur contingut polític. La situació faria riure, si no fos tan tràgica. Hem sofert tres-cents anys d'un centralisme a ultrança que no ha permès el més petit respir als nacionalismes peninsulars —llevat del curt període corresponent a la II República que no fa falta recordar com va acabar—, i resulta que el problema cabdal en aquests moments, segons el govern Calvo Sotelo, és enfortir l'Estat central. El fet indignant és que «enfortir» no vol dir «democratitzar», sinó «centralitzar-més-encara». I després acusen l'esquerra de ser estatalista...

Amb l'arribada de la monarquia parlamentària i la Constitució democràtica s'obriren unes petites portelles per on entrà als Països Catalans una mica —una mica— d'aire fresc. Catalunya concretament ha col·laborat amb sinceritat i eficàcia en la consolidació de la democràcia; no ha plantejat cap problema greu a les autoritats estatals; ha mostrat una i altra vegada la seva gran capacitat negociadora i pactista, el seu esperit democràtic, la seva disciplina ciutadana. Les tensions han estat mínimes, s'han resolt amb procediments democràtics i legals par part nostra, i els catalans no hem refusat mai el nostre suport als altres pobles de l'Estat, com el gallec o l'andalús, per no dir, és clar, el cas de les Illes i del País Valencià. Tothom, fins i tot els centralistes i els dretans més rebecs, ha reconegut la conducta exemplar i assenyada del poble català durant aquests anys. Per posar un exemple recent, s'ha elogiat molt a Madrid el paper fet per la Generalitat durant la nit del 23 al 24 de febrer, quan l'intent de cop d'Estat. Es digué llavors que el rei i el president Pujol havien estat els únics dirigents que havien demostrat llur talla d'estadistes. Doncs bé, què rebem a canvi de tot això? Una vergonyosa campanya acusant Catalunya de discriminar els castellano-parlants; investigacions injustificades a les nostres universitats; inculpacions d'actuar al marge i àdhuc contra la Constitució (només cal recordar l'afer de les Caixes o el de les Diputacions), precisament quan Catalunya ha demostrat de sobres la seva voluntat de sostenir la Constitució democràtica. Són uns altres i no precisament els catalans, qui han atacat frontalment la Constitució i la democràcia i amb prou feines se'ls ha renyat. I per acabar-ho d'adobar se'ns frega per la cara un projecte de llei d'«harmonització» de les autonomies que, si no es canvia, pot

Martin Villa.

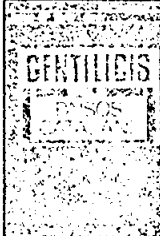
contenir gravíssims greuges per a les senyes d'identitat a les nacionalitats peninsulars, com en els vells temps de la dictadura franquista. I a més a més s'amenaça des d'Administració Territorial, que ha esdevingut pel que sembla el pitjor enemic de les nacionalitats, amb una reforma de la llei electoral que escombraria les minories nacionalistes (sobretot les més incòmodes al poder central) del parlament estatal.

ABUSEN DE LA CONSTITUCIÓ

La base jurídica d'aquesta política és una lectura sistemàticament abusiva de la Constitució que el ministre Martin Villa fa sense cap mena d'escrúpols. És possible que els vergonyants esdeveniments del 23 de febrer hagin donat dramatisme a la situació, però també és ben cert que al ministre Martin Villa no li calen moltes empentes per a rumiar i dur a terme operacions anti-autonòmiques, i de fet aquestes mesures ja les tenia preparades des de fa temps. Només cal dir que ell fou el sublim instigador de la frenada autonòmica del mes de gener del 1980, quan UCD decidí que no hi hauria més autonomies per la via de l'article 151, perquè —ves quines coses!— el país no pot resistir tantes eleccions. Per sort, els andalusos l'obligaren a empassar-se la declaració feta a toc de platerets, i confiem que algú més (el País Valencià?) segueixi l'exemple.

Tot plegat no ha de dur els nacionalistes demòcrates al descoratjament o al pessimisme. La lluita per les llibertats nacionals ha de ser llarga per força —això es veia des del començament— perquè els sectors centralistes són forts i no pensem cedir així com així. Cal entendre que estem dins un procés i que tanmateix ja s'han assolit èxits importants que els catalans potser no hem valorat bé, a causa de les amenaces constants contra les essències del Principat. Cal tenir en compte que la pressió popular és forta arreu de l'Estat i que els tripijocs legals tenen un límit. No es pot excloure, per exemple, un daltabaix centrista a les eleccions gallegues i confiem que a Andalusia es produeixi una nova mobilització popular arran de la discussió de l'Estatut d'Autonomia. Tots aquests pobles i factors són al capdavant aliats objectius de Catalunya amb els quals s'ha de comptar.

● JOSEP M. SANMARTÍ

**GENTILICIS
DELS PAÏSOS CATALANS**

Per Josep M. Soler i Janer
Col·lecció LLENGUA VIVA-3
EDITORIAL MILLÀ · Sant Pau, 21 · BARCELONA
Demaneu-lo a la vostra llibreria

↳ *Projecte de llei d'harmonització*

Denegades les esmenes del nacionalistes

Les minories recorreran la decisió

Madrid. (Josep M. Sanmartí) — En una discutible decisió, la mesa de la Comissió constitucional del Congrés denegà ahir la tramitació de tres esmenes de devolució presentades per la Minoria Catalana, el PNB i Euzkadiko-Ezkerra al projecte de llei d'harmonització de les disposicions normatives de les comunitats autònomes sobre determinades matèries, com és ara l'ús del terme nació i nacional. La mesa es compon exclusivament de centristes i socialistes, entre els quals hi ha Rodolf Guerra (PSC), elegit ahir com a vice-president de la comissió. Portaveus socialistes insistiren que la decisió era anterior als pactes autonòmics govern-PSOE.

La mesa declarà ferm el seu criteri que basà en l'article 150.3 de la Constitució i en el 94.2 del Reglament de la Cambra. La seva argumentació, lògicament compartida pels dos grups majoritaris, deia que les Corts generals ja havien votat afirmativament la «necessitat» de la llei, i que el debat de la totalitat ja s'havia fet. En conseqüència, la comissió no podia contradir la decisió de les dues Cambres tornant el projecte al govern, ja que s'entén que un text «necessari» és en aquest cas automàticament «oportú». Rafael Arias Salgado (UCD) acusà les minories nacionalistes de demanar la devolució per «raons d'oportunitat». En canvi, s'acceptaren les esmenes a la totalitat amb text alternatiu.

Les tres minories nacionalistes esmenadores feren constar llur oposició total a la decisió de la mesa, i la Minoria Catalana i el PNB anunciaren la presentació d'un recurs a la mesa del Congrés i, si cal, un altre recurs d'empara al Tribunal Constitucional al·legant indefensió. Les minories nacionalistes consideren aquesta

lleí com un antecedent per a una segona autorització harmonitzadora basada en el pacte autonòmic, que aquests partits consideren que retallà indirectament els Estatuts vigents. L'ur tesi és que una cosa és el reconeixement de la «necessitat» d'una llei harmonitzadora i una altra el text concret presentat pel govern, que, segons ells, no respecta els criteris votats per la Cambra. Marcos Vizcaya subratllà que la decisió de la mesa s'havia produït un cop acabat el termini de presentació d'esmenes, cosa que motivava la indefensió dels grups oponents. Juan María Bandrés ho considerarà a més a més un error polític. «En matèria autonòmica, s'estan fent les coses molt malament». Per la seva banda, Miquel Roca considerarà vulnerat un dret dels grups parlamentaris i insistí que es confon l'objecte del debat al ple de la Cambra amb l'articulació de la seva decisió. Jordi Solé Tura abonà aquesta tesi, malgrat que el seu grup té un text alternatiu. Les minories tenen un termini de tres mesos per a presentar el recurs d'empara.

Prèviament, la comissió havia discutit dues esmenes a la totalitat de l'estatut d'autonomia de les Canàries signades pel PCE i el PNB. Ambdues esmenes subratllaven la importància de les illes Canàries i demanaven que l'Estatut fos tramitat per l'article 151 de la Constitució a fi de poder concedir el sostre d'autonomia màxim. Al terme de la sessió, una intervenció del diputat canari Lorenzo Olarte (UCD) provocà una forta polèmica. Olarte considerà com una ingerència en els afers canaris l'esmena del PNB i acusà aquest partit de repetir els arguments del Partit Nacionalista Canari, «que és independentista».

Omnium Cultural AJOI 17-10-81

La LOAPA, regressiva per a les autonomies

Amenaça l'efectivitat de l'Estatut

Barcelona. — Omnium Cultural va fer pública ahir una declaració en què es pronuncia contra la llei d'harmonització, en considerar-la «regressiva per a totes les autonomies i encara més envers les de Catalunya i Euskadi», i n'atribueix la responsabilitat «als dos grans partits estatals i a les organitzacions catalanes amb ells articulades».

Tot destacant la importància del fet que el Congrés de diputats hagi concedit autorització al govern per a iniciar el procés legislatiu de la «harmonització» de les autonomies, considera que «es tracta d'un acte greu per a nosaltres i descoratjador per als pobles de l'Estat espanyol. Perquè allò que es pretén és rebaixar les competències legislatives de totes les comunitats autònomes, i especialment les del Parlament de Catalunya i de la Generalitat. És a dir, es tracta de donar valor de llei a les restriccions, les traves i els passos enrera que el govern actual ha mirat d'imposar-nos des que començà a governar, fa poc més de mig any».

«Volem contribuir a infor-

mar els nostres socis i l'opinió pública —continua—, sobre aquesta autèntica amenaça a l'efectivitat de l'Estatut. I no podem deixar de dir que, a part d'altres causes —remotes o no tan remotes—, la responsabilitat immediata del que s'esdevé correspon als dos grans partits estatals i a les organitzacions catalanes amb ells articulades, ja que per mitjà de llurs representants, aquests partits signaren prèviament l'acord anomenat de concertació econòmica.»

«Omnium Cultural —acaba—, entitat defensora, des dels temps més difícils, de la llengua i de la cultura catalanes i que en promou i n'ha promogut l'ensenyament i les activitats, es dol que hi pugui haver qui, avantposant interessos partidistes als essencials del propi país, contribueixi amb llur acció a l'aprovació d'un text legal que servirà, no hi ha dubte, per a bastir una política regressiva respecte a totes les autonomies i encara més envers les de Catalunya i Euskadi. Demanem, doncs, a tothom una reflexió conscient sobre el fet que denunciem i sobre el

qual convidem a manifestar-se totes les entitats culturals i civiques, i esperem que, en aquesta reflexió, no deixaran de participar-hi els qui, diputats i senadors elegits al Parlament de l'Estat pel poble de Catalunya, són responsables dels seus actes davant d'aquest poble.»

Cullell: l'harmonització neix morta

«Jo no dubto de la catalanitat de tots els qui viuen i treballen a Catalunya. L'harmonització neix morta encara que els dirigents dels partits concertants ho hagin aprovat», va manifestar ahir en un acte a Manresa el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, Josep M. Cullell, que actuava, en aquest cas, en tant que membre del comitè executiu de CDC.

«CDC no pot acceptar —afirmà— que allò que el poble va votar ara sigui aduiterat pels que mai no han cregut en l'autonomia de Catalunya.» «Malgrat tot —concloué— estic esperancat. No reeixiran certes maniobres.»

De la LOAPA a un nou cop de decret

135-1X-4

El Parlament de Catalunya ha aprovat per majoria que la LOAPA —la tristament famosa llei orgànica d'harmonització del procés autòmic— sigui retirada o tornada al govern, perquè es considera que interpreta i desenvolupa el títol vuit de la Constitució com una llei intermèdia que afecta l'Estatut de Catalunya i altres Estatuts. Aquesta, juntament amb les altres resolucions del Parlament, és una decisió important.

Ho és perquè la LOAPA, sorgida del procés de concertació autònomic establert a l'estiu i signat per la LCD i el PSOE, se situa al mig de l'autonomia de Catalunya per tal que aquesta no vagi pels camins previstos a l'Estatut, que emana de la Constitució, sinó per les vies reglamentàries que el poder central ha pensat per tal d'evitar l'autogovern i permetre la descentralització. El ple del Parlament de Catalunya va ser ric en aquestes aportacions des de tots els angles polítics i jurídics. I a les resolucions es parla d'aquells aspectes de més flagrant evidència: jerarquies normatives, fixacions de bases, limitacions de competències, control de l'activitat autònomic, funció pública, etc.

En definitiva, però, el que ha dit el Parlament de Catalunya és que la LOAPA no vagi endavant i que es pugui entrar en la via de la negociació entre els partits parlamentaris i els governs autònoms per tal d'evitar el que fins ara apareix com una retallada força sibil·lina dels Estatuts d'autonomia vigents. I, a aquesta sol·licitud, el govern central hi ha una de ser sensible.

Perquè no és pas fent l'orni o encastellant-se en posicions que són fruit de pactes ja closos com podrem fer anar endavant el país. És sobre la base d'una negociació positiva que això es podrà fer. I, quan diem negociació, és perquè creiem que en aquesta acció no es tracta d'un mercadeig de favors o un tràfic de beneficis, sinó d'unes converses profundes en les quals les idees centrals del que ha de ser l'autonomia vigen, dissenyada segons la Constitució i els Estatuts, són sobre la taula per tal de potenciar-les i fer-les útils a tota la comunitat estatal.

És, doncs, un moment delicat que el nou govern central haurà d'afrontar amb serenitat i imaginació, perquè fins ara la concertació i la

LOAPA han significat que volia desfer el camí de les autonomies emprés el 1977 i concretat amb els Estatuts a l'estiu del 1979. I desfer camins, en la història, perquè se la vol aturar, és sempre una operació arriscada.

En aquest mateix context apareix ara el decret «contralant» els serveis de la Seguretat Social i sanitat traspassats a la Generalitat que, com a últim «obsequi» del ministre Sancho Rof, redueix els traspassos celebrats i acomplerts fa unes setmanes i els redueix a no res. És talment l'aplicació de l'esperit de la LOAPA a la sanitat i la Seguretat Social.

Francament, no entenem aquesta política del govern Calvo Sotelo, fora que vulgui «destabilitzar» l'autonomia catalana. Per això hauria de ser sensible a la petició del Parlament de Catalunya i obrir unes negociacions serioses perquè a Catalunya es pugui continuar comemorant com una eina possible de reconstrucció nacional la Constitució que fa tres anys el poble va votar.

AVUI

La LOAPA de Damocles

És com un malson que no acaba de passar mai. Amb arguments a favor i en contra de la seva constitucionalitat, amb posicions que, sense qüestionar-la, demanen només que no s'apliqui a Catalunya, amb estudis assenyats sobre el seu rang de llei orgànica o no, ens estem acostumant a ella. Malgrat que l'estira i arronsa serà llarg, ja la tenim instal·lada. I ens oblidem, massa sovint, de qui és la seva mare. La seva mare és una data: el 23-F.

Foto: Tomi Socies.

Cal recordar que, poc després de l'intent de cop, no per teatral menys perillós, vàrem trobar-nos amb una llei sobre la bandera (preferència absoluta de l'«espanyola»); amb una campanya sobre l'obligació de l'acatament constitucional per part de les «autoritats» autonòmiques; una altra llei sobre la regulació dels termes «nació» i «nacionalitat»; i amb una voluntat d'assegurar l'ús i ensenyament del castellà a les «comunitats autònomes». Després de l'estiu, i en base a l'informe Enterría, el govern es definia per la necessitat d'endegar un procés «harmonitzador» del procés autonòmic i cridava els principals partits estatals a la taula de negociacions. El procés es completaria amb una nova llei electoral que marginés més els partits nacionalistes i una Llei de Règim Local que fes els municipis i les diputacions més depenents del Govern central, marginant els governs autònoms.

A la taula hi havia un interlocutor privilegiat, el PSOE. Per obra i gràcia del 23-F, el Govern abandonava el projecte de «pacte autonòmic» amb el PNB i CiU i

es dirigia prioritàriament a un partit l'espanyolitat del qual era fora de dubte. Tan bé s'avingueren UCD i PSOE que aviat foren marginats el PCE i AP, distanciant-se el primer fonamentalment pel mètode emprat pels pactants i deixant el segon que altres fessin el que Fraga faria directament, esmenant el títol VIII.º de la Constitució.

I què en sorti de l'acord dels dos grans partits espanyols? Doncs que calia acabar amb la «disbauxa» autonòmica, i que ara, per tal que no hi hagués gelosies ni diferències, hi hauria autonomia per a tothom, però per a tots igual. Es generalitzaven, doncs, les autonomies, però s'uniformitzaven els sostres de competències.

La parida prenia la forma de «lleï orgànica», per tal que pogués així ser superior a les lleis de les «comunitats autònomes», i les seves conseqüències, entre altres, eren les següents:

1) El govern de la Generalitat no pot dissoldre el Parlament, i els diputats «autònoms» no gaudiran d'immunitat parlamentària.

2) Redueix més encara les competències legislatives de Catalunya.

3) Rebaixa els sostres de competències, i acaba amb les exclusives.

4) Implica un control més rígid de l'aplicació de la legislació estatal per les «comunitats autònomes».

5) El dret de l'Estat s'imposa al dret català. Etcètera.

Tot això per si no n'hi havia prou amb el sistemàtic recurs d'inconstitucionalitat contra qualsevol llei o decret de les institucions catalanes: transferència de les Diputacions, Biblioteques, Funció Pública, Consell Assessor de RTVE a Catalunya, emissores de FM, Alta Inspecció d'Ensenyament, Caixes d'Estalvi, Calendari Laboral, etc. Només se n'ha salvat, fins ara, el decret de Serveis Mínims en cas de vaga. Així les coses, les forces polítiques catalanes han reaccionat de manera diferent. Llevat de Centristes i el PSC (favorables a la Llei), CiU, ERC i PSUC han manifestat el seu rebuig, a més de les organitzacions extraparlamentàries, però sense iniciatives clares a dur endavant contra la LOAPA. Convergència, entestada en una negociació sense fi per tal de salvar Catalunya dels efectes de l'harmonització (com si això fos possible si no es tira endarrera la Llei) demana a les entitats de la «Crida a la solidaritat» que no es precipitin fent manifestacions. L'Esquerra es manifesta, en canvi, favorable a pressionar des d'ara i el PSUC, sense una posició clara, insinua que la convocària de Santa Llúcia pot anar principalment contra els socialistes i ser capitalitzada per la dreta. Comentaristes polítics, per embolicar més la troca, parlen de la manifestació de «l'esquerra» (la del dia 6 per la pau) i la de la dreta (contra la LOAPA) car ja se sap que totes les entitats, N d'E, el MCC, la LCR, etc., són dretes de tota la vida...

Definitivament, hi ha gent que no s'assabenta de la pel·lícula i, prenent el rave per les fulles, s'obsessiona amb un hipotètic «doble joc» dels convergents, consistent —per dalt— en una negociació moderada amb el Govern central i —per sota— en un estímul a iniciatives cíviques del tipus de «Som una nació» (els diaris parlen de finançament directe de CDC a personalitats nacionalistes). Caldria preguntar-se, ni que això fos veritat, si, més que d'un doble joc, no es tractaria d'una contradicció del partit del govern. ● R.E.S.

Final del debat sobre la concertació

El Parlament demana la retirada de la LOAPA

El Parlament de Catalunya acordà ahir com a conclusió del debat sobre la concertació autonòmica, entre altres resolucions, pronunciar-se per la retirada o devolució del projecte de la LOAPA al govern central

Barcelona. (Montserrat Radigales). — El ple del Parlament de Catalunya es pronuncià ahir, per una majoria formada per CIU, PSUC i ERC, per la retirada o devolució del projecte de la LOAPA. Aquesta és una de les resolucions més destacades aprovades com a conclusió del debat sobre la concertació autonòmica i la seva incidència a Catalunya. Cal destacar també la declaració que, en cas que la LOAPA sigui aprovada, el Parlament examinarà les modificacions que s'hi hagin introduït per presentar, si s'escau, recurs d'inconstitucionalitat; i el mandat que es dona al Consell Executiu perquè realitzi gestions prop del govern central per impulsar unes negociacions entre les institucions de govern autonòmic i els partits parlamentaris d'àmbit estatal o autonòmic.

Una divisió no superada

La majoria de les resolucions van ser aprovades per unanimitat, però, no amaga la divisió en dos blocs (d'una banda, CIU, PSUC i ERC; de l'altra, PSC i CC-UCD), que s'ha manifestat al llarg del debat i que ahir no va poder ser superada en les resolucions clau, com aquesta petició de retirada que fou proposada conjunta-

des d'un principi han sostingut, col·loca els socialistes i centristes en una posició incòmoda i contrària a un acord del Parlament. Perquè aquesta, com totes les altres resolucions, no té un caràcter efectiu, però sí el valor d'una presa de posició política del Parlament de Catalunya.

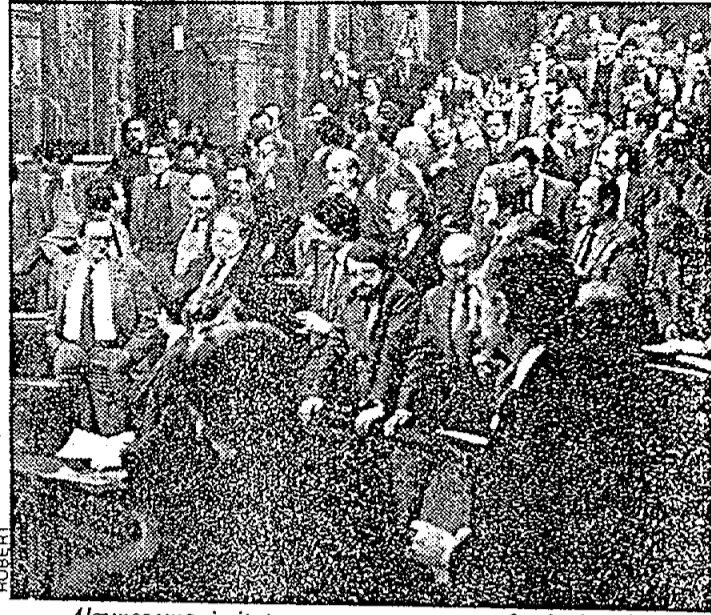
Com es pot constatar en aquesta mateixa pàgina, en què oferim la totalitat de les resolucions aprovades amb indicació de la votació de cada grup, les acordades per unanimitat són, en la seva majoria, o bé declaracions de principi evidents, com les que subratllen que l'Estatut deriva de la voluntat del poble de Catalunya o que només es pot modificar pels procediments establerts a la Constitució i el mateix Estatut, o bé fan referència a aspectes parcials del projecte de la LOAPA, sobre els quals socialistes i centristes ja havien reconegut la necessitat d'una clarificació. O bé encara es manifesta una voluntat política diferent al darrer d'un text unànimement aprovat, com és la futura presentació de recurs d'inconstitucionalitat a què abans hem fet referència. És evident que, en aquest cas concret, CIU, PSUC i ERC creuen en la necessitat d'aquesta presentació fora que la LOAPA sigui tan modificada que quedi anul·la-

de destacar, d'entre les resolucions aprovades per unanimitat, la que sol·licita l'inici de negociacions. És aquest, sens dubte, el compromís conjunt que s'ha derivat de la celebració d'aquest ple.

De les resolucions aprovades, les dues primeres corresponen a una transacció de les inicialment presentades per CIU i ERC, les dues darreres ho són a iniciativa de CC-UCD i les altres del PSUC.

El PSC retira la seva proposta

Els socialistes, per la seva part, retiraren la proposta que havien presentat. L'anunci fet pel portaveu convergent, Maclà Alavedra, que votarien favorablement determinades parts del text, però en contra d'altres, demanant-ne votació separada, portava a la conclusió que hi hauria una aprovació parcial que el PSC considerà que «tergiversava» el sentit de les seves propostes. El portaveu del PSUC Rafael Ribó, esmentaria aquesta retirada tot elogiant les propostes. Algunes es referien als punts que

Algunes unanimitats no amagaren una profunda divisió

els dirigents de CIU havien declarat «innegociables» i als quals s'havia referit ja Joan Prats el dia anterior. Per la seva part, Maclà Alavedra havia anunciat l'acceptació parcial, tot considerant que hi havia hagut «un acostament» a les posicions defensades pel seu grup, així com també per ERC i el PSUC. Es pronuncià en canvi en contra de declarar — primer punt de la proposta socialista — els acords autonòmics i la LOAPA com «una exigència i una garantia del procés de transició democràtica i de transformació autonòmica de l'Estat».

De les propostes de CC-UCD, dues foren aprova-

des, una retirada i quatre rebutjades. Especialment una d'aquestes fou polèmica. Afirmava textualment que «mitjançant una llei, tant si es considerava totalment com parcialment orgànica, no es pot modificar el contingut de l'Estatut de Catalunya». Eduardo Martín qualificà de «greu error» que els partits que estan contra la LOAPA l'haguessin rebutjada. Maclà Alavedra i Rafael Ribó coincidiren a explicar que l'havien rebutjada perquè, darrera una declaració genèrica evident, hi havia la voluntat política de donar a entendre que la LOAPA no modificava el contingut de l'Estatut.

Les resolucions aprovades

• L'Estatut d'autonomia deriva de la voluntat del poble de Catalunya d'exercir el seu dret d'autogovern. (Unanimitat.)

ques» o «interpretació bàsica», s'hauria de cenyir a la interpretació de la sentència del Tribunal Constitucional de 28 de Juliol del

dent que centristes i socialistes no la votarien perquè, com subratllà Eduard Martín en l'explicació de vot, «no incorrerem en una votació que després no avalaríem amb el nostre comportament». Els grups proposants eren perfectament conscients alhora que aquesta resolució, que evidentment correspon plenament a l'actitud política que

i socialistes optaran pel recurs. No ha de sobtar, doncs, que tothom aprovi que el Parlament «examinarà» la llei resultant. Si arriba el cas, les discrepàncies tornarien a sorgir en aquell moment.

El compromís de la negociació

En tot cas, sí que val la pena

Unanimitat a demanar el tercer canal de TV

Barcelona. — Per unanimitat el ple del Parlament va aprovar, com a darrer punt de sessió de treball d'ahir tarda, el projecte de proposició de llei que autoritza el govern a crear i cedir a la Generalitat de Catalunya un tercer canal de televisió previst a l'Estatut.

Tots els grups parlamentaris van estar d'acord en aquesta llei, que només va tenir una esmena de caràcter tècnic. Ara la llei s'haurà de presentar a Madrid, al Congrés, exercint la iniciativa legislativa que té el Parlament de Catalunya, i es allí on haurà de debatre's. A aquest efecte el Parlament de Catalunya ha de nomenar una comissió de parlamentaris per acudir al Congrés a defensar la proposta que presenta el Parlament. El president de la Cambra, Heribert Barrera, explicà que a la pròxima sessió plenària es procedirà a elegir i nomenar aquesta comissió, que presumiblement estarà integrada per un representant de cada grup parlamentari.

La llei aprovada té set arti-

cles, en els quals es diu que s'autoritza el govern perquè creï, i doti de material, un tercer canal a Catalunya de televisió estatal, que serà de titularitat estatal, l'engendrament del qual s'encomanarà a TVE i després es cedirà en gestió directa a la Generalitat; la Generalitat n'assumirà la gestió en un termini de sis mesos a partir de la vigència de la llei; hi haurà una comissió mixta entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat per a determinar la subvenció — present a l'Estatut —, el govern atribuirà les freqüències i infraestructura tècnica, i s'establiran convenis entre RTVE i la Generalitat sobre el tercer canal, i el Parlament farà una llei per articular orgànicament i funcionalment l'organització i el control parlamentari del tercer canal.

En ser aprovada aquesta proposta, hom tenia la impressió que ara cal guanyar aquesta parcel·la a Madrid, però donada la situació política, el projecte podia ser que hi anés d'aquí a força temps.

lupament de l'Estatut de Catalunya només podrà fer-se per les vies previstes en el mateix Estatut, d'acord amb la Constitució, que garanteix el respecte a la voluntat dels ciutadans de Catalunya. (Sí: CIU, PSUC, ERC; Abst.: PSC, CC-UCD.)

El projecte de llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic presentat pel govern de l'Estat al Congrés de diputats interpreta i desenvolupa el títol VIII de la Constitució com una llei intermèdia que afecta l'Estatut de Catalunya i els altres Estatuts i, per tant, caldria la seva retirada o devolució. (Sí: CIU, PSUC, ERC; No: PSC, CC-UCD.)

• En cas de ser aprovada la llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic, el Parlament examinarà les modificacions introduïdes en el curs del procés parlamentari de les Corts generals, per a la interposició, si s'escau, del recurs d'inconstitucionalitat. (Unanimitat.)

El Parlament acorda:

1. Instar el Consell Executiu perquè en el termini més breu possible faci les gestions oportunes per aconseguir prop del govern central de l'Estat d'impuls de negociacions i converses amb totes les instruccions de govern autonòmic emanades dels Estatuts vigents i els partits parlamentaris d'àmbit estatal i/o autonòmic per prosseguir en el desenvolupament d'una política d'Estat per a les autonomies. (Unanimitat.)

2. No es pot modificar la Constitució ni l'Estatut si no és mitjançant els procediments de reforma previstos en ells mateixos. Derivada d'aquesta constatació el Parlament de Catalunya entén que, davant la presentació per part del govern central d'un projecte de llei d'harmonització del procés autonòmic al Congrés de diputats de Madrid, cal afirmar els següents principis per assegurar i entendre les competències contingudes a l'Estatut: (Unanimitat.)

a) El principi de distribució de competències ha de regir d'acord amb l'article 149.3 de la Constitució i l'Estatut, sense cap col·lisió, pel que fa a la prevalència, amb el principi de jerarquia normativa. (Unanimitat.)

b) Suposant que correspongui a les Corts generals la fixació de «bases», «normes bàsi-

nistració central no podria reservar-se la potestat reglamentària. (Sí: CIU, PSUC, ERC; No: CC-UCD; Abst.: PSC.)

c) Els controls de l'activitat autonòmica en el seu aspecte legislatiu i d'execució deriven estrictament dels marcats a la Constitució, especialment pel que fa a la utilització excepcional de la tècnica de l'harmonització, segons el 150.3, (Unanimitat.) quan existeixin disposicions normatives autonòmiques concretes. (Sí: ERC, PSUC, CIU; No: PSC, CC-UCD; Abst: Salvador Sunyer, diputat del PSC.)

d) Caldria evitar tota limitació a desenvolupar la iniciativa prevista a l'article 28 de l'Estatut per assolir noves competències. (Unanimitat.)

e) Les bases de transferències són les fixades a l'Estatut, seguint la reserva de l'article 147.2.d de la Constitució. (Unanimitat.)

f) La funció pública autonòmica s'ha d'inscriure en el marc del que hi ha previst a l'article 10.1.1 de l'Estatut, a partir del desenvolupament autonòmic de la legislació bàsica de les Corts generals. (Unanimitat.) Tota fixació detallada d'aquest tema per part de l'Administració central representaria una lesió a aquest principi i a l'enunciat a la resolució 2.c d'aquest debat. (Sí: CIU, PSUC, ERC; No: CC-UCD; Abst.: PSC.)

3. Decidir el tractament de totes les matèries econòmico-financeres, especialment les pressupostàries i el projecte de fons de compensació interterritorial, de manera similar al donat a la LOAPA, per tal d'acabar de complir la corresponent resolució número 2 de 25 de setembre del 1981. (Unanimitat.)

4. En tot cas, el Parlament reconsiderarà la necessitat d'utilitzar altres recursos en el cas que alguna norma legal atemptés contra la Constitució i l'Estatut. (Unanimitat.)

El Parlament constata:

1. Que la modificació de l'Estatut tan sols pot produir-se mitjançant el procediment establert en la Constitució i en la mateixa Estatut. (Unanimitat.)

2. Els articles de la LOAPA que fan referència explícita a la Constitució han d'utilitzar la mateixa terminologia emprada pel text constitucional. (Unanimitat.)

L'harmonització: reflexions

AVUI 5-12-81

Hi ha moltes i ben diverses maneres d'entendre la marca prou difícil del retrobament de l'essència dels fets abans de la pell de brau.

Tantes i tantes vegades s'ha proclamat, a través d'una realitat més enllà de les paraules, aquesta fonamental diferència a l'Estat espanyol que la Constitució — que té moltes mancances, dit segun de passada — accepta de deixar un Estat plural que permet la varietat de plantejaments i llur regulació a través de la self-government, la llibertat, la unitat.

I també la mateixa Constitució, a l'article 147.1, estableix que els Estatuts d'autonomia són les normes institucionals bàsiques de cada comunitat autònoma amb rang de llei orgànica.

Doncs bé, una d'aquestes maneres d'empolifar la cosa és el «descobridor» de la LOAPA La famosa «Ley de Armonización del Proceso Autonómico».

Dentada, no. I de sortida tampoc, si no ens fan cas.

Aquest projecte de llei ens proposa «harmonitzar» una llei orgànica amb una llei d'harmonització. Tan clar com això i tan inconstitucional com clar.

Mentre les lleis orgàniques són pensades per a ser aplicades a l'àmbit estatal — o sigui, que afecten totes les comunitats autònomes i, per tant, aquestes no les poden modificar amb cap llei seva — i tenen unes qüestions determinades a tractar, que són contingudes a l'article 81 de la Constitució i es refereixen a la regulació i el desenvolupament dels drets fonamentals del títol I, «De los Derechos y Deberes Fundamentales», i a partir d'això es comença el pluralisme, determinats personatges, que coneixem a fons — i que per això haurien de ser més essencials —, amb tota la barra del món plurilingüen un Estat uniforme amb Administracions plurals quant al nombre, però gramaticalment i políticament totes del gènere neutre.

Són, se'ns diu, «las garantías de la igualdad básica de todos los españoles».

La llibertat de circulació y el establecimiento de las personas y bienes en todo el territorio español y la indivisible solidaridad individual y colectiva».

Una llei orgànica exigeix criteris materials — qüestions determinades — i formals — quòrum especial en ser votada. Regula matèries rellevants o que es consideren rellevants en el nostre Estat pluralista i democràtic de dret.

Els personatges abans esmentats canvien criteris materials i formals per criteris d'objectius i identifiquen lleis orgàniques constitucionals amb aquelles que garanteixen la igualtat bàsica de tots els espanyols i estableixen principis que harmonitzen disposicions normatives de les comunitats autònomes, sempre que ho exigeixi l'interès general i amb un procediment especial d'iniciativa. Se'ns fa la Constitució, les lleis d'harmonització són fetes per harmonitzar disposicions normatives de les comunitats autònomes després que aquestes hagin exercit la seva potestat

normativa. La LOAPA les harmonitza abans de néixer!

Es tracta, doncs, per una banda, de lleis orgàniques i, per l'altra, de lleis d'harmonització que tenen continguts diferents, previstes per a circumstàncies diferents, amb finalitats diferents i que, en anar plegades, vulneren i modifiquen la Constitució, la que aquesta no preveu una llei orgànica d'harmonització.

Cal reconèixer, posem-nos la mà al pit, que la pell de brau és prou diversa.

(Passa a la pàg. següent.)

Joaquim Descals
Diputat CIU
Parlament de Catalunya

Les opinions dels escriptors que publiquem a les pàgines de «Diàleg», obertes sovint a posicions contraposades, no són forçosament comparades pel caràcter reflectiu de les seves opinions.

A

L'harmonització: reflexions

AVU 1
1-12-81

(Ve de la pàg. anterior)

especial, acofonda i única per a tenir Estatuts d'autonomia ben diversos, especials, acofonda i únics. Cal reconèixer que mancava una mica d'ordre en tot això. Però l'ordre no és precisament i exactament el «poseu-vos l'uniforme i en fila». Ben mirat amb la Constitució ja n'hi ha prou per a resoldre aquests problemes.

I per això ens queixem. I mantindrem les nostres posicions aferrissadament perquè no volem.

— que el projecte de llei ens modifiqui les competències que ens ha donat la Constitució;

— que només ens deixin fer reglaments per comptes de lleis;

— que les «normes» que dicti l'Estat prevalguin sobre les nostres sense respectar el significat jurídic que pugui tenir el terme «normes» segons la Constitució;

— que mentre no s'hagin dictat normes d'adaptació de dret vigent, prevalgui l'estatut; aquest aspecte ja és previst a l'article 149.3 de la Constitució en cas conflictiu, a més, el nostre Estatut ja assenyala que la nostra legislació en matèries de la nostra competència és la que val;

— que el govern sense l'aprovació del Senat suspengui delegacions o transferències aprovades per les Corts generals o que ell les exerceixi amb l'obligació de donar-ne compte a les Corts generals per a la seva rati-

ficació; això implicaria la desaparició del Senat.

— que ens condicionin l'organització del territori amb l'excusa de la planificació de l'activitat econòmica general;

— que ens canviïn les normes de funcionament de la comissió mixta Estat-Generat al marge de la dita comissió i del que diu l'Estatut;

— que els serveis transferits no tinguin les valoracions corresponents als moments del seu traspass sinó les de l'any anterior.

— que la LOAPA reguli l'Estatut dels funcionaris quan ja hi ha presentat un projecte de llei des del 23 de setembre al Congrés;

— que se'ns limiti el dret de contractar i nomenar personal administratiu nou i formar un cos de funcionaris públics específics, de cas;

— que se'ns imposi un cos de funcionaris de caràcter estatal.

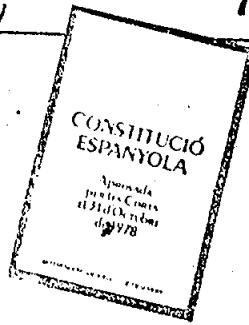
Per tots aquests aspectes i molts més, creiem que la LOAPA és un atemptat directe contra l'Estatut i la Constitució. Volem que aquestes constatacions suara esmentades siguin considerades com una protesta adolorida i ferma contra tot allò i contra aquells qui obertament — o no — ataquen la nostra voluntat de ser

Juan Descals
Diputat CIU
Parlament de Catalunya

El Segon 11-XII-1981

7

itzats al Parlament de Ca-
govern a Madrid són dues
spanyola als tres anys de
la carta magna de la de-
ari.

La LOAPA divideix

El text de la famosa i polèmica LOAPA (Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autònom) vulnera o no la Constitució? Aquesta és la qüestió que ha dividit les forces parlamentàries catalanes en dos grups atípics. El que es venia anomenant corrent parlamentari o front conservador no ha funcionat al Parlament de Catalunya davant l'anàlisi de la LOAPA.

Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el Partit Socialista Unificat de Catalunya creuen que el projecte de llei sorgit dels acords signats entre Calvo Sotelo i Felipe González el 31 de juliol denguany retalla l'estatut català i a la vegada vulnera la Constitució espanyola. En canvi, els dos partits catalans vinculats a la UCD i el PSOE, o sigui Centristes de Catalunya i PSC, defensen la LOAPA. Aquests són els respectius arguments:

Maria Alaveda de CIU, Rafael Ribó del PSC i Jordi Casas-Salat d'ERC estan d'acord a considerar que "una llei no pot ésser al mateix temps or-

gànica i d'harmonització, per tal com aquesta possibilitat no és prevista a la Constitució". Pels grups esmentats, la LOAPA, com a llei d'harmonització, vulnera l'article 150,3 de la Constitució, perquè la Constitució no permet d'harmonitzar les competències, sinó el contingut de l'ha exercici. Això la fa caure novament en inconstitucionalitat, per tal com la Constitució, a l'article 147.3, estableix que la reforma dels Estatuts s'ha d'ajustar al procediment que s'hi estableix, i en l'elaboració de la LOAPA no s'ha seguit el procediment de reforma regulat als articles 56 i 57 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Vicent Casdevia d'UCD té una opinió clarament oposada: "No hi ha cap vulneració de la Constitució, en cap dels seus articles. A més, el títol primer de la LOAPA és una clara voluntat interpretativa del text constitucional que explicita uns principis i en desenvolupa d'altres." El socialista Joan Prats no és tan contundent, però amb un raonament similar afirma que "la LOAPA permet l'exercici ple dels drets estatutaris, i s'ha de distingir entre una llei de modificació i una altra de desenvolupament com és aquesta".

Fins al dia 17 d'aquest mes de desembre hi ha temps per a la presentació d'esmenes a la LOAPA i fins al febrer de 1982 no es farà el debat al Congrés de Diputats. Encara hi ha temps, doncs, per a negociacions i regateigs polítics.

Arias admet que la LOAPA afecta els Estatuts

Barcelona.— La revista «Centristes», portaveu de CC-UCD, recull unes declaracions del ministre d'Administració Territorial, Rafael Arias Salgado, en què insisteix que «la LOAPA només serà modificada a través de l'acord entre UCD i PSOE», i que la LOAPA «afecta els Estatuts en vigor però no els rebaixa». Aquest número de la revista «Centristes» apareixerà els pròxims dies, però el text ha estat conegut per l'agència Europa Press. Aquesta declaració constitueix un dels reconeixements més clars, fins ara, que la LOAPA afecta els Estatuts vigents, per part de les autoritats de l'Estat.

«En acceptar la cartera ministerial —diu Arias— estic subjecte als acords autonòmics firmats entre UCD i PSOE sobre la LOAPA. Conseqüentment, jo m'atinc al compliment d'aquests pactes. Com és lògic, la LOAPA haurà de sofrir una tramitació parlamentària, ja que es tracta d'un projecte de llei que s'insereix en els acords autonòmics. Del debat parlamentari, en poden sortir millores i perfeccionaments tècnics de la llei, però això sempre serà d'acord amb l'altra part del pacte, el PSOE, i no hi haurà cap mena de modificació que no sigui a través de la plena entesa entre ambdós partits».

Sobre la possible interferència de la LOAPA en els Estatuts d'autonomia en vigor, el ministre afirma: «La LOAPA

conté perfils bàsics del futur Estat de les autonomies i des d'aquesta perspectiva afecta certament els Estatuts en vigor. El que no és rigorosament exacte és que aquesta forma d'afectar-los comporti rebaixar els costres d'autonomia previstos en la Constitució i en les normes estatutàries actualment en vigor».

«Crec que una de les raons fonamentals que inspira la construcció de l'Estat de les autonomies és enfortir la unitat nacional espanyola, clacitritzant una sèrie de fissures que han existit i existeixen en

el procés de formació de la unitat nacional». Arias afegeix després que a Catalunya i en altres nacionalitats i regions «l'autonomia va ineluctablement unida a la democràcia» i que «difícilment pot consolidar-se la democràcia sense l'establiment, dins d'un marc constitucional, del sistema d'autonomies o de construcció autonòmica de l'Estat espanyol». Afirmar també Arias que «els partits estatals contemplan aquest procés des de la perspectiva de l'Estat mateix, tenint una visió global de conjunt».

Després del debat al Parlament de Catalunya sobre la LOAPA, tancat amb els acords del 3 de desembre de l'any passat, i els esdeveniments posteriors relatius a aquest projecte normatiu, dues coses em semblen evidents:

a) D'una banda, s'ha constatat una evolució en els plantejaments dels dos partits polítics catalans dependents d'aquells dos que, a nivell estatal, van subscriure el 31 de juliol del 1981 el pacte autonòmic que és origen d'aquest projecte, evolució favorable, quant als socialistes, a admetre francament l'oportunitat d'introduir-hi esmenes, fet que, deixant de banda l'abast d'aquestes i l'incident sorgit a l'hora de presentar-les al Parlament de Madrid, és interessant.

b) D'altra banda, ha quedat clara l'admissió tàcita pels altres partits catalans que la futura vigència de la LOAPA és un fet inevitable.

Sembla, doncs, que hi ha un cert impuls d'aproximació, la intensitat del qual òbviament desconeixo. Queden lluny, però, algunes preses de posició de primera hora, en les quals alguns polítics d'aquells dos partits feien una defensa difícilment comprensible, des d'aquí almenys, del projecte. Cal deixar de banda, doncs, la crítica de les actituds passades, sense que això vulgui dir que aquelles hagin deixat de tenir almenys aspectes indicatius. Admetem, doncs, que aquelles preses de posició tenien per causa una examen encara superficial del text, que no feia possible segurament l'exacta ponderació del seu gravíssim abast.

Es el moment, per tant, d'intentar entre tots un examen seriós, tècnic si voleu,

Els diferents aspectes, tots negatius, de la LOAPA

1.- La violació interna de la Constitució

El prestigiós jurista Josep M. Puig Salellas, membre de la comissió jurídica assessora de la Generalitat, analitza al llarg d'aquest article i un segon que el seguirà, el polèmic projecte de la LOAPA, la seva realitat en relació amb el marc constitucional i els seus efectes sobre l'autonomia catalana. Els títols intercalats en el text són responsabilitat exclusiva de la nostra redacció

almenys en bona part, de la situació.

Triple vulneració de la Constitució

A mi em sembla inqüestionable (però estic disposat a rectificar, si cal) que la LOAPA s'enfronta amb la Constitució des de dos punts de vista: un que podríem qualificar d'*intern*, que té, a la vegada, una triple dimensió, i un segon, més aviat *extern*, amb un abast també complex, però que, a parer meu, és la raó més determinant de la seva existència.

Examinem en primer lloc la triple oposició interna. En realitat, són aspectes que han estat ja comentats en bona part i ben competentment per altres persones i, per això, no caldrà estendre-s'hi gaire.

1.- La primera desqualificació constitucional de la LOAPA és purament i simplement que, en contra d'allò que diu el seu enunciat, no pot ésser, amb el text bàsic a la mà, ni una llei orgànica ni una llei harmonitzadora.

No pot ésser orgànica, car

no encaixa en cap de les hipòtesis previstes de manera detallada a l'article 81 de la Constitució, que, si no es vol degradar el concepte de llei orgànica multiplicant-lo indegudament, no ha d'ésser interpretat extensivament; i no pot ésser llei d'harmonització perquè, deixant de banda el problema concret de si les lleis d'aquest caràcter han d'ésser posteriors o poden ésser anteriors a l'actuació legislativa autonòmica (en la qual cosa tinc un criteri més aviat ampli), és evident que el text proposat no encaixa tampoc en les previsions de l'article 150.3 del text constitucional. El seu articulat no va dirigit a l'harmonització de l'esmentada actuació legislativa autonòmica, sinó que, d'una banda, dedica el primer bloc d'articles (el títol primer) a una interpretació malformadora, parcial, del títol vuitè de la

Constitució, i d'altra, es dedica després a regular aspectes concrets de la relació Estat-comunitats autònomes. Més encara: la LOAPA no es limita a la formalització de principis, en contra d'allò que preveu aquell article 150, sinó que estableix per a més d'un àmbit veritables regulacions específiques.

¿Quina pot ésser la causa, la raó de fons, d'una actitud com aquesta, evidentment transgressora de conceptes bàsics establerts per la Constitució? En acumular en una mateixa llei l'aspecte orgànic i l'harmonitzador, el legislador estatal, sense cap escrúpol constitucional, està intentant l'obertura d'una via que permeti d'alterar indirectament, no els Estatuts futurs, que, en realitat, preocupen molt poc al neocentralisme espanyol, sinó els Estatuts ja en vigor. En altres paraules: si tot Estatut és, per definició constitucional, una llei orgànica, per a assolir aquella finalitat de modificació encoberta (és a dir, no seguint el procediment que els mateixos Estatuts, basant-se en l'article 152 de la Constitució, estableixen per a llur modificació) era necessari trobar una fórmula legislativa més espectacular encara, si se'm permet l'expressió, objectiu que se suposa assolit (però evidentment el Tribunal Constitucional hauria de dir la darrera paraula) amb aquella acumulació de qualificatius.

2.- En segon lloc, la LOAPA vulnera també la Constitució en modificar preceptes concrets dels Estatuts en vigor, molt especialment en matèria de competències, sense seguir l'al·ludit procediment previst al respecte per l'article 152 d'aquella i pels connexos preceptes estatutaris. El fet és claríssim en els plantejaments dels articles 1 i 2, que equivalen a un atac evident i, en el segon dels preceptes, implacable, contra les competències exclusives i de desenvolupament legislatiu.

L'article 1 del text, amb una redacció externament negativa

(«El gobierno y las Cortes Generales no podrán intervenir»), en realitat, en establir un nou concepte de competència exclusiva (aquelles que no *incldeían* en els àmbits que la Constitució reserva a l'Estat), arriba a una situació totalment inversa, almenys en potència, si tenim en compte que pràcticament totes les competències exclusives presents en els Estatuts en vigor incideixen en àmbits de competència estatal (per emprar els mateixos mots —incidència i àmbits— conscientment imprecisos del precepte), com ho demostra una lectura, tan superficial com es vulgui, de l'inventari d'actuacions estatals de l'article 149 de la Constitució.

L'article 2, pel seu cantó, permet l'anorreament total de les competències autonòmiques de desenvolupament legislatiu. Per raons tan manipu-

lables com l'interès general de la nació o el fet que el seu tractament exigeixi plantejaments uniformes, l'Estat pot, no solament anul·lar la iniciativa legislativa, sinó, fins i tot, apoderarse de la potestat reglamentària i de l'execució. És a dir, no quedaria res.

No és problema de jerarquia, sinó de competències

3.- Però queda encara una tercera vulneració constitucional interna, que, en certa manera, és conseqüència del que ara acabo d'exposar.

Al marge dels inconvenients constitucionals del seu text, els articles 1 i 2 del projecte introdueixen un element tan pertorbador per a la seguretat jurídica com és el xoc frontal de dos ordenaments jurídics d'origen diferent, atribuït a l'ordenament emanat del poder central una capacitat de penetració que, en bona tècnica jurídica, no pot tenir mai. Des d'un punt de vista d'aplicació correcta de normes, el fet ha de qualificar-se purament i simplement d'aberrant. Però és cert també que, si es manté la vigència d'aquells articles 1 i 2, la situació, el problema si es vol, és inevitable. En altres mots: el text d'aquests dos preceptes, en establir una barreja d'ordenaments, comporta (i l'autor de la LOAPA ho sap) la necessitat d'establir un sistema de preferències que, naturalment, l'article 4 del projecte decanta de la part de la llei estatal.

¿Val la pena de dir que el redactor del projecte aparentment no ha sabut, però, en realitat, no ha volgut entendre que el problema que planteja la coexistència del poder legislatiu autonòmic i el de l'Estat no és (no pot ésser, tècnicament parlant) un problema de jerarquia normativa, sinó tan sols un problema de competències? Perquè, per definició, tot sistema legislatiu és autosuficient, de manera que, per aquella mateixa definició, no és possible l'entrada d'un dret extern,

com a tal dret extern. Una altra cosa, naturalment, és que aquest dret sigui aplicable com a dret supletori. En altres mots: el dret de l'Estat només pot incidir en el dret de les comunitats autònomes, en les competències exclusives d'aquestes, a partir de les veritables lleis d'harmonització; en les de desenvolupament legislatiu, a partir, a més, de les lleis de bases; i en les dues classes de competències, també a partir del concepte de dret supletori. I res més.

El marc és, aleshores, correcte, nítid, i l'actuació judicial i administrativa queda clarificada. Partir, en canvi, de la idea de concurrència sobre un mateix àmbit social de dos sistemes legislatius diferents, encaratats, enfrontats per definició l'un a l'altre és, jurídicament, un error (per emprar un mot fàcilment suportable) i, sociològicament, un fet pertorbador.

¿Val la pena de perdre el temps tot cercant el text constitucional precis vulnerat per un precepte tan estrany com l'article 4 de la LOAPA? Si algú tenia aquesta curiositat, sàpiga que aquell article diu tot el contrari d'allò que tothom (i, per tant, el seu autor) pot llegir a l'article 149.3, incís segon, de la Constitució, que nega cap virtualitat al dret estatal en matèries de competència exclusiva de les autonomies.

Erosió de les autonomies de Catalunya i el País Basc

De fet, aquesta exposició,

una mica demagògica, al final, segurament massa pesada, dels articles 1, 2 i 4 del projecte permet al lector (el pacient lector que encara em segueixi) d'apreciar l'abast de l'operació empresa, que implica no sols l'existència de determinats preceptes concrets contraris a l'autonomia, sinó l'existència d'una seriosa finalitat política, molt meditada, d'erosió de les autonomies de Catalunya i del País Basc. En definitiva, estem davant d'una presa de posició molt definida d'aquell ja al·ludit neocentralisme espanyol, profundament esperonat pels esdeveniments de la nit del 23 al 24 de febrer del 1981; una presa de posició que, com acabeu de veure, no es detura en barreres tècniques ni en la introducció conscient del confusióisme jurídic.

Els exemples, evidentment, podrien ampliar-se. És a dir, a partir del text del projecte, podria multiplicar-se l'obtenció d'altres mostres d'agressió als poders autonòmics ja vigents, però crec que la tendència queda prou clara i que la demostració d'aquella anticonstitucionalitat que he qualificat d'extensa és suficient. Però, com he dit en començar, queda encara un altre àmbit d'elusió del text bàsic, que m'atreveixo a qualificar d'especialment interessant, però que, per no fatigar excessivament el lector, deixaré per a un segon article.

Josep M. Puig Salellas

Els diferents aspectes, tots negatius, de la LOAPA (i 2)

La violació externa de la Constitució

Amb aquest segon article, continuació del que aparegué en la nostra edició d'ahir, Josep M. Puig Salellas clou la seva anàlisi del projecte de la LOAPA. Reiterem que els títols intercalats al text són responsabilitat de la nostra redacció

Com ja he apuntat a l'article anterior, no seria útil de limitar la crítica de la LOAPA només a un examen específic del seu text. Em sembla interessant, en canvi, d'esbrinar les causes inicials, el punt de partida, podríem dir, d'una actitud legislativa que ha de mereixer una qualificació ben negativa, per tal d'estar en condicions, al final, de deduir-ne les greus conseqüències, no sols en l'àmbit autonòmic, sinó d'abast general.

A parer meu, és necessari constatar aleshores que el projecte no solament implica una vulneració de preceptes concrets de la Constitució i dels Estatuts (defectes que he qualificat a l'article precedent d'interns), sinó que, a més, vol ignorar les grans línies de l'orientació que, en matèria d'autonomies, ens dona la Constitució. És aquest segon aspecte, que he qualificat d'exterior en l'article anterior, el que vull ara examinar com a punt de partida d'aquest segon (i últim) article sobre la matèria.

Autonomia política i descentralització administrativa

La Constitució de 27 de desembre del 1978 constitueix un gran esforç de totes les forces polítiques espanyoles, en definitiva, de la societat espanyola en general, per establir les bases d'una convivència democràtica que permeti la suma de totes les energies disponibles, fet d'especial transcendència, però, alhora, lògic, per tal com el canvi polític que la mateixa Constitució sintetitza s'esdevé plasmant un text legal ja en plena crisi econòmica mundial. Una crisi duríssima, que no és necessari descriure ni tan sols esquemàticament.

Era evident que un dels elements imprescindibles del gran pacte era la solució de les velles aspiracions autonòmiques, especialment de Catalunya i el País Basc.

Tota la història política espanyola del segle XX ve profundament marcada per aquestes aspiracions. En realitat, les bases arrelen profundament en els redreçaments econòmic i cultural d'aquests dos territoris en el segle anterior i, pel que toca a Catalunya, és evident que l'impacte produït, d'una banda, per l'expressió econòmica i, de l'altra, pel gran retrobament cultural iniciat amb la Renaixença, genera ineludiblement el plantejament de la reivindicació política, que es plasma en un àmbit estrictament administratiu primer, en el real decret de 26 de març

del 1914, que crea la Mancomunitat de Diputacions, i ja en el marc de l'actuació política, durant la primera República, en l'Estatut del 1932.

En altres mots: sembla evident i, per tant, perfectament constatable, que el fet autonòmic és una realitat viva, de particular importància, diríem, en aquests dos territoris de l'Estat, que, d'altra banda, en relació comparativa amb el conjunt d'aquell, per circumstàncies que ara no és el moment d'esbrinar, són els que ofereixen unes peculiaritats més remarcades. El fet és tan evident que no es va poder evitar el seu reflex en la Constitució del 1978, la qual, a l'article 2, rep expressament el concepte de nacionalitat. Obviament, l'impacte d'aquesta situació també és comprovable en la mateixa regulació institucional de les autonomies, és a dir, en el títol vuitè del text bàsic.

Una senzilla descentralització administrativa

El fet és important, per tal com sembla cert que, en iniciar-se els debats constitucionals, el pensament del legislador es projectava cap a la construcció d'un model unitari d'autonomies que impliqués, pel que fa referència al seu contingut, una simple descentralització administrativa més o menys profunda. Però els debats parlamentaris i la incidència certa dels grups nacionalistes van produir la modificació d'aquell esquema. Al final, és evident que l'esmentat títol presenta la possibilitat de dues actuacions autonòmiques, tant pel que fa referència al procediment (articles 143 i 151), com al contingut (article 148, autonomies que podem qualificar de bàsicament administratives, i 152, autonomies d'abast polític). Pot haver-hi dubte sobre quins territoris de l'Estat eren els destinataris pre-conitzats d'aquella autonomia política? Per si pogués haver-hi cap, la disposició transitòria segona de la Constitució estableix una nova peculiaritat

en el procés autonòmic per a «els territoris que en el passat haguessin plebiscitat afirmativament projectes d'Estatut d'autonomia». El fil conductor queda estès i sembla clar: articles 2, 151 i 152 i la disposició transitòria esmentada de la Constitució. Naturalment, al costat d'aquesta situació autonòmica de més llarg abast, la Constitució presenta, pensant en el disseny del futur Estatut democràtic, un segon mecanisme, ara sí, bàsicament un mecanisme de descentralització, bé que d'amples possibilitats, a través de les competències enumerades a l'esmentat article 148.

La posició constitucional, al final, quedà clara; però, ¿s'ha tingut en compte pels autors del projecte que ara s'examina? Certament, no. Aquest text, en pretendre harmonitzar el procés autonòmic a través d'una norma unitària, entra necessàriament en un terreny contradictori; és a dir, en uns plantejaments que necessàriament han de ser contraris tècnicament, jurídicament, a la Constitució, perquè han estat fets sense tenir en compte la concepció política dual que la Constitució té del procés autonòmic.

Un precedent perillós d'alteració de la Constitució

Però, al marge de totes aquestes consideracions (vull dir les que precedeixen i les fetes a l'anterior article), és inqüestionable que la vulneració constitucional externa de la LOAPA té un darrer enfocament, que ens ensenya la veritable transcendència última del text.

Com ja he dit a l'article precedent, si la LOAPA surt endavant, implicarà, a través d'una evident manipulació del text constitucional, l'aparició d'una categoria legislativa no prevista en l'esmentat text, que queda per sobre dels Estatuts d'autonomia. De fet, l'artificiosa combinació dels conceptes d'organicitat i d'harmonització dona l'impuls suficient per a saltar tots els límits i, en

aquesta línia, ho serà pensar que, si la LOAPA actual té trenta-vuit articles, ningú no podrà impedir que les que podrien venir després en tinguin trenta-vuit vegades trenta-vuit o almenys que, si no totes les competències estatutàries, si aquelles que més interessin al neocentralisme espanyol quedin totalment rescatades. Podrem continuar parlant aleshores d'Estat de les autonomies?

Però, malgrat la seva importància, aquest no és encara l'impacte final. És a dir, la LOAPA, en la seva redacció actual, no és solament un atac als Estatuts en vigor. A més i partint del fet inqüestionable que els seus autors no ignoren la inconstitucionalitat d'una part del seu contingut i de la seva mateixa existència, encara que la seva redacció variï, serà un primer cas d'alteració eventualment repetible del text constitucional. La importància d'aquesta consideració no pot escapar a ningú. Ara, òbviament, el fet es produeix en l'àmbit de les autonomies. Més endavant, perdut ja el respecte al seu sentit general de text «consensuat», pot produir-se en altres zones de la Constitució. La transcendència social i històrica és evident, car és obvi que la Constitució del 1978, que, per primera vegada en la història d'Espanya (deixant de banda el cas especial de la del 1812), ha estat un text bàsic assumit pràcticament per tot el poble, creditor, doncs, del més escrupolós respecte de totes les forces polítiques; aquesta Constitució, dic, és objecte ja de la primera manipulació encoberta i és indubtable que, trencat l'encant inicial, «ancha es Castilla».

En altres mots: trencat ja el respecte a l'esperit omnicomprensiu de la Constitució, en qualsevol moment i sobre qualsevol matèria, la majoria numèrica del Parlament de Madrid, saltant per damunt dels conceptes bàsics establerts per aquella en matèria de jerarquia normativa, és a dir, abusant del concepte de llei orgànica que es desprèn del seu arti-

cle 81 (vulnerat ara amb la LOAPA) o a través d'algun altre subterfugi, estaria en condicions de transformar el nostre ordenament bàsic en instrument al servei del grup més poderós.

Avui, òbviament, aquest fet es produeix enfront dels nacionalismes català i basc, i això sembla que a Madrid tranquil·litza moltes consciències, però un altre dia la pugna podria tenir un plantejament diferent i, per exemple, enfrontar les dretes contra les esquerres o viceversa, i ja em diran vostès si la cosa és per a ésser ignorada olímpicament en un país que només fa sis anys que ha sortit d'una dictadura de quaranta, que (no ho oblidem) fou el corollari d'una guerra civil de més de tres.

Limitació de competències i amenaça constant

Però ja he dit al principi del primer article que, encara que escapi a tota lògica (històrica, social, jurídica i no dic política, car segurament la política és una altra cosa), la LOAPA sembla un text impossible de parar.

Els capteniments del govern i també del primer partit de l'oposició, després del 23 de febrer, no fan previsible un canvi fonamental.

Es per això que, des de fora, amb aquests dos articles (l'extensió excessiva dels quals em preocupa novament, causa per la qual reitero les meves excuses als lectors que hagin tingut la gentilesa de seguir-me), m'ha semblat oportú i potser útil d'aportar un punt de vista global dels problemes que el projecte suscita. Per això precisament he volgut fer una crítica centrada, al final, en uns plantejaments generals, que, en bona part; escapen, pel seu més ample abast, de l'estudi concret, específic, del text articulat. Sobre aquesta base, podríem acabar dient que la LOAPA representa:

a) Amb el seu text actual; una norma dirigida, com a objectiu final, a la limitació de les competències autonòmiques que resulten de la Constitució i els Estatuts vigents.

b) Independentment del seu text, una alteració del sistema de normes bàsiques previst per la Constitució i, per tant, primer, una amenaça constant per a aquelles competències; segon, la primera modificació conscient, només per un sector de la societat; del text d'aquella Constitució.

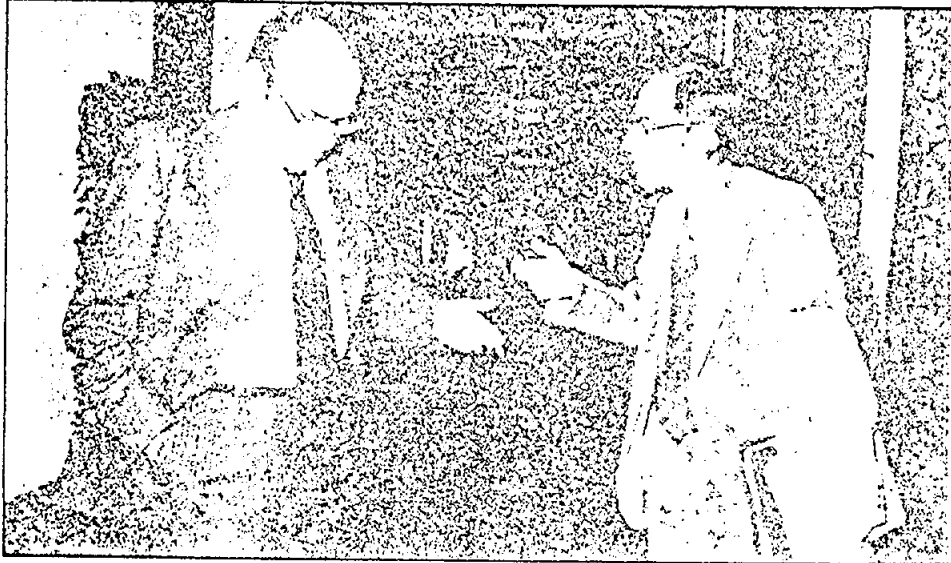
Josep M. Puig Salellas

Mentre encapçala la JUJEM Lacalle Leloup

PSOE i UCD tiren endavant la LLOHPA

Sembla un joc de paraules però no ho és. El que passa és que la situació es fa ja tan evident que fins i tot la gramàtica ve en ajut d'aquells estruços que no hi volen veure. El conte del llop, aquell segons el qual el perill comença a passar inadvertit de tant de repetir-lo, podríem aplicar-lo tant a la LOAPA — en català, LLOHPA — com als llops pròpiament dits. El darrer canvi en la cúpula de la JUJEM, per cert, no ha fet sinó venir a donar coherència semàntica al conte.

Abril Martorell i Alfonso Guerra.

I això que un adversari de l'harmonització com Ramon Trias Fargas deia fa poc que no creia que, en aquesta qüestió, «l'estament militar demani una marxa enrere com la que s'intenta fer», la qual cosa ens recorda els debats bizantins sobre si els riscos per a la democràcia a l'Estat espanyol vénen d'una «trama» civil o més aviat militar. És ben curiós veure com tants comentaristes polítics tornen, ara i adés, en el lloc comú que, a Polònia, Solidaritat es va confiar de l'exèrcit i va actuar de manera ingènua. Pel que fa a aquí, és curiós que la gent tingui tanta capacitat per a fabular. En l'època de la transició, quan la gent estava engrescada, hi havia qui no parava de repetir que el llop vindria si esvalotàvem el ramat; i ara que sentim cada cop més a prop la seva presència, els mateixos ens diuen que és en ell on rau la nostra seguretat. Iloant-nos el seu tarannà de vigilant respectuós amb les lleis i posant l'exemple de la seva actitud quan un dels seus cadells incontrolats va precipitar-se en una maniobra que, en el fons, ell abonaria, si no ara, més endavant.

Però tornem a la LLOHPA. Mirant de superar les discrepàncies sorgides entre UCD i PSOE arran de l'estripada de baralla dels centristes al País Valencià, Felipe González i Calvo Sotelo es reuneixen de nou per mirar de posar ordre, «d'harmonitzar», els pactes harmonitzadors d'uns estatuts ja prou harmonitzats (un, dos; un, dos...). En González digué que era necessari complir els «pactes autonòmics», i el Calvo afegí que sí, que calia complir els pactes autonòmics. No és que diguessin la mateixa cosa, és que entre totes dues formacions polítiques hi havia diferències de matis sobre el que volia dir complir els pactes. D'altra banda, no volien ser excloents: aquell que els diaris anomenen «líder de l'oposició» (?) va deixar ben clar que acceptarien qualsevol aportació de qui fos «sempre que s'inspiri en la filosofia que els crea». I quina és aquesta filosofia?: aquí cadascú utilitza arguments de la seva collita, i per a uns es tracta del «destí universal d'Espanya», per a altres del principi constitucional de la «unitat de la pàtria» i per a uns altres, per fi, de la «solidaritat

entre els pobles», cançoneta que potser ben aviat sentirem per TV en boca de la Maria Izquierdo, veritable especialista en la incomprensió que la solidaritat no pot mai imposar-se, no pot ser real entre parts desiguals, si es confirma el debat televisiu que Convergència ha proposat al PSOE.

Es a dir, que PSOE i UCD diuen que poca cosa canviarà en l'acord «autonòmic» (i en Martín Villa ho referma), mentre Roca Junyent creu que sí que n'hi haurà, de modificacions —basant-se en el fet que les esmenes de C i U, més algunes altres, serviran de punt de partença de la revisió de la LLOHPA-LOAPA—, i continuem, per tant, en un estira-i-arrotonsa que, més que basar-se en una estratègia intel·ligent d'arrencar conquestes a Madrid, sembla obeir més aviat —a casa nostra— a la voluntat convergent de no mobilitzar l'opinió pública en contra de les retallades a la minsa autonomia assolida. De cap altra manera que no sigui en un sentit d'extrema moderació no podem interpretar les declaracions d'en Trias Fargas que utilitzant la vella tàctica —de coneguts i poc sucosos resultats— de disfressar-se amb els arguments del contrari, va dir a l'Orfeó de Sants que la LOAPA «també perjudica la democràcia a tot l'Estat». Qualificant l'harmonització d'operació política «baixa de sostre» (com si a Madrid haguessin mai filat prim, en aquest sentit), va defensar la retirada de la llei o, almenys, «que s'hi facin modificacions que n'evitin o atenuïn els perjudicis», cosa que seria bona «per a tot Espanya i la democràcia». En resum, el PSOE acusa C i U d'insolidària i de localista, de no fer «política d'estat» com diu que fan ells, i Convergència excusa ràpidament el seu «nacionalisme» i s'entesta a voler demostrar una mena de quadratura del cercle segons la qual afermar els nostres drets, la nostra sobirania, és en perfecta sintonia, no ja amb l'estat de coses existent, sinó amb els desitjos mateixos dels militars. Caldrà, pei que sembla, deixar-los amb el seu joc i recuperar decididament allò que el 23 d'abril, el Camp Nou i l'Onze de Setembre representaren, i que tant la Comissió d'Entitats del «Som una nació» com les forces polítiques radicals, pensen tornar a impulsar de cara al proper mes de febrer. Contra el llop i la lloba, preparem el bastó. ● R.E.S.

AVUI 27-1-82

Din

∞ Segons Alavedra i Solé-Tura

«La LOAPA reformava la Constitució»

Un nou debat sobre la LOAPA va tenir lloc ahir a ESADE amb representants de totes les forces parlamentàries de Catalunya. L'acusació d'inconstitucionalitat fou insistent pel front de partits anti-LOAPA

Barcelona.— Representants de tots els partits parlamentaris de Catalunya protagonitzaren ahir un cop més un ampli debat sobre els continguts i les valoracions respectives del projecte de llei d'harmonització del procés autònom (LOAPA), debat que posà igualment de manifest les profundes discrepàncies sobre el seu debat.

L'anticonstitucionalitat del projecte de llei fou obertament defensada i raonada pels representants de CiU, Macià Alavedra, i del PSUC, Jordi Solé-Tura, i implícitament reconeguda pel d'ERC, Albert Alay, i del PSA, Francisco Hidalgo. En canvi, el representant del PSC, Pere Jové, afirmà que «no pot» ser anticonstitucional, i el de CC-UCD, Josep M. Pujadas, no admeté d'entrada l'acusació.

Macià Alavedra remarcà que amb la LOAPA s'havia «trencat unilateralment el pacte entre l'Estat i Catalunya», que s'havia aconseguit amb el títol vuitè de la Constitució i l'Estatut. Per la seva banda, Solé-Tura digué que la LOAPA «liquida les competències exclusives de la Generalitat» i Alay afirmà que només quedaven «competències intersticials» per a Catalunya. El representant socialista, Pere Jové, raonà que la indefinició del títol vuitè de la Constitució feia necessària la «racionalització» del procés cap a l'Estat de les autonomies, que volia acostar-se a «un model federal» d'Estat. El centrista Pujadas insistí a assegurar que no es potén cap retallada de l'Estatut.

• Informació p. 5

AVUI 27-1-82

«La LOAPA és una reforma encoberta de la Constitució»

Un nou debat sobre el projecte de llei d'harmonització de les autonomies (LOAPA) tingué lloc ahir a ESADE amb representants de tots els partits parlamentaris de Catalunya, on es reiteraren les posicions ja conegudes

Barcelona. (J. G.).— «La LOAPA és una reforma encoberta de la Constitució», i per això cal presentar-li recurs d'inconstitucionalitat, segons que afirmaren contundentment Macià Alavedra (CiU) i Jordi Solé-Tura (PSUC) en un debat sobre la concertació fet ahir a ESADE. L'afirmació fou refusada de ple pel representant de CC-UCD, Josep Maria Puigades.

La sala d'actes d'ESADE fou ahir escenari d'aquesta nova confrontació política i dialèctica entre representants de tots els partits amb representació política al Parlament de Catalunya i de l'Estat. Si bé els arguments d'uns i altres reicindiren sobre els ja coneguts des que els dos partits majoritaris a nivell d'Estat aprovaren els acords de concertació autonòmica el passat 31 de juliol, el debat d'ahir posà novament de manifest la profunditat de les divergències en les valoracions respectives: posició frontal contra la LOAPA, CiU, PSUC, ERC i PSA; i posició favorable, amb matisos diferents, CC-UCD i PSC.

El debat, moderat per Josep Maria Vallès, s'inicià amb un primer torn d'intervencions dels presents a la mesa, seguit d'un altre de rèplica i de col·loqui.

Potser la novetat més notable del debat consistí en les observacions polítiques de caire general. Macià Alavedra digué, en aquest sentit, que si el títol VIII de la Constitució i

Solé-Tura i Macià Alavedra coincidiren a denunciar la inconstitucionalitat de la LOAPA

l'Estatut havien estat un pacte polític «entre l'Estat i Catalunya», amb la LOAPA «aquest pacte es trenca de forma unilateral, en excloure els governs constituïts a Catalunya i Euskadi, i altres partits de les nacionalitats». Afirmà també que la LOAPA s'ha pensat «directament per a Catalunya i Euskadi que és on UCD i PSCE no tenen majoria absoluta, i per això necessiten el recurs de la llei orgànica i harmonitzadora per a intervenir-hi».

Per part socialista, Pere Jové defensà que la LOAPA «no pot modificar la Constitució, altrament seria anticonstitucional», afegint que en tot cas «és millorable» en el procés de discussió a les Corts. Indicà igualment que l'actual text de cap manera vulnera l'Estatut, però admeté que podia «afectar el govern

de Catalunya».

Jordi Solé-Tura, pel PSUC, qualificà la llei de «políticament perillosa i tècnicament molt dolenta», i insistint sobre la gravetat de les modificacions que comportava per a les competències de Catalunya reconegudes en la Constitució i l'Estatut. Digué que «la LOAPA liquida les competències exclusives de la Generalitat», i acusà UCD i PSOE d'anar a configurar no pas «un nou mapa autonòmic, sinó un mapa electoral».

També Albert Alay, d'ERC abundà en raons contra el caràcter de llei orgànica i d'harmonització, atribuïdes a la LOAPA, i dient que «ens deixa una capacitat legislativa intersticial». I el representant del PSA, Francisco Hidalgo, digué que no calia modificar el projecte de llei sinó simplement retirar-lo.

L'embolic de la LOAPA

El jurista Josep Maria Vilaseca Marçet fa avui una anàlisi de la LOAPA i els efectes que pot causar la seva aprovació dins el marc legal de la Constitució; Vilaseca es pregunta el perquè d'aquesta llei que vol ser harmonitzadora i orgànica alhora

Es tan gros el garbuix que s'ha produït al voltant del projecte de llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic (LOAPA), que em sembla que ha d'ésser útil que intenti aclarir-ne alguns punts en la mesura que es pot fer en un article periodístic.

De l'informe dels experts a la LOAPA

El lector ha sentit parlar d'uns informes d'una comissió d'experts presidida pel catedràtic de dret administratiu de Madrid senyor Eduardo García de Enterría i també d'uns pactes entre la UCD i el PSOE sobre el desenvolupament del règim de les autonomies. Però també li cal saber que els pactes segueixen al peu de la lletra les recomanacions dels experts i que la LOAPA no vol ser res més que la traducció legislativa d'una part d'aquelles.

També convé saber que els experts confessen en l'informe que moltes de les propostes que fan no poden ésser objecte d'una llei, sinó d'uns acords entre els polítics, perquè restringeixen les potestats que la Constitució atorga a les comunitats autònomes. Si els experts ho diuen haurem de creure'ls, però també pensar que aquest no és un bon camí.

Amb més raó sí, com s'està produint, el projecte de la LOAPA els pactes autonòmics i els consells dels experts s'estan aplicant, o es tracta d'aplicar-los, a nivell administratiu del procés autonòmic com si fossin normes jurídiques legalment vigents. Fins i tot en qüestions que contradiuen obertament alguns preceptes bàsics de la Constitució; dels Estatuts d'autonomia aprovats i de les disposicions que despleguen l'una i els altres.

Ens volen modificar la Constitució

Aquells tres documents —que, com ja he dit, no són en realitat més que un— en el fons constitueixen un intent de modificar la nostra Constitució sense complir cap dels requisits establerts legalment. Ja estic d'acord que a algú no li agradi la Constitució, però em costa d'acceptar que precisament els dos partits majoritaris que la van confeccionar protagonitzin aquesta maniobra a l'esquena del sistema democràtic, que diuen que ens regeix, i del poble que el va confirmar.

Es cert que la Constitució espanyola conté alguns preceptes inconcrets i fins i tot contradictoris i que moltes disposicions han d'ésser desplegades pel poder legislatiu ordinari, o sia, per les Corts generals. Però tot això és normal i dona a la Constitució una certa flexibilitat, que li permet regir el país sota el comandament d'unes majories de signe polític diferent, que siguin més de dreta o d'esquerra. No és una Constitució rígida i partidista com fou la de la República, condemnada per això mateix a durar poc. El blasmat «consens» no fou altra cosa que la convergència de les forces polítiques democràtiques en un text prou ampli perquè totes s'hi po-

guessin moure quan alternativament —i democràticament— assolissin la governació del país. I ara, quan tot just comencem a aplicar-lo, ja voldrien trastocar-ne la lletra en punts ben concrets, i sobretot l'esperit, que és prou clar, en una qüestió tan fonamental com és el règim autonòmic, oblidant que, pesi a qui pesi, democràcia i autonomia són una mateixa cosa, sobretot a Espanya en aquests moments.

L'esperit i la lletra de la Constitució

La regulació de les autonomies a la Constitució —no m'estaré de dir-ho— representa un punt d'equilibri feliç entre posicions contràries i respon a la realitat del país d'una manera prou afortunada. Espanya es compon de nacions (o, si es vol, de nacionalitats) amb una forta personalitat i de regions menys diferenciades però amb prou empena per a reclamar un cert nivell d'autogovern, segurament més administratiu que no polític. I aquest és el quadre que dibuixa la Constitució: no pas un règim federal —d'entrada— amb una mateixa organització política per a tot el territori, sinó una distinció inicial entre nacionalitats i regions, segons la realitat de cadascuna, a les quals ofereix la possibilitat d'obtenir un grau d'autonomia adaptat a les necessitats reals respectives. Aquest sistema, que té quelcom de pedagogic, no actua per a un futur que totes les parts del territori assoleixin el màxim d'autonomia; la pràctica d'aquesta ha de cundir gradualment a una meta de tipus federal. Anticipar el procés, però, no és realístic ni, per tant, viable.

Aquest error es comet quan es vol uniformar totes les autonomies enrasant-les per dalt, és a dir, rebaixant les de les nacionalitats i forçant, sense que calgui ni es reclamí, les de les regions. El resultat és un enorme guirigall, que es preveu ingovernable, i la necessitat de la suposada «harmonització». Mentre fóra molt més senzill aplicar la Constitució tal com va ésser concebuda i d'aquesta manera el pas difícil del centralisme tradicional al règim de les autonomies es produiria professionalment i sense traumes per a l'Estat ni per a les comunitats territorials.

Però, pel que es veu, no es vol fer així. Al contrari, es busquen procediments democràticament heterodoxos per a implantar subrepticiament unes normes inconstitucionals que tampoc no resoldran els problemes plantejats d'ingovernabilitat de l'Estat. Ni allunyanen el fantasma del separatisme ni el de la insolidaritat ni el de les dificultats de funcionament de la màquina administrativa, que no es produïrien amb la Constitució ben interpretada i aplicada, perquè conté tots els mecanismes necessaris per a evitar-los.

Harmonitzar, què?

En canvi, es vol dictar una pretesa llei d'harmonització, a l'empara de l'art. 150.3 de la Constitució i els preceptes que es defineixen com a tals no són en cap «els principis necessaris

per a harmonitzar les disposicions normatives de les comunitats autònomes», sinó un garbuix de normes concretes —no de principis— i encara d'autoritzacions per a desplegar-les legislativament o governativa, que modifiquen palesament les normes constitucionals més clares i concretes i els Estatuts d'autonomia ja aprovats solemnement i de manera quasi unànime per les Corts generals i els pobles respectius.

Sense intenció d'esgotar-les vull citar-ne algunes de més cridaneres.

Ja els primers quatre articles del projecte de la LOAPA, d'una manera molt subtil, pretenen introduir modificacions profundes en l'abast de les competències exclusives i compartides de les comunitats autònomes en uns termes que contradiuen obertament l'esperit i la lletra de la constitució i dels Estatuts ja aprovats, de tal manera que llur vigència destruiria pràcticament les funcions dels Parlaments autònoms i els deixaria reduïts gairebé al no res.

L'article 5 oblida que les lleis d'harmonització s'han de limitar a fixar uns principis que obligaran les comunitats autònomes a seguir-los en la seva legislació, en establir que aquelles lleis regiran directament de forma immediata.

Els articles següents modifiquen, agravant-les innecessàri-

ament, les disposicions de control de l'Estat sobre les autonomies contingudes als articles 154, 155, 150.2 i 131 de la Constitució. Més endavant s'amplia indegudament i es tergiversa el sentit del polèmic art. 149.1.18 i tot queda més fosc que abans.

L'Estat vol reservar-se unes competències per a legislar sobre les corporacions econòmiques i els col·legis professionals, que no es fonamenten en cap precepte constitucional sinó que amplien les matèries reservades a la competència estatal per l'art. 149.

Es pretén regular les transferències de serveis, quan és una matèria que l'art. 147.2.d va confiar explícitament als Estatuts d'autonomia respectius. I naturalment aquella regulació no fa res més que restringir les normes ja establertes pels Estatuts aprovats i pels reials decrets que els desenvolupen.

El títol destinat a la reforma de l'Administració de l'Estat —que és una qüestió pròpia d'aquest—, que ni harmonitza les normes autonòmiques que naturalment no poden immiscir-s'hi, ni afecta el desenvolupament del procés autonòmic més que en forma molt indirecta, conté preceptes estimables que haurien d'ésser objecte d'una llei ordinària. També modifica, però, la Constitució, atribuint als governadors provincials facultats que clarament corresponen al delegat del govern a les comunitats autònomes segons l'article 154 de la Constitució.

M'abstinc de comentar els motius d'inconstitucionalitat dels articles que estableixen al-

gunès bases del règim estatutari de la funció pública, perquè ja m'estic fent massa pesat. Amb això que he dit, forçosament de passada i sense profunditzar, em sembla que n'hi ha prou per a provar la validesa de la meua opinió sobre la LOAPA.

Per què una llei orgànica?

No resisteixo, però, la temptació de dir quatre mots finals sobre la inconseqüència de qualificar la LOAPA de llei orgànica, amb la pretensió també —si bé equivocada, segons crec— que s'imposi enfront de qualsevol norma autonòmica i fins i tot per sobre dels Estatuts.

Es ben curiós que el professor Tomás Ramón Fernández hagi publicat un estudi sobre les lleis orgàniques criticant amb agror llur conclusió en l'ordenament jurídic espanyol i insistint en llur aplicació necessàriament restrictiva. Vull remarcar, a més, que una llei del tipus de la LOAPA no és a la llista de possibles lleis orgàniques del professor Fernández. Però, aquest mateix senyor és un dels experts signants de l'informe sobre les autonomies, en el qual es defensa amb una argumentació inconsistent la natura orgànica de la llei que propugnen. En què quedem?

Jo no ho entenc de cap manera. Tan senzill com fóra complir la Constitució en lloc de voler modificar-la d'amagatotis complicant encara la implantació de les autonomies en lloc de facilitar-la.

Josep M. Vilaseca i Marçet

Campanya anti-LOAPA

Pujol, invitat a la mesa de l'acte del dia 11

Barrera ha dit que hi serà

Barcelona. — El president de la Generalitat, Jordi Pujol, així com el del Parlament, Heribert Barrera, han estat invitats a formar part de la mesa que presidirà l'acte en suport de les institucions catalanes i de condemna a la LOAPA, convocat per al pròxim dia 11 al Col·legi d'Aparelladors de Barcelona.

S'ha assolit ja un acord de principi entre els partits i entitats convocants, que es ratificarà aquest vespre, segons el qual la mesa estaria integrada només per cinc membres, a més del moderador.

Els cinc components de la mesa seran: el president de la Generalitat o, en el seu defecte, el representant del Consell Executiu —que molt probablement pot ser designat en la reunió ordinària que el Consell fa

avui—; el president del Parlament, Heribert Barrera; el secretari general de CCOO de Catalunya, Josep L. López Bulla; Antoni M. Badia i Margarit, rector de la Universitat de Barcelona; i un representant del secretariat de la Crida a la Solidaritat, segurament Aureli Argemí o Àngel Colom. Actuarà com a moderador, Josep Mas Sala, president del Col·legi d'Aparelladors, entitat que presta els seus locals.

Com és previst, l'acte tindrà dues parts. Una primera en què prendran la paraula cada un dels cinc representants institucionals, i una segona en què es procedirà a l'aprovació i signatura del manifest que servirà de convocatòria per a la gran manifestació del dia 14 de març contra la LOAPA.

Davant els pactes i la llei d'harmonització

Ribó: «Potser tornarem a cridar "Volem l'Estatut"»

El PSUC demana un acord autonòmic per a la defensa i desplegament de l'Estatut davant la LOAPA i també negociacions globals a nivell d'Estat, alhora que se suma a la campanya de defensa de les institucions

Barcelona. — El PSUC va presentar ahir una declaració sobre la LOAPA i la concertació autonòmica, en la qual reitera la seva intenció d'aconseguir per a Catalunya un «acord autonòmic» per a la defensa i desenvolupament de les institucions, i a nivell estatal demana, de nou, negociacions globals «de tots els grups parlamentaris i dels parlaments autonòmics, els governs estatutaris i el govern de l'Estat per acordar el model d'Estat de les autonomies».

Francesc Frutos, secretari general del PSUC, en presentar el document digué que «som conseqüents amb la Constitució, en la redacció i aprovació de la qual van participar, i amb l'Estatut, i ara defensarem el contingut dels Estatuts fent-ne una lectura progressista». Rafael Ribó va ser

crític envers els qui han secundat els acords de concertació autonòmica insistint que «es juga perillament amb el problema autonòmic, i ara es vol anar a un intent de bipolarització partidista i també fer del mapa autonòmic un mapa electoral repartit entre dues grans opcions, i es segresta el parlamentarisme pactant al marge del Congrés». I apuntà que després de les reiterades declaracions de Martín Villa justificant els pactes i la LOAPA com a reforma encoberta de la Constitució, «potser haurem de tornar a sortir al carrer a cridar "Volem l'Estatut"».

Van ser crític també envers CiU, ja que d'una banda —digué—, critiquen a la UCD i al PSOE els pactes autonòmics, «però Miquel Roca vol desfer-ho negociant en despatxos de ministres, i alhora atacant el PSC i l'esquerra en general, volen refermar-se com a gran opció a Catalunya». En el document es diu que «CiU pretén amagar el seu paper de subalternitat que juga respecte a la UCD, amb el suport a Calvo Sotelo i la necessitat dels vots de CC-UCD per a sobreviure en el Consell Executiu de la Generalitat»; també es fa esment que CiU «bloqueja tota iniciativa social avançada». Ribó indica igualment que «CiU al mes d'agost no tenia cap pressa per parlar de la concertació i va rebutjar al setembre fer un ple del Parlament sobre el tema, després vingueren les presses perquè potser es tancaran les portes dels despatxos». Xavier Folch, sobre això mateix, va explicar que la Generalitat encara ha de constituir la comissió d'experts acordada al mes d'agost. I Ribó recalca que «CiU encara somia la possibilitat d'una dis-

posició addicional que digui que la LOAPA no afecta Catalunya i Martín Villa i la gent del PSOE ho han negat ja».

Anunciaren ahir que han presentat una interpel·lació al Parlament preguntant què s'ha fet per reallitzar l'actuació que va acordar-se en el ple del 3 de desembre sobre la LOAPA que deia d'establir negociacions amb Madrid.

A l'acte del dia 11

Els dirigents del PSUC explicaren que estaven per tirar endavant l'acció unitària necessària —creien que el PSC podria ésser-hi si es mantenia l'esperit de les seves esmenes i dels acords del Parlament de Catalunya— per a defensar l'Estatut de la concertació. A més, va fer avinent, ells han presentat esmenes a la LOAPA. En aquest sentit participen a l'acte del 11 al Col·legi d'Aparelladors, preparatori i convocador de la manifestació del 14 de març. Ribó explica que a més d'això es participarà en els actes unitaris i també es faran actes propis. «En aquesta campanya el PSUC —es diu en el document— vol aportar, ocupant l'espai que li correspon, la posició de sectors importants de la classe obrera i de sectors populars de Catalunya».

L'opció fonda i que recalca en la conferència de premsa d'ahir va ser la de la negociació global a nivell d'Estat —amb els principis d'aconseguir l'autogovern, diferenciar el tractament i solució a les aspiracions polítiques de les nacionalitats i regions d'acord amb la Constitució i de la solidaritat— i els acords unitaris necessaris a Catalunya pel desenvolupament de les institucions.

"Avui" 11 febrer 1982

Declaració d'Unió
**La LOAPA
rebaixa els
continguts de
l'Estatut**

Barcelona.— El comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya ha reiterat la seva posició contrària al projecte de la LOAPA en una declaració en què «expressa públicament la seva decidida voluntat a favor del manteniment dels continguts autonòmics de l'Estatut de Catalunya aprovats per les Corts espanyoles i que foren degudament ratificats a Catalunya».

Unió «mostra el seu desacord pel fet que el millorament de l'estructura administrativa de l'Estat es contempli, com fa la LOAPA, des d'una perspectiva de rebaixes substancials d'aquests continguts autonòmics», tot considerant que «hi ha altres maneres de perfeccionar el sistema sense necessitat d'aquestes retallades».

Pujol a Ràdio Miramar

Per la seva part, el president de la Generalitat, Jordi Pujol, ratificà ahir la seva preocupació pel projecte de LOAPA en el curs d'una intervenció a Ràdio Miramar, on respongué a les preguntes dels informadors, que en alguns casos traslladaven les peticions dels oïdors. Entre diverses qüestions de la política catalana i espanyola, Pujol manifestà la seva confiança que el judici pel 23 de febrer «no serà tan dramàtic com alguns afirmen» i subratllà també la seva confiança en la voluntat constitucional de l'exèrcit.

Afermar l'Estatut

«No lluitem contra ningú, lluitem a favor de Catalunya», aquestes paraules del conseller Josep M. Cullell, dites ahir al vespre en l'acte d'aprovació del missatge que inicia la campanya contra la LOAPA i convoca a la manifestació del 14 de març, centren el propòsit fonamental de tota l'acció que es desplega. El conseller Cullell va assistir a l'acte representant el govern de la Generalitat i expressà aquesta lema per encàrrec del Consell Executiu i del mateix president.

Centren el propòsit fonamental perquè aquesta campanya, creiem, ha de tenir un delirant i marcat to positiu: es tracta de defensar els principis autònoms establerts a la Constitució i expressats a l'Estatut d'autonomia, i també es tracta d'expressar, més enllà del territori de Catalunya, els desigs que pugui fer-se realitat l'Estat de les autonomies segons els criteris establerts en la Constitució. I els pactes autònoms del 31 de juliol i el que d'ells dimana, la LOAPA i el fons de compensació,

constitueixen, ara com ara, un intent de no voler arreglar bé les coses i una considerable retallada a l'Estatut tot retornant, amb paraules confuses, al vell sistema centralista.

Des de l'estiu han estat ja moltes les veus que s'han pronunciat contra l'harmonització autònoma i les institucions autònòmiques de Catalunya també hi han dit el seu parer. És significatiu que, en l'acte d'ahir, el president del Parlament llegís la resolució aprovada, en alguns punts per unanimitat i en altres per àmplia majoria, el mes de desembre després d'un intens debat sobre la concertació. Allí va expressar-se el poble de Catalunya per mitjà dels seus representants, i això en un sistema democràtic ha de comptar. I cal insistir que ara més que mai ha de fer-se possible el primer acord assolit en aquella resolució, que parla de diàleg entre el govern de la Generalitat i el de Madrid.

L'acte d'ahir va completar el ventall polític que constituïen els partits. La universitat, en

representació dels intel·lectuals, els col·legis professionals, les entitats civiques i els treballadors van expressar el seu suport a la campanya i aportaren dades i problemes del seu entorn sociològic, que demostraven la necessitat que l'autonomia no fos rebaixada ni retallada: l'atur, la salvació de la llengua, els mitjans de comunicació àudio-visuals, els col·legis professionals, etc., foren aspectes concrets reivindicats, i podia pensar-se, si s'oblidava el present, que érem encara en la campanya del 1976 i 1977 de «Volem l'Estatut». Ara es vindica conservar i aprofundir l'Estatut aconseguit el 1979 amb un pacte lloable.

Aquesta campanya contra la LOAPA, engendrada ara, pot trobar, per al seu desplegament complet, un mal moment al calendari. Cal que superi positivament aquest possible escull, no amb temor, però sí amb la prudència que reforci la valentia per a afermar l'Estatut i aturar la repressió que presagia la LOAPA.

LA «LOAPA» I LES ALTRES CRISIS

La «Trobada d'Intel·lectuals Castellans i Catalans» a Sitges, ha constituït una ocasió per al contacte directe entre els portaveus de dues cultures. A la fotografia, d'esquerra a dreta: Joan Teixidor, José Luis Aranguren, Lluís Carandell, Anna Balletbó i Manuel Vázquez Montalbán.

QUAN acaba l'any, hom està temptat de tancar amb un balanç del que aquest ha donat de si en el terreny objecte de comentari. No és aquest el nostre objectiu. Ni l'espai ni la perspectiva d'aquesta «Crònica» ho permeten. Però l'enfilall de fets d'aquest mes que tanca l'any pot donar aquesta aparença, donat que la major part de temes s'arrosseguen des de pràcticament tot l'any 1981, mantenint-se oberts la gran majoria i només alguns positivament reorientats.

Els efectes de l'intent de cop d'Estat del 23 de febrer, que com una mena de boira permanent difuminen el panorama polític del país, no semblen haver-se acabat. El mes s'obre amb la precipitada remodelació del govern de Calvo Sotelo, fet que té relació amb la crisi del partit que li dona suport, la UCD (crisi que malgrat tot tampoc sembla tancada), però que també entronca amb pressions, especulacions i rumors diversos (de l'operació de la gran dreta o «majoria natural», a l'entrada al govern de personalitats independents o fins i tot de militars), expressió de les múltiples seqüeles que aquell fet ha comportat i comporta, i això malgrat que Calvo Sotelo afirmava, en la roda de premsa

posterior al primer Consell de Ministres del nou govern, que es tractava d'un canvi normal en qualsevol règim parlamentari, que es continuaria la línia política empresa des del seu nomenament com a president, i que no hi havia perill de cop militar («Debemos evitar todos esa sombra obsesiva del 23-F»).

Com una mena de resposta sarcàstica a aquestes manifestacions del president del govern, només vint-i-quatre hores després, i coincidint pràcticament amb el tercer aniversari de la Constitució de 1978, es difonia un manifest signat per un centenar d'oficials i suboficials de l'exèrcit (entre els quals el capità Blas Piñar, fill del líder de Fuerza Nueva), que amb un llenguatge clarament ancorat en el passat, criticava el tractament que els mitjans de comunicació donen a les qüestions relacionades amb les forces armades i s'alineava amb les posicions ideològiques favorables al cop militar. La reacció de la junta de Caps d'Estat Major va ser fulminant, però la inquietud s'obria novament entre els ciutadans de tot el país.

I de tot el seguit de reorientacions polítiques, producte de pressions diverses (qui no quedà estordit en conèixer l'editorial del prestigiós «Le Monde»

comentant una reunió dels Capitans Generals amb el Rei, per a presentar-li un conjunt de peticions-reivindicacions de caire polític, informació fins al present no desmentida oficialment?), la que sembla més persistent és la que incideix sobre la construcció de l'Estat de les autonomies. És manté l'estira-i-arrotonsa entre el govern central i les comunitats autònomes ja constituïdes, i l'actitud de llimar atribucions a aquestes en una mena d'interpretació extensiva i prematura de la concertació autonòmica i la LOAPA, que per altra banda poden veure's afectades si persisteixen les posicions d'alguns sectors de la UCD, en concret de la UCD valenciana que encapçala el Sr. Abril Martorell, de trencament puntual i unilateral dels acords previs amb altres forces polítiques.

Precisament el tema de la LOAPA obria una nova escaleta a l'interior del PSC. Després del debat en el Parlament de Catalunya, on una majoria CiU, ERC, PSUC, aconseguia imposar els seus criteris desfavorables a aquest projecte de llei, la Comissió Executiva del PSC decidia presentar un conjunt d'esmenes al projecte, d'acord amb certs aspectes de millorament tècnic i de

defensa de l'estatut d'autonomia de Catalunya. La no presentació d'aquestes esmenes per part del portaveu del grup parlamentari del PSC al Congrés de Diputats, Ernest Lluch, feia esclatar una situació de crisi interna, que sembla tancada, almenys de moment, en presentar Lluch la dimissió com a portaveu parlamentari, pressionat per una resolució del Consell Nacional del partit desautoritzant la seva actuació. Cal pensar però, com han apuntat algunes persones implicades en aquesta situació, que la major part de la problemàtica latent a l'interior del PSC des del seu darrer Congrés (juliol 1980) no trobarà vies de sortida fins al Congrés que el partit ha de celebrar l'any 1982 (s'han apuntat ja l'abril o maig com a dates possibles).

Més forta ens apareix la crisi que travessa el PSUC, també des del seu darrer Congrés, i que semblava haver tocat fons fa un mes, però que ha arribat aquest desembre a límits imprevisibles. L'atzar va fer descobrir l'existència d'una coordinació o direcció paral·lela formada per membres del sector anomenat «pro-soviètic», que, a la vegada, formulava fortes crítiques a la forma i fons del proper Congrés extraordinari del partit. La decisió del Comitè Central del PSUC d'expulsar dotze d'aquests dirigents (entre els quals Pere Ardiaca, un dels fundadors del partit l'any 1936, i fins fa uns mesos president del PSUC, a més de dos membres del Comitè Executiu, Ramos i Muñiz), decisió que afecta també el pes del grup en el Parlament de Catalunya (quatre dels expulsats, Ardiaca, Ramos, Sánchez i Corral són diputats), junt amb la suspensió de militància de vint persones més i la dissolució de diferents Comitès comarcals i locals, no sembla que tanqui la situació crítica, donada l'actitud dels expulsats de considerar-se formalment dins el partit, i de la incògnita que representa l'abast real de la influència d'aquest sector a l'interior del PSUC, que repercuteix de forma més clara en les organitzacions de les zones de la seva major implantació, militant i electoral (Vallès Occidental i Baix Llobregat). El tombant d'aquesta crisi també es projecta cap a l'any 1982.

Com sortint al pas d'aquestes situacions i expectatives no gaire engrescadores, una reorientació de la projecció exterior de Catalunya, poc definida fa uns mesos, es perfila ara en diversos fronts, però responent a una formulació més conjunta del que pot semblar a primera vista.

Quan, a principis de desembre, el president Pujol declarava que «Catalunya és un poder fàctic dins d'Espanya», calia saber veure sota aquesta expressió l'aspiració a fer realitat un projecte de dues vessants: la possible contribució

de Catalunya a la construcció de la convivència espanyola (possible només des de la participació, i no des de l'aïllament) i l'afirmació que aquesta contribució només pot fer-se assumint una irreductible realitat nacional.

Cal, efectivament, insistir en la idea enunciació fa més de 50 anys per Américo Castro en una trobada d'intel·lectuals castellans i catalans (en part molt similar i en part molt diferent de la que ha tingut lloc ara mateix): «En tanto que el resto de España no comprenda el hecho catalán, España estará sometida a todas las desdichas». I Catalunya podrà complir aquest paper només a partir de l'expressió rica, variada i políticament ambiciosa d'aquest «hecho», sense caure en el parany del fantasma separatista ni del doble llenguatge.

Per això cal donar importància a una iniciativa recent com han estat les jornades «Catalunya Enfora 81», reunint els Casals catalans escampats arreu del món. Veure-hi només una significació de cofoisme orfeonístic és un error d'òptica: al costat d'un obligat agraïment per la tasca innegablement important realitzada per aquestes institucions al llarg dels anys, hi ha també el fet objectiu que aquests Casals constitueixen, si no un instrument d'expressió política, sí, com a mínim, finestres obertes al món.

En una altra línia, la «Trobada d'Intel·lectuals Castellans i Catalans» a Sitges, ha constituït una ocasió per al contacte directe entre els portaveus de dues cultures, potser amb la referència a la visita a Barcelona efectuada el març de 1930 pels intel·lectuals castellans de l'època, però amb importants diferències: convocada per les institucions de la Catalunya autònoma (i no a iniciativa dels propis intel·lectuals), amb menys entusiasme popular i discursos vibrants (però amb un caràcter més de «treball»), i amb la manifestació de bastants més clivelles de les que prometia el títol (entre elles, molt destacadament, una clivella més o menys generacional, lligada al grau de «dramatisme» en la percepció del problema).

Perquè cal recordar que, ara, iniciatives com aquesta no corren a càrrec de la iniciativa privada ni de forces polítiques, sinó d'institucions públiques, creades per la Constitució i basades en el sufragi universal. Per això, «Catalunya Enfora» vol dir també el viatge de Pujol per terres de Castella i Lleó, o les trobades tècniques entre organismes de diferents Comunitats properament autònomes: durant el mes de desembre, la Generalitat ha mantingut contactes d'aquest tipus amb els organismes pre-autonòmics d'Aragó, País Valencià i Múrcia.

JOAN BOTELLA
JOAN MARCET

CRONOLOGIA

Desembre

1. Segon govern Calvo Sotelo. Lamo de Espinosa, portaveu del grup parlamentari d'UCD.
2. Debat al Parlament de Catalunya sobre la LOAPA: s'acorda demanar la retirada del projecte (CiU, ERC i PSUC a favor; en contra PSC i CC-UCD) i recórrer davant el Tribunal Constitucional si el text final lesiona competències de la Generalitat (unanimitat). La cambra aprova (unanimitat) trametre a les Corts una proposició de llei sobre el 3r. canal de TV.
- id. S'inicien les jornades «Catalunya Enfora 81», reunint Centres i Casals catalans d'arreu del món.
- id. El BOE publica un Decret sobre «coordinació i planificació sanitària», en virtut del qual el Govern central recupera facultats executives traspassades a la Generalitat. Reaccions crítiques del Consell Executiu, del conseller Laporte i dels partits.
6. La concentració «per la Pau i la Llibertat», que aplega a Barcelona més de 100.000 persones, coincideix amb el 3r. aniversari de la Constitució.
- id. Manifest signat per 99 oficials i suboficials criticant l'actitud dels medis de comunicació davant l'exèrcit.
- id. 12è. Congrés d'ERC: Barrera reelegit Secretari General (99,7% dels vots).
7. Presentació pública de la fracció constituïda pels membres «prosoviètics» de la direcció del PSUC, denunciant la direcció majoritària i la convocatòria del Congrés Extraordinari.
10. El Comitè Central del PSUC expulsa 12 dirigents «prosoviètics», en sanciona altres 20 i dissol alguns organismes comarcals i locals.
14. Admès a tràmit el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel govern contra el Decret de protocol de la Generalitat (juliol 1981).
15. El Congrés aprova els Estatuts d'Astúries i Cantàbria.
- id. La Mesa del Parlament acorda col·locar la bandera espanyola al costat de la senyera «en lloc preeminent dins de la seu del Parlament».
16. El Parlament aprova quatre lleis i autoritza una nova emissió de Deute Públic de la Generalitat.
- id. Presentació del Pressupost de la Generalitat per a 1982: 239 mil milions.
20. El Consell Nacional del PSC retira la confiança al portaveu del seu grup al Congrés de Diputats, E. Lluch, per no haver presentat les esmenes a la LOAPA aprovades per l'Executiva. En solidaritat amb Lluch, dimiteixen de l'Executiva E. Martín i J. Prats.
21. S'obre a Sitges la «Trobada d'Intel·lectuals Castellans i Catalans», sota la presidència de J. Pujol. Eix central: dramatitzar les relacions entre les dues cultures.
22. El Tribunal Constitucional anul·la dos articles de la Llei de Biblioteques aprovada pel Parlament (abril 1981).
23. El Senat ratifica l'Estatut d'Andalusia.
29. UCD força l'inici de la discussió parlamentària de l'Estatut del País Valencià, imposant els seus criteris per damunt dels acords ja assolits amb PSOE i PCE.

La qüestió autonòmica: embolica que fa fort!

Calvo Sotelo i Felipe González estan disposats a harmonitzar l'Estat espanyol d'ací al 31 de juliol. A més a més, davant les reticències puntuals del PCE i AP, el PSOE assegurarà que, si calia, els socialistes signarien ells sols el pacte autonòmic amb el govern central. En aquest context, Martín Villa ha vingut al Principat per tal de donar garanties a la Generalitat que l'Estatut no serà retallar, però, perquè quedés ben clar, repetí molt sovint la cantarella que parlava «de una sola patria, una sola nació, la española» i va fer contínues al·lusions a la llengua comuna a tot l'Estat...

Jordi Pujol. (Foto: Xavier Pascual).

Mentre l'UCD i els socialistes estan disposats a enllestir la qüestió de les autonomies abans del mes d'agost, Martín Villa ha vingut al Principat per tal de convèncer Jordi Pujol que la futura Ley Orgánica de Ordenación del Proceso Autonómico (LOOPA) no retallarà l'Estatut. Segons declaracions de la Generalitat, Martín Villa, que es reuní amb l'Honorable durant cinc hores, donà garanties suficients que els Estatuts en vigor no es veurien afectats. Així, la Presidència de la Generalitat es mostrà satisfeta pel caire i el to de les converses. Malgrat tot, no ens vindria gens malament recordar que la polèmica llei d'harmonització és filla, per una banda, de l'embolic autonòmic endegat per UCD que, per tal d'igualar els estatuts de les nacionalitats històriques, se n'in-

ventà unes quantes més; i, per altra banda, també és filla del 23-F que tan «seriosos i responsables» ha tornat tots els partits polítics. I encara que no se saben les conseqüències que tindrà l'anomenada harmonització, sí que és molt clar el que va dir Martín Villa a l'acte de presa de possessió del Secretari General de la Delegació del govern central a Catalunya, Francisco Robert Graupera. El ministre afirmà que «servimos al único estado de la para mí única patria y única nación que es España», afegint que «la configuración del Estado de las Autonomías ha de empezar por la afirmación de España y por la historia se sabe —continúa— lo peligroso que puede resultar que no empiece por aquí». Res de nou pel que fa a Martín Villa. El que sí que seria nou és que d'aquestes idees se'n pugui treure algun profit per a Catalunya o per a qualsevol altra nacionalitat. Així el govern basc ha manifestat la seva enèrgica oposició als acords dels quatre partits espanyolistes que pretenen, per exemple, avançar les eleccions autonòmiques, modificar la llei segons la qual el president d'una comunitat autònoma pot dissoldre l'assemblea parlamentària i rebaixar el sostre d'altres competències que són pròpies d'aquestes entitats i estan recollides en els seus respectius Estatuts.

Molt ens temem que els bascos es quedaran sols en la seva posició de rebuig al pacte autonòmic amb els partits estatals, pacte que es basa en l'informe Enterría.

Finalment apuntarem, malgrat l'optimisme expressat pel Govern de la Generalitat, que, de tota manera, diu, prudentment, que restarà «vigilant», que el mateix PSOE —gens sospitós de tendències separatistes— sosté l'opinió que l'articulat de la nova legislació que s'està elaborant, podria permetre una interpretació restrictiva dels Estatuts vigents, perquè, mentre els redactors

del projecte harmonitzador donen criteris que sobrevaloren el paper de l'estat central, no s'estableix una llista de competències clares, respecte de les que seran pròpies de les comunitats autònomes, les que seran compartides amb l'Estat i les que seran exclusives d'aquest. L'informe Enterría, en la seva primera part, també demanava que l'Estat explicités un principi constitucional que fes possible un millor control central de l'aplicació que fan les comunitats autònomes de la legislació estatal. Tot això i en el curs dur i dretà del govern Calvo Sotelo ens fa pensar que en la redacció i aplicació del nou pacte autonòmic poc o res tenim a guanyar, i, en canvi, és bastant el que podem perdre. La forma en què es porten les converses i el que se sap d'elles, donen a entendre que estem a l'inici d'una involució d'abast desconegut. ● J. JANÁRIZ

Martín Villa. (Foto: Robert).

Pujol puntualitza

No hem estat invitats a les negociacions

Barcelona. — El president de la Generalitat i secretari general de CDC, Jordi Pujol, ha adreçat una carta al centrista Juan Manuel Reol Tejada en la qual contesta unes declaracions de l'esmentat dirigent centrista en què afirmava que «els governs autònoms català i basc han estat expressament invitats a les negociacions de caràcter econòmic i financer» i que «si no han vingut és perquè no han volgut».

«T'agrairé —diu Pujol en la carta— que em diguis com i quan es va fer aquesta invitació, a qui es va adreçar i qui la va enviar. Perquè, a més, es dona la circumstància que en el curs de l'entrevista que vaig tenir amb ell el dia 10 el ministre Martín Villa em va ratificar el que ell mateix ja havia dit pocs dies abans a Macià Alavedra, és a dir, que ni Convergència Democràtica ni la Minoria Catalana ni la Generalitat no eren invitades a les converses de Madrid».

Quina versió és la certa

«Em convé saber —continua Pujol— quina de les dues versions —la seva o la del ministre— és la certa». I conclou: «Les decisions que s'estan prenent a Madrid són de gran transcendència i és convenient que davant l'opinió pública quedi clar qui les pren i qui no, així com el marc dins del qual s'han volgut prendre. Considero que aquesta és una clarificació indispensable».

Es dona la circumstància que Juan Manuel Reol Tejada és el secretari de política territorial de la UCD.

El pacte antiautonòmic

Abans, en arribar l'estiu, ens apujaven l'autobús o el metro. Fins i tot el dictador ens reservava alguns estius amb macabres esperes de condemnes a mort. Ara, i com a culminació —de moment— de tota l'ofensiva anticatalana (i antibasca) de després del 23-F, s'ha signat, a començaments d'agost, el pacte «autonòmic» entre l'UCD, partit en plena crisi interna, i el PSOE, aspirant encara al seu paper d'alternativa de poder. Els interessos dels primers en compartir la responsabilitat en el tema autonòmic —guanyant així punts davant Convergència i el PNB— i els del segon en donar més proves —si calia— del seu «seny» i sentit «realista» han fet coincidir les dues forces.

Pel que fa a Catalunya, la resposta no va trigar gaire: CDC, per boca del Conseller Trias Fargas, PSUC i ERC es van posar d'acord per tal de crear un front de partits catalans contra l'acord de Madrid. No cal dir que ni Centristes-UCD ni el PSC-PSOE podien compartir aquesta iniciativa, impulsada pel PSUC; Reventós assumia plenament l'acord i declarava a una emissora catalana que «on hi ha el PSOE hi ha el PSC, i a l'inrevés» i criticava un cert nacionalisme que considerava «insolidari amb la resta dels pobles de l'Estat».

Com a reacció a les declaracions negatives de Trias Fargas, al voltant del «Fondo de Compensación Interterritorial», el ministre Martín Villa, sempre a l'aguait, s'apressava a declarar que els catalans s'haurien d'anar acostumant a no prendre com a una «ofensa permanent» qualsevol iniciativa del govern central, ja que, en la seva opinió, es tractava més que res d'una «discussió» entre dos governs. Per al ministre hi havia ja «massa contenciosos» entre ambdós, i defensà la legitimitat de l'acord amb el PSOE dient que els dos governs autonò-

Martín Villa pactant antiautonomia, abans de la retirada del PCE i AP.

mics de Catalunya i Euskadi havien pogut participar-hi, i que els dos partits signants representaven el 80% dels diputats a les Corts i el 90% dels senadors.

Tot aquest conflicte pot enterbolir, a més, l'acord entre les forces parlamentàries de cara a l'Onze de Setembre, car sembla allunyar encara més la possibilitat que Centristes signi la «crida» o, el que seria més novedós, que hi hagués algun conflicte amb el partit dels socialistes catalans. Si no fos així, i cas de mantenir-se les posicions sobre l'acord «autonòmic», voldria dir que la capacitat d'hipocresia d'aquelles forces, tot reduint la «Diada» a un acte formal, hauria assolit límits imprevistos... ● R.E.

Tèlex

● El Secretariat Politic i la Coordinadora del Partit Socialista de Menorca han fet públic un comunicat en el qual s'analitzen els acords subscrits entre UCD i PSOE de Mallorca. Per al PSM aquest acord autonòmic significa «la violació del principi fonamental de subsidiarietat, imposa una representació no paritària entre les illes dins del Consell General Interinsular i per tant condemna els Consells Insulars a ser simples òrgans d'administració local sense competències pròpies».

● L'Ajuntament de Barcelona ha aprovat per unanimitat el pressupost ordinari de l'any 1981 que serà de 45.477 milions de pessetes. Mercès a l'ajut econòmic del govern

central i per primera vegada en els darrers anys, l'Ajuntament barceloní no generarà dèficit. Les àrees més beneficiades seran les de Sanitat, amb cinc mil quatre-cents milions, i Ensenyament, amb 2.898 milions. Una altra partida important és Cultura i Esports amb mil cinc-cents milions. D'altra banda la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona han signat un conveni per reemprendre les obres de construcció dels túnels del Tibidabo i acabar un tram del tercer cinturó de ronda.

● Del dotze al setze d'agost s'ha celebrat a Barcelona la cinquena assemblea general de militants de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica (HOAC). Els vuit-cents assistents han discutit com a tema central el que portava per títol «la identitat cristiana», en què es feia referència a la seva activitat a les organitza-

cions populars i a les seves relacions amb l'església.

● El judici contra els implicats a l'assalt al Congrés de Diputats del passat vint-i-tres de febrer no se celebrarà aquesta tardor, tal i com en un principi estava previst, puix que, de moment, ha estat ajornat fins el proper mes de gener. La causa argüida per a justificar aquest retard ha estat l'extensió del dossier sobre el cas, que pel que sembla excedeix el previst.

● El conegut fotògraf valencià Francesc Jarque, degà de la informació gràfica de la seva ciutat, col·laborador rellevant de la «Gran Enciclopèdia Catalana» i il·lustrador de nombrosos llibres i d'altres publicacions, ha estat empresonat, sota l'acusació d'atemptat contra la força pública. Els fets que han motivat la seva condemna a un

mes de presó daten de l'abril de 1979, quan en el curs de la seva tasca professional, Jarque cobria la informació gràfica d'una manifestació ecologista. La Policia li demanà que donés la pel·licula, a la qual cosa Jarque es va negar, al·legant els seus drets professionals. La Policia va actuar aleshores violentament, de tal manera que el periodista va haver d'ésser conduït a la casa de socors. Posteriorment, un Tinent de la policia, que havia participat a l'afer, va presentar una acusació contra Jarque, per atemptat contra la força pública, acusació que li ha valgut el mes de condemna. Malgrat que el fotògraf no tenia antecedents penals i que la magnitud de la pena permetia l'alliberament sota fiança, l'Audiència Nacional ha denegat aquest dret a l'acusat, obligant-lo a complir el temps de presó. ●

Secretariat permanent

Dura reacció de CDC als pactes autonòmics

La direcció de CDC s'ha pronunciat oficialment sobre els acords autonòmics subscrits per UCD i PSOE i considera que hi ha una «peril·losa voluntat de reconsiderar el procés autonòmic i conduir-lo cap a una simple descentralització administrativa»

Barcelona. — Durant tot el matí d'ahir i part de la tarda, va estar reunit el secretariat permanent de CDC, organisme de direcció que integren Jordi Pujol, Ramon Trias Fargas, Miquel Roca i Junyent i Macià Alavedra. L'objecte de la reunió era analitzar el moment polític —i de manera especial els pactes UCD-PSOE i la sentència sobre la llei de Diputacions— i les possibles estratègies futures del partit. Es tractava en definitiva, segons que han manifestat fonts de la direcció convergent, d'obrir la «reflexió» que el president Pujol demanà en les seves converses amb els altres partits parlamentaris amb vista al curs polític que s'iniciarà el setembre. Les reunions del secretariat se succeiran durant el mes d'agost a un ritme mínim d'una la setmana.

En acabar la sessió d'ahir, el secretariat de CDC féu pública una declaració de gran duresa contra el pacte subscrit per la UCD i el PSOE. De fet, es tracta de la primera reacció oficial a aquests acords.

CDC es ratifica en la seva protesta per la total marginació en què s'ha tingut el partit i el seu grup parlamentari en les negociacions i fa una valoració global dels acords «altament negativa, ja que introdueixen una peril·losa voluntat de reconside-

rar i revisar el procés autonòmic on el conjunt de l'Estat, conduint-lo cap a una descentralització administrativa mancada de continguts polítics». «Aquesta despersonalització autonòmica —diu— referma el tradicional centralisme espanyol i posa en qüestió les possibilitats dinamitzadores de les diferents nacionalitats i regions que integren Espanya.»

«És de lamentar —afirma la nota en un tercer punt— que les parts més conflictives de les negociacions s'hagin produït sobre qüestions electorals més que no pas sobre els interessos i els drets objectius de les comunitats autònomes, al marge de sectarismes de partit.»

El fons de compensació

Fa una referència especial al fons de compensació interterritorial. «És de destacar que en la regulació del fons, iniciativa que té els seus orígens en propostes del nostre partit com a expressió de la solidaritat de Catalunya envers els altres pobles d'Espanya, Catalunya resulta sensiblement perjudicada per damunt de les raonables exigències d'aquesta solidaritat, tot ignorant els greus problemes que Catalunya té en matèria d'atur i d'infraestructures»

CDC es referma en el seu

propòsit «de defensar l'aplicació íntegra i plena de l'Estatut de Catalunya davant qualsevol interpretació restrictiva que es pugui derivar dels acords de la concertació autonòmica. En l'exercici d'aquesta defensa de l'Estatut, CDC es proposa reclamar el compliment de les reiterades promesses fetes pel govern i pels partits signants dels acords autonòmics, en el sentit que aquests no afectarien el contingut efectiu dels Estatuts ja aprovats.»

Finalment, en un darrer punt, «CDC reclama per al Parlament espanyol el protagonisme definitiu en qüestions d'aquesta transcendència. Serà en aquesta instància en què CDC defensarà les seves posicions, tot respectant així el paper que la Constitució atorga al Congrés de diputats.»

Entrevista amb ERC

Precisament ahir, en acabar la reunió del secretariat permanent, Pujol i altres dirigents de CDC van tenir una entrevista amb Heribert Barreia, president del Parlament i dirigent d'ERC, i amb altres membres de la direcció d'aquest partit, com a continuació de les converses bilaterals que, segons que s'havia anunciat, continuarien el mes d'agost.

Es perfilen les posicions a Catalunya davant els pactes autonòmics

Unió: els acords poden dur violentes reaccions

Segons la Unió Democràtica de Catalunya, els acords autonòmics de Madrid poden donar lloc a «violentes reaccions»; la Unió expressa la seva condemna dels continguts i del procediment. Semblantment es manifestava el diputat Josep Benet

Barcelona. — El comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya i la mesa del seu consell nacional van fer pública ahir la seva posició sobre els pactes autonòmics recentment signats a Madrid entre el govern i el principal partit de l'oposició, el PSOE.

La posició d'UCD s'expressa en un comunicat de cinc punts en què afirma la seva protesta primerament pel fet que «temes de gran transcendència per a la sort del país siguin tractats i decidits fora dels òrgans representatius als quals pertoca constitucionalment de fer-ho, i en absència dels qui més puguin resultar afectats per les resolucions que eventualment es puguin prendre».

Subratllen en segon lloc que la tendència seguida pel govern central i el PSOE «és contrària a les idees inspiradores de la Constitució del 1978 i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i representa un intent de mediatitzar l'ir incidència en la construcció del nou Estat».

També assenyalen que aquesta conducta està originant «justificadament» en l'opinió pública catalana «un estat d'ànim que pot donar lloc a violentes reaccions, la responsabilitat de les quals serà només dels qui han traït el camí de l'evolució».

Unió Democràtica lamenta que hom no s'adoni que amb aquesta manera d'actuar «s'està canviant el clima de reconciliació i concòrdia que entre tots havíem aconseguit de crear després de quaranta anys d'injustícies i opressions» i finalment manifesta l'esperança que, malgrat tot, s'imposi «la necessària reflexió que permeti de rectificar els errors comesos i de reprendre la bona via del desenvolupament dels textos constitucionals en plena fidelitat a l'esperit que els va inspirar».

Benet: ha guanyat Martín Villa

«De fet amb el pacte autonòmic es pretén de substituir l'autonomia per una mena de descentralització provincial,

tal com el senyor Martín Villa entén les autonomies del 1977. En realitat el guanyador d'aquests pactes és el senyor Martín Villa, declararà a Europa Press el senyor Josep Benet.

«Penso que aquest acord és un nou i greu error en la construcció de l'Estat de les autonomies previst en la Constitució». Continua dient Josep Benet: «La definició de l'Estat de les autonomies que feia la Constitució era la gran ocasió per a modificar l'Administració provincial absoluta i adaptarla a les noves estructures demogràfiques i industrials. Això no s'ha fet. Han mancat i manquen homes d'Estat capaços de dur a terme aquest canvi profund en l'organització de l'Estat».

I acaba dient: «Els pactes encara han de passar per les Corts. Mentrestant, els pobles que realment volien l'autonomia, com és el cas de Catalunya, han de mobilitzar-se per demostrar als partits que han signat el pacte que en cas d'aprovar-se al Congrés representaria un error històric.»

Avui 7-8-81

Já ens estan «harmonitzant»...

La llei 6/1980 del Parlament de Catalunya sobre transferència de les Diputacions catalanes a la Generalitat ha estat declarada inconstitucional.

La cosa no ha sorprès ningú, perquè realment tothom ja és avui conscient que la batalla es va perdre quan es va aprovar l'actual Constitució espanyola.

Però no és amb plans, plors o llàgrimes que endegarem els nostres problemes i superarem les dificultats.

Les limitacions a la nostra autonomia són evidents i s'aniran aguditzant.

Primer, dificultats per als traspasos de serveis; després, insuficients dotacions econòmiques, que impossibiliten el seu normal funcionament; i, si no n'hi ha prou, s'inventaran les lleis que siguin necessàries.

Tot té com a finalitat buscar el prestigi de les nostres institucions. Volem que arribem a la conclusió que una autonomia serveix per a poca cosa i, per contra, resulta un encarnament i una duplictat administrativa innecessària.

Es en funció de la realitat d'aquest objectiu i del fet que tinguem consciència d'allà on ens volen portar, que podem posar-hi remei.

Perquè, a més dels perills de fora, tenim els perills engendrats dins la nostra pròpia comunitat.

Consistim el deccis que s'apodera de molts catalans i que els porta a

de tenir un sentit purament administratiu i passessin a connotacions clarament polítiques per mitjà de l'elecció directa dels seus diputats.

O sigui, que una vegada aprovada la llei d'harmonització o de concertació, el nom en aquest cas no fa la cosa, no seran les diputacions les que podran delegar les seves funcions a la Generalitat, sinó, en tot cas, aquesta a les Diputacions.

I de tot això de què parlen els nacionalistes que militen al PSC-PSOE?

Es obvi i palès que, dins l'actual context de la política espanyola, els catalans no hi podem tenir opció política, tant si manen els de la UCD com si són els del PSOE, si arriben al govern, ja que tots fan una pinya si es tracta d'anar contra els nostres interessos i els dels altres pobles de l'Estat. És la constant històrica.

I la lliçó ens la donen precisament «ells» en fer la pinya contra nosaltres. No és clar que la nostra reacció normal seria fer igualment i també una «pinya» contra ells?

Volem repetir que no som en un país normalitzat, diguin el que diguin molts polítics. Tenim encara un enemic comú que cal vèncer: el centralisme i el seu espenjacobí.

Nosaltres creiem que la constitució d'un fort i potent Partit Nacionalista Català seria la força i el mitjà més efec-

ent i idoni per a afrontar tots els nostres contratemps.

I si no som capaços de realitzar aquest anhel, que sabem comparat per tant catalans i patriotes, fem almenys una federació de partits nacionalistes que ens permeti guanyar àmpliament i sense dificultats totes les pròximes eleccions, i així convertir-nos en un grup hegemònic per a governar els Ajuntaments, les Diputacions i dominar el Parlament de Catalunya, única manera de tenir un Consell Executiu de la Generalitat sense condicionaments de cap mena.

El nacionalisme català, sobradament majoritari, com es demostrà pel resultat de les darreres eleccions, necessita coordinar urgentment els seus esforços.

No perdem ni un moment més; fem aquesta o una altra entesa tot seguit, ara que encara tenim coses per defensar.

No sigui el cas que aviat no ens quedi res.

Josep Planchart
Estat Català

Les opinions dels escrits que publiquem a les planes de «Diàleg», obertes sovint a posicions contraposades, no són forçosament compartides pel diari i reflecteixen el parer del qui les signa.

Som anticonstitucionals

Ha succeït el que tothom — o gairebé tothom — temia: el Tribunal Constitucional ha declarat «inconstitucional» la Llei de Transferència urgent i plena de les Diputacions catalanes a la Generalitat de Catalunya, aprovada pel Parlament el mes de desembre del 1980. Heus aquí doncs la primera llei inconstitucional de l'actual procés autonòmic, que sembla empenyat en demostrar la seva semblança amb aquell altre, ric en conflictes amb el poder central, als anys trenta.

La llei esmentada pretenia, basant-se en l'Estatut i la Constitució, assumir les competències de les diputacions «provincials» — incloses les econòmiques — tot creant uns Consells Territorials que vindrien a substituir les Diputacions, bé que amb molt menys poders. Aquests Consells, com tothom sap, no reconeixien encara completament la realitat d'una divisió per comarques i vegueries, degut sens dubte a la necessitat de «moderar» els pressupostos nacionalistes en funció dels acords amb el govern central.

Però està vist que a Madrid no atenen raons: agafant-se a la lletra de la Constitució, el Tribunal Constitucional ha deixat establert que cap «comunitat autònoma» no pot qüestionar l'estructura territorial fixada per aquella, — tot en nom de la «necessària autonomia local» — i destaca la prioritat de les lleis orgàniques per sobre dels Estatuts d'autonomia, malgrat que aquests siguin també lleis orgàniques aprovades, a més, en referèndum. I el Govern de Calvo Sotelo proposa, per la seva banda, quinze modificacions a la Llei rebutjada, referents a suposades infraccions d'un munt d'articles de la Constitució i l'Estatut, i proposant que només podia contemplar-se la possibilitat d'assumpció parcial de competències, que cal l'autorització de l'administració que delega els serveis de les diputacions per a poder ser efectiva, que la Generalitat no més podrà assumir les competències financeres de les diputacions susceptibles de transferència segons les bases de la «Llei de Règim Local», que s'han de reconèixer competències de govern i administració als Consells Territorials, etc. Davant aquesta altra «novatada», els polítics catalans s'han apressat a dir el mateix que els centristes d'aquí i d'allà, però a l'inrevés: és a dir, que la resolució del Tribunal és ella, també, anticonstitucional, en obelir a una «lectura restringida» de l'Estatut i la Constitució.

Què passa doncs? Que ens caldran més «experts» per a saber qui interpreta millor les dues lleis bàsiques? O és que caldrà reconèixer, amb Heribert Barrera, la gran ambigüïtat present en elles, que si va tenir la «virtut» de permetre el «consens», ara ens demostra l'inconvenient que s'aplica al gust i a la manera de qui té la paella pel mànec i que, a més, pot beneir els seus acudits amb la sagrada invocació de la constitucionalitat.

En el capítol de reaccions, el mateix President del Parlament de Catalunya, Heribert Barrera, ha dit que l'òrgan legislatiu català «acatarà la sentència del Tribunal» i confia que hi hagi la possibilitat d'elaborar una nova llei «menys contundent en les seves afirmacions, però d'efectes semblants». Els socialistes, per la seva banda, han fet també referència a d'altres possibles vies per tal d'assolir els mateixos resultats pràctics.

Pel que sembla, doncs, aquí ningú dels qui es mouen a nivell parlamentari vol abordar el tema de fons, ajornat amb l'elaboració i aprovació de l'Estatut, que és, senzillament i clarament, que el govern central no ens vol reconèixer la nostra condició de nació, sinó que ens té considerats — i parlem en tot moment del Principat, no pas per voluntat, sino per situar-nos en els fets reals — com una «comunidad autònoma» més. I davant una «comunidad autònoma» («Què lluny és el Far West...»), i més si és rondinaire, és bona aquella política de «divideix i venceràs», que en concret vol dir «enforteix les Diputacions i debilitaràs el poder de la Generalitat», és a dir, la sobirania catalana.

Així, sembla que els fets s'estan encarregant d'aclarir allò que no havia estat pas resolt, és a dir, l'eficàcia d'una via cap a l'alliberament com a nació basada en el pacte permanent. No és casualitat que l'Heribert Barrera — ens perdonarà que el citem tant, però ha estat el primer a fer declaracions — hagi manifestat a un diari important que «si algú volgués fomentar l'independentisme català no ho faria tan bé com el Govern central». A la seva manera, pensem que això és indicatiu de quin pot ser el procés els mesos que vénen, tal i com està el patí: «Ley Orgánica de Armonización de las Comunidades Autónomas», «Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas», etc. ● R.E.

Repercussió a Catalunya dels acords autonòmics UCD-PSOE

Pujol torna a insistir en la marginació soferta

El president de la Generalitat replicà ahir unes declaracions del ministre d'Administració Territorial, Rodolfo Martín Villa denunciant la marginació soferta per CDC en els pactes autonòmics i els continguts, que considera que són un retrocés en el paper polític de Catalunya dins l'Estat espanyol

Barcelona. — El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va respondre ahir a unes extenses declaracions del ministre Rodolfo Martín Villa justificant la signatura dels acords autonòmics UCD-PSOE. Jordi Pujol criticà les posicions mantingudes pel ministre a través de RNE i de l'agència Europa Press, en el sentit que els pactes són un retrocés en el paper polític de Catalunya dins l'Estat espanyol i denunciant la marginació de CDC.

A través dels micròfons de RNE, Pujol indicà que en les declaracions de Martín Villa —publicades a «La Vanguardia» i que en part publiquem més avall—, el ministre «diu una cosa que sap molt bé que no pot dir: dona a entendre que nosaltres, els partits catalans i la mateixa Generalitat, no hem participat en la concertació perquè no hem volgut. Ho lamento molt, i en aquest sentit sóc rotund i enèrgic, si s'intenta crear un clima de confusió. No hi hem estat perquè se'ns hi ha convidat i, a més, perquè en el meu despatx, el senyor Martín Villa va dir que no se'ns hi convidaria».

En les declaracions a Europa Press, Pujol insistí en això, tot afegint que «un cop eliminats de la concertació no hauria estat lògic ni correcte que, a última hora, m'haguessin cridat» i que agrària a Calvo Sotelo que no l'hagi cridat per a consultes. «La marginació ha estat total. El més greu és que hem retroce-

dit molt en l'objectiu —que per mi, pel meu partit i per la Generalitat era, i és, molt important— d'incorporar plenament Catalunya en la tasca política espanyola.» Pel president de la Generalitat caldrà tornar a començar en aquesta política d'intervenció en la política espanyola. «Se'ns acusa injustament de desinterès pels assumptes d'Estat, i després se'ns margina quan es tracta de la definició de la seva estructura.»

Diputacions: la sentència no és cap solució

Sobre la sentència del Tribunal Constitucional sobre la llei de transferències de les Diputacions catalanes a la Generalitat, el president Pujol pensa que s'ha d'acatar però que no és cap solució: «Hi ha alguns considerants de la sentència que en alguns aspectes són més importants que les conclusions, car sembla que obrin portes i mantenen algunes possibilitats. Per exemple, reconeixen clarament la preeminència de les comunitats autònomes, admet que el Parlament pot legislar sobre les Diputacions, es reconeix el dret de la comunitat autònoma a transferir a d'altres entitats, i a la pròpia Generalitat competències i serveis de les Diputacions, admet també la no necessitat d'un règim uniforme per a totes les entitats locals de l'estat.»

«Malgrat que com a demò-

crata hom ha d'acceptar la decisió del Tribunal Constitucional, això no treu que es continuï lluitant per assolir una sèrie d'objectius. La tradició política majoritària a Catalunya aquests darrers cent cinquanta anys ha reivindicat la supressió de les províncies i les Diputacions, o la subordinació a un òrgan polític superior i únic. Aquesta reivindicació fou també unànime en tots els sectors antifrancquistes. I avui continua essent assumida pels representants de més del vuitanta-cinc per cent dels electors catalans.»

Una Contrageneralitat?

Pel president de la Generalitat, això no impedeix que suprimir o reduir més del compte les Diputacions sigui contrari a la Constitució de 1978 «El problema hi és, i cal veure si en el marc de la Constitució, segons el criteri del Tribunal, pot trobar-se una solució total o parcial. Aquí és on entra en joc la concertació entre UCD i PSOE. Fent una interpretació més restrictiva encara, o aprofitant els marges de maniobra que la sentència deixa. ¿Voldran o no atrapar la Generalitat entre les Diputacions i l'Estat? ¿O voldran que les Diputacions siguin contrageneralitat?»

D'alguna manera sembla que la concertació autonòmica vol anar més enllà que la sentència del Tribunal Constitucional.

«Per exemple, que l'administració de la Generalitat hagi de ser la de les diputacions, vol dir que a Barcelona s'aplicaria una estructura administrativa sota les ordres de comunistes i socialistes, i a Lleida de centristes. Això neutralitzaria l'acció de govern de la Generalitat i la conduiria al fracàs.»

Sobre la repercussió que la concertació pot tenir en la política catalana, el president de la Generalitat formula la següent pregunta: «¿Podran centristes i socialistes catalans votar a Madrid en contra de la LOHPA i en contra de les altres conseqüències negatives de la concertació? Si la resposta fos que sí, perdriem igualment al Congrés i al Senat, però la posició de Catalunya es reforçaria i la LOHPA en sortiria mal parada.»

Catalanisme polític

Segons el president de la Generalitat el corrent majoritari del catalanisme polític ha tingut tres components essencials: el primer ha estat l'afirmació de Catalunya, a través de la llengua, de la cultura, la consciència col·lectiva i les institucions pròpies; el segon ha estat la voluntat de presència activa en la política espanyola; i tercer, la voluntat de vincular més Espanya a Europa. «És curiós que aquests darrers mesos hi ha hagut atacs sistemàtics a través d'alguns mitjans d'informació. Semblava que hi hagués una campanya per destruir el prestigi que Catalunya havia assolit aquests darrers anys. D'alguna manera volien destruir la bona imatge de Catalunya abans d'iniciar la concertació.»

El PSC per ara no abona la iniciativa del PSUC

Barcelona. — El Partit dels Socialistes de Catalunya no donarà la seva resposta definitiva a la proposta inicial del PSUC sobre la conveniència d'iniciar converses sobre els pactes autonòmics i l'abast que tenen en relació amb Catalunya fins després del dia 24 d'aquest mes d'agost, dia en què es reunirà l'executiva socialista.

Això és el resultat de l'entrevista que ahir a la tarda, durant aproximadament, una hora, van tenir el primer secretari del PSC, Joan Reventós, i el portaveu del grup comunista al Parlament de Catalunya, Rafael Ribó.

Segons pogué saber l'AVUI, la posició sostinguda pel líder socialista fou receptiva en relació amb la iniciativa del PSUC, però alhora clara en el sentit d'aportar la proposta a la consideració de la comissió executiva del partit socialista, que no té cap nova reunió prevista fins al 24 d'agost.

De tota manera, segons impressions recollides després de l'entrevista, no sembla que els socialistes s'hagin mostrat gaire favorables a l'esmentada iniciativa, o almenys no en veuen la urgència.

Per la seva part, el PSUC també va deixar entreveure al dirigent socialista que ells podrien promoure unes primeres reunions entre els partits parlamentaris disposats a reunir-se per estudiar l'abast dels pactes.

ERC contesta al ministre Martín Villa

Barcelona. — «Les declaracions de Martín Villa encenen l'esperit i fan sortir butllofes a la pell de molts catalans». Ha declarat a EFE María Dolores Treserras, membre de l'executiva i responsable de premsa d'Esquerra Republicana.

Pel portaveu d'ERC els catalans si sabem el que volíem quan cridàvem, «llibertat, amnistia i estatut d'autonomia». «Catalunya vol una autèntica autonomia, com reclamàvem un milió i mig de catalans aquell 11 de setembre.» Després d'afirmar que el govern de la Generalitat ha estat moltes vegades pactista i dèbil, afegeix: «però el més greu és que el PSOE s'hagi venut a la dreta jugant sempre al consens».

Les raons de Martín Villa

Barcelona. — El ministre d'Administració Territorial, Martín Villa, va justificar els pactes autonòmics, recentment signats a Madrid entre l'UCD i el PSOE, en la necessitat de fer possible la «governabilitat de l'Estat», i de manava als catalans que superessin la «sensació d'ofensa permanent».

El ministre, que féu unes extenses declaracions al diari «La Vanguardia», argumentava, contra les opinions del president Pujol, que CDC havia estat també invitada a participar en la discussió dels pactes.

Martín Villa refusà l'acusació de marginació i afirmà: «És paradoxal que aquesta crítica de marginació al Par-

lament es faci des d'aquells sectors que més foren partidaris d'acords extraparlamentaris. Quant a les afirmacions del senyor Roca sobre un pretès govern de coalició, s'ha de recordar que CDC va ésser el primer partit que el plantejà als ajuntaments i diputacions catalanes amb l'anomenat «pacte del progrés», amb el PSOE i el PSUC.»

«Per la seva part, Trias Fargas diu la veritat sobre el Fons de Compensació, però no diu tota la veritat; es refereix únicament a una partida de les inversions públiques que és el 40 per cent de les inversions.»

Sobre l'abast dels pactes político-administratius, el ministre va afirmar que «afecten

Catalunya en la mesura que els òrgans d'autogovern de la Generalitat ho vulguin. Poden afectar en tres qüestions: 1. en la idea que no hi pot haver dissolució de l'assemblea per part de l'executiu, 2. que totes les eleccions coincideixin, i 3. que les comissions de caràcter territorial, les d'Estat-comunitat autònoma, siguin presidides per uns acords de caràcter sectorial.»

«Estem en aquest procés i, per tant, parlar d'autonomies interiors és anar contra corrent quan fins i tot la sobirania de l'Estat mancarà parcialment. Això en l'aspecte econòmic; en el cultural, òbviament s'ha d'anar cap a la igualtat de totes les cultures

d'el país. En aquest sentit, aspiro a això: que a tots els nens espanyols els ensenyin la mateixa història, que potser no és la història que a vostè i a mi ens han ensenyat, però sí que ha de ser una història en la qual hi hagi totes les aportacions de tots els pobles d'Espanya.» I afirmà també en un altre moment: «Quan em discuteixen una decisió, jo no tinc cap raó per a dir que és una ofensa a Espanya; en tot cas serà una crítica contra un governant espanyol. Quan es discuteix una decisió de la Generalitat de Catalunya es veu com una ofensa, quan simplement es discuteix una decisió dels governants de Catalunya.»

Repercussió a Catalunya dels acords autonòmics UCD-PSOE

Pujol veu els pactes com un retrocés

Lluch i Cañellas en justifiquen la necessitat

Barcelona. — El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va fer ahir pública per primera vegada la seva posició contrària als pactes autonòmics signats a Madrid entre UCD i PSOE, que qualificà de «retrocés» del paper polític a desenvolupar per Catalunya dintre l'Estat espanyol. Per la seva part, el dirigent socialista Ernest Lluch i el president de CC-UCD, Anton Cañellas, s'hi pronunciaven favorablement.

El president Pujol replicà ahir durament unes extenses manifestacions del ministre Martín Villa en què justificava la necessitat de l'homogeneïtzació dels processos autonòmics sobre la base de la «governabilitat de l'Estat» i, entre altres coses, negava que haguessin estat marginats de les converses tant CDC com la Generalitat. Jordi Pujol, en declaracions a RNE i a l'agència Europa Press, contradia obertament algunes afirmacions del ministre, tot assegurant que CDC havia estat «absolutament marginada» de les converses de Madrid i judicant els continguts dels pactes assolits com a perjudicials per a Catalunya. Igualment es pronunciava críticament a propòsit de la sentència del tribunal constitucional sobre la llei de diputacions aprovada pel Parlament de Catalunya: «La sentència no és cap solució, el problema continua», digué.

Per la seva banda, el portaveu de Socialistes de Catalunya al Congrés dels Diputats, Ernest Lluch, declarava a l'AVUI que aquests acords, si bé no són suficients, «són millors per a Cata-

Pujol i Lluch, dues posicions confrontades

lunya que els d'anys anteriors en què eren pactats per CDC i UCD», i que en general calia arribar a uns acords per posar ordre en el «desori» de les autonòmies. «Es positiu per a Catalunya que es racionalitzi i s'ordeni el procés general», insistí Lluch.

També el màxim dirigent de Centristes de Catalunya-UCD, Anton Cañellas, feia ahir unes declaracions favorables als esmentats pactes, en què entre altres coses, afirmava que aquests no afectaran l'autonomia catalana, «sinó que la consolidaran», i que és «demagògic i demostra clars intents d'electoralisme la posició de determinats partits que s'autosubroguen en exclusiva la defensa dels interessos de Catalunya».

Les declaracions de Martín Villa eren d'altra banda, rebatudes en nom d'ERC per Maria Dolors Traserres. La portaveu d'ERC deia que les paraules del ministre d'Administració Terri-

torial «encenen l'anima i aixequen butllofes en la pell de molts catalans». I per la seva part, les joventuts d'ERC acusaven el PSC de «complicitat amb la dreta centralista» en donar suport als pactes, els quals «posen en perill la institucionalització de la Generalitat de Catalunya».

Finalment, cal afegir que Joan Reventós, primer secretari del PSC i en nom del partit, va fer avinent al representant del PSUC, Rafael Fabó, que fins al pròxim dia 24 d'agost no podrien donar definitiva resposta a la iniciativa comunista de reunir tots els partits parlamentaris catalans amb la finalitat d'estudiar l'abast que per a Catalunya tindran els acords autonòmics UCD-PSOE. Reventós no considerà d'urgència el tema i manifestà a Ribó que calia decidir la posició socialista en la pròxima reunió de l'executiva socialista del dia 24.

Repercussió a Catalunya dels acords autonòmics UCD-PSOE

Lluçh: aquets pactes són millors que els d'abans

El portaveu socialista en justifica la conveniència

Per a Ernest Lluçh els acords no són suficients, però són millors que els anteriors

Moià de Montcalet (Jordi Mercader). — Ernest Lluçh, portaveu del grup Socialistes de Catalunya del Congrés de diputats demana «un debat amb números a la mà», sobre els acords autonòmics, els quals no són, segons ell, aquell «gran pacte definitiu» entre el PSOE i la UCD que alguns esperaven i d'altres temien. Ni són prelude d'una pròxima entrada de socialistes al govern. «De fet els socialistes, i l'exercit-som les úniques forces homogènies i compactes d'aquest país».

Aquests acords autonòmics han estat valorats molt negativament pels partits nacionalistes, i a Catalunya, molt especialment per CDC, que han posat molt d'èmfasi en el percentatge de participació en el fons de compensació interterritorial, que es considera insuficient.

«Es evident que no és suficient — ens diu Lluçh — però també ho és que els acords PSOE-UCD són millors que els anteriors en què eren pactats per CDC i UCD. Mai la participació de Catalunya en els pressupostos no havia estat tan baixa com l'any passat en què no arribà ni a un 6 per cent. Aquest any serà del 7,41 per cent. Les persones que diuen el contrari tenen molta barra, sobretot si són persones que tenen molts càrrecs i no treballen gaire».

A part el tema del fons de compensació, en els acords PSOE-UCD es contemplen altres aspectes que tenen conseqüències directes sobre Ca-

Per Cañellas, es consolida l'autonomia

Barcelona. — «El pacte autonòmic no afecta l'autonomia catalana, sinó que la consolida. Es demagògica i electoralista la posició d'alguns partits polítics que s'autoatorguen en exclusiva l'encarnació i defensa dels interessos de Catalunya i l'Estatut», ha declarat a Europa Press Anton Cañellas, president de Centristes de Catalunya.

«CDC, des del Consell Executiu de la Generalitat —continua dient Anton Cañellas— intenta vendre a l'opinió pública una actitud de recel i persecució per qüestions d'imatge. És evident la seva manca d'iniciativa i capacitat de govern, si no... ¿què s'ha fet de l'important volum de passos i competències rebuts aquets darrers anys, i valorats positivament pels mateixos dirigents de la Generalitat i CDC?».

Pel dirigent centrista, el pacte autonòmic comporta el canvi que la majoria de ciutadans esperen que hi hagi en la forma de governar dels nostres actuals governants. Car trenca amb la dialèctica electoralista entre el govern i els partits nacionalistes i estableix uns criteris clars d'interpretació dels establiments.

Sobre la solidaritat interregional el senyor Cañellas afirma que sobretot l'experiència podrà dir-nos si els nombrosos realitzats són correctes, i això sempre es podrà esmenar.

cap esmena en aquest sentit. Ara aquest pacte aniran al Parlament i ja veurem quines esmenes s'hi presenten.

Es provoquen problemes per evitar que es parli de la gestió de la Generalitat, que de moment només fa inauguracions».

«En definitiva —continua dient Lluçh—, Catalunya està perdent pes polític. Tarradellas tenia més pes que Pujol, els socialistes catalans teníem més participació a Madrid abans que ara i CDC, finalment, s'ha marginat d'uns pactes vitals per al país, en els quals ha estat convidada des del primer moment».

Reventós ha d'encapçalar el canvi

Ernest Lluçh és notícia per la seva participació en les reunions que s'han qualificat de conxorxa contra Reventós i perquè el seu nom s'associa al de futur secretari general del PSC.

«Haig de reconèixer que algunes persones m'ho han proposat, però també he de dir que aquestes mateixes persones ho havien proposat abans a Reventós. Jo no he dit mai ni que sí ni que no».

Personalment es mostra partidari de la creació de la figura del secretari general adjunt, com a fórmula per a sortir de la crisi interna del PSC. «No es tracta tant de la desqualificació personal dels actuals membres de l'executiva com de trobar un equip dirigent andavant una política de canvi, que ha d'encapçalar el mateix Reventós».

retribució dels diputats al Parlament de Catalunya, Ernest Lluçh prefereix no parlar-ne, «perquè no sóc neutral».

Ernest Lluçh està convençut que amb aquest acord passarà com amb la llei d'harmonització. «Sexcicia la gent —diu el portaveu socialista—, i després no es fa la política que es diu. Hi ha partits que volen portar a Catalunya cap al sentimentalisme, que volen amagar-no dins una gran bandera catalana». Què ha passat amb la llei d'harmonització? ERC no ha presentat cap esmena a la totalitat, el PSC sí que ho ha fet. Molt de soroll diu que Catalunya és una nació, però no s'ha presentat

Repercussió a Catalunya dels acords UCD-PSOE

Reventós: seran respectats els estatuts ja aprovats

Primeres declaracions del màxim líder del PSC sobre el tema

Barcelona. — «El respecte total als Estatuts ja aprovats i la recerca d'una clarificació administrativa i una sistematització de les competències concurrents» són els dos principis que han inspirat la negociació dels pactes autonòmics per part del PSC, segons que declarà ahir el seu primer secretari, Joan Reventós.

En aquestes primeres manifestacions del màxim líder socialista de Catalunya sobre el conflictiu tema dels acords autonòmics, fetes ahir a Europa Press, Reventós no dubta a qualificar-los de «primer pas de la reforma democràtica i federalitzant de l'administració espanyola».

El dirigent socialista precisa que el seu grup ha estat present en les negociacions: «que no esperi ningú que els socialistes catalans fem el joc a les constants provocacions del front conservador. Que ningú no ho dubti: on hi ha el PSOE hi ha el PSC, de la mateixa manera que on hi ha el PSC hi ha el PSOE. Els socialistes catalans hem estat en contacte permanent amb els companys del PSOE que han negociat els acords i ens sentim orgullosos d'haver introduït importants millores en la redacció final. D'aquí ve la nostra autoritat moral. D'aquí ve també la nostra estranyesa davant d'aquells partits que saben combinar tan bé la permanent reivindicació amb la negociació i que ara diuen que volen continuar ells sols. Nosaltres hauríem desitjat sempre la presència de Convergència a la taula de les negociacions, però no ha estat així, i això no és imputable als socialistes sinó al govern».

«Els socialistes estem treballant per dur a terme una política que contempi l'estructura de l'Estat. I aquesta política no és altra que la que ens permeten la Constitució i l'Estatut» afegeix el senyor Reventós.

D'altra banda, Joan Reventós remarca que res no és igual després del 23 de febrer, data que cap democràta no ha d'oblidar. Aquell dia es posà sobre la taula el fet que el procés democratitzador no és ni de bon tros acabat. O, dit d'una altra manera, hem de garantir l'estabilitat democràtica com a única garantia del procés d'autogovern de Catalunya».

Els pactes són una base per a l'estructuració autonòmica

«Quan contemplem la situació de les autonomies i pre-autonomies a Espanya, resultat de la improvisació constant del senyor Clavero o dels pactes extraparlamentaris del senyor Roca, no comprenc com pot haver-hi algú que negui la necessitat d'un procés d'harmonització, indica el dirigent socialista a «Europa Press».

Joan Reventós

I afegeix que després del discurs d'investidura del senyor Calvo Sotelo, els ciutadans pogueren veure clarament que «ni ell ni Suárez no tingueren mai un projecte real de construcció de l'Estat de les autonomies. En canvi, ara, després de la concertació autonòmica, podem dir que hi ha un projecte. Segurament que és millorable, però es tracta d'un projecte que assumeix un futur organitzat que permetrà que el 1983 hi hagi autonomies a tot Espanya.»

«Aquests acords polítics —continua dient Reventós— no són res més que una base per a concretar en la pràctica un determinat tema, en aquest cas l'estructuració autonòmica de l'Estat, com és previst en la Constitució. Aquesta reestructuració es fa a partir de dos principis que han estat repetits pels negociadors socialistes: el respecte total als estatuts ja aprovats i la recerca d'una clarificació administrativa i una sistematització de les competències concurrents.

El Fons de Compensació

«En aquest cas —referint-se al Fons de Compensació— les crítiques que s'han fet

han estat superficials i pròpies d'un nacionalisme exclouent i insolidari. La major part dels comentaris —diu Joan Reventós— no tenen en compte la situació actual de la inversió pública a Catalunya, inversió que ha disminuït d'una manera escandalosa, com hem denunciat els socialistes en repetides ocasions.»

I, per a acabar, diu el dirigent socialista: «El Fons de Compensació que ja havia estat apuntat en la Constitució i va quedar recollit a la LOFCA, inicia el camí de la solidaritat entre tots els pobles d'Espanya i entre totes les comunitats autònomes que constituïran l'Estat en el futur. Els acords sobre el pacte tracten d'assegurar-ne l'inici. I això permetrà, en primer lloc, una transparència en les dades d'inversió pública amb càrrec a aquest Fons a cada una de les comunitats autònomes i obligarà, en segon lloc, a la transparència regionalitzada de totes les xifres dels pressupostos generals de l'Estat. Els efectes d'aquest segon factor seran sens dubte extraordinàriament reveladors i per ells mateixos reequilibradors de la inversió pública a tot Espanya.»

Garanties per a l'autonomia catalana

El primer secretari del PSC afirma en les seves declaracions que els pactes de Madrid no retallen sinó que garanteixen l'autonomia catalana.

Segons Reventós, «la major garantia per a l'autonomia catalana s'expressa en tres condicions fonamentals: 1. Que el poble català vegi que l'autonomia comporta una eficàcia més gran. No és suficient un vessant ritual d'autogovern. La població ha de sentir en la vida quotidiana la millora d'una Administració sortida de la voluntat popular. Aquesta és una responsabilitat del govern i —francament— no veiem que les coses vagin per aquest camí 2. Cal que hi hagi autonomia per a tots els pobles d'Espanya. Una autonomia rigorosa i correctament regulada que eviti el lamentable espectacle del mercadeig que significaren les pre-autonomies del senyor Suárez. Això sí, les autonomies no tenen per què ser exactament iguals, car el dret a l'autonomia és el dret a la diferència. 3. La de la solidaritat entre les diverses comunitats autònomes. Una solidaritat que no pot continuar fent-se només de paraula i que cal afrontar seriosament. És sobre la base d'aquesta solidaritat que els socialistes volen desenrotllar la nostra política.»

Més endavant diu Reventós: «Els principis anteriors fan que la LOHPA, no afecti directament aquelles comunitats que tenen aprovat l'Estatut d'autonomia. Això vol dir que el que s'especifica en l'Estatut català no pot ser modificat més que com preveu la Constitució i el mateix Estatut. En segon lloc, aquests principis garanteixen el fet que s'estan posant les bases de la transformació de l'Estat centralista i de la burocràcia que el sustenta.»

El PSUC prepara un informe

Barcelona. — Una comissió del PSUC està acabant d'el·lestrar, per encàrrec de la direcció del partit, un informe jurídic-econòmic sobre l'abast que per a Catalunya tindran els pactes autonòmics UCD-PSOE en cas que es duguin endavant i es converteixin en lleis després de passar pel Congrés de Diputats, com és de preveure.

La comissió tècnica del partit comunista pot tenir llesta la seva feina a principi de la setmana entrant. L'informe servirà de base a la direcció del PSUC amb vista a precisar la seva línia política en els diferents punts i aspectes dels acords de Madrid, bé que la seva posi-

ció general de refús és prou coneguda de fa dies.

En aquest sentit, encara ahir el portaveu del grup comunista al Parlament de Catalunya, Rafael Ribó, insistia en unes declaracions a Efe en la seva valoració que «els pactes autonòmics s'inspiren en una filosofia uniformitzadora que aboca en la devallació de les autonomies». El dirigent del PSUC precisà encara. «Els pactes, segons diuen els seus defensors, serveixen per a racionalitzar les autonomies. No puc entendre els recels i les oposicions a fer-ne una anàlisi conjunta. Evidentment, hi ha puntes de partida diversos, i creiem que el procés s'ha

d'enfocar a partir de la potenciació de les autonomies, del desmantellament de les actituds i resistències centralistes i de la correcció dels errors de la política concessionària i simplement descentralitzadora seguida pel govern d'UCD des del 1977 fins ara.»

I Ribó reitera la invitació del PSUC a totes les forces polítiques «a participar sense protagonisme en una valoració dels acords UCD-PSOE». En aquesta reunió s'intentaria d'aconseguir, segons el líder comunista, «el màxim de força a Catalunya per tal d'adoptar posicions comunes davant la negociació».

Declaracions de Gutiérrez Díaz

Els pactes UCD-PSOE, operació antiautonòmica

L'ex-secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez, considera que els pactes autonòmics UCD-PSOE representen una «operació antiautonòmica» per a llevar capacitat legislativa als Parlaments autònoms i, en definitiva, retallar l'autogovern.

Barcelona. — «El pactes UCD-PSOE contenen un compromís que és la pedra de toc d'una operació antiautonòmica, que consisteix a treure la capacitat legislativa pròpia dels parlaments autònoms, supeditant-la a les lleis de l'Estat, eliminant la capacitat reglamentària fonamental per a l'autogovern i eliminant, de fet, les competències exclusives definides a la Constitució i a l'Estatut. Es pretén d'introduir a totes les comunitats autònomes el que s'aconseguí d'eliminar de la famosa transitoria tercera de l'estatut galleg, que fa referència a la supeditació de les lleis del parlament autònom a les de l'Estat.», ha manifestat a Europa Press l'ex-secretari general del PSUC, senyor Antoni Gutiérrez Díaz, diputat al Parlament de Catalunya i representant destacat de la línia eurocomunista dins del partit.

«És certament un objectiu legítim racionalitzar una qüestió tan important i complexa com és el desenvolupament autonòmic d'Espanya —afegeix l'ex-secretari general—, però la lectura dels resultats de la concertació i l'avenç de la llei orgànica que d'aquests pot derivar-se va més enllà del que hauria pogut ser una voluntat de racionalització a

favor d'una determinada concepció de les autonomies que té tendència a transgredir el capítol vuitè de la Constitució i a convertir l'autonomia —que és l'autèntic autogovern— en una pura descentralització, encara que es mantingui el nom d'aquella.»

La situació és greu

«Crec —continua dient el senyor Gutiérrez— que aquest fet es desprèn de la lectura objectiva dels resultats de la concertació, i negar aquesta realitat no és solament fallar a la veritat sinó, a més, situar el poble de Catalunya en una situació d'indefensió. Tampoc no crec que l'orientació antiautonòmica de la concertació es pugui justificar per l'actual conjuntura política, o bé que es pugui deixar a la discrecionalitat de la bona voluntat interpretativa dels que hauran d'aplicar l'acord.»

Més endavant diu Antoni Gutiérrez: «La situació és tan greu que ens demana a tots una reflexió autocrítica de les nostres pròpies responsabilitats i un esforç per a recuperar la iniciativa conjunta que faciliti la participació del poble català, com es feia en la recent tradició de lluita per l'autonomia.» I continua dient:

«El primer que ha de fer autocrítica és el president Pujol i el seu partit.

«En la història recent de Catalunya —afegeix Antoni Gutiérrez— Jordi Pujol ha optat per una política d'acords que li ha assegurat la presidència del Consell Executiu, sense tenir en compte el fet fonamental de posar interessos polítics sectorials per davant de la consolidació de l'autonomia catalana, condicionant-se a si mateix, car abonava políticament unes forces que tenen una clara actitud antiautonòmica. No es pot acceptar que Jordi Pujol i CIU facin escarafalls dels resultats de la concertació, quan ells, a la campanya electoral de les eleccions al Parlament de Catalunya i en tota la seva actuació posterior, han buidat de contingut el sentiment catalanista, davant la necessitat d'impulsar un catalanisme popular amb un contingut polític, cultural i social arrelat en la nostra pròpia problemàtica.»

«Els socialistes —amb els quals desitjo i considero necessari arribar a un acord unitari— no haurien de minimitzar els continguts de la concertació perquè els ha signats el PSOE. Ser un partit al servei de Catalunya significa defensar els interessos de la nostra comunitat.»

Ofensa permanent

Avui 16-8-81

El Sr. Martín Villa acaba de fer unes declaracions que ens deixen bocadats després de conèixer el contingut del que la UCD i el PSOE han concertat. No puc evitar de dir quelcom tot i fer avinent que és només una petita part del que penso.

Des de segles Catalunya tenia unes institucions que en foren suprimides pel decret de Nova Planta. Aquest no fou naturalment una ofensa! L'any 1932 aconseguirem un Estatut d'autonomia dins l'Espanya republicana que ens fou arrabassat per la força. Això tampoc no fou una ofensa! Després de la mort de Franco — amb el qual tant havia col·laborat el Sr. Martín Villa — s'instaurà novament la democràcia a Espanya i a Catalunya no se li retornà l'Estatut que se'ns havia pres. Ens en ferem un de nou en què, entre altres coses, no tenim ni l'ordre públic ni la justícia i que tampoc no ens permet de suprimir les províncies. Això, en rigor no podem pas dir que fos només culpa de Madrid, perquè alguns polítics catalans varen afirmar que el nou Estatut era millor que el del 32. Però nosaltres diem que fou una ofensa perquè era retornar-nos només una part del que ens havien pres! No s'havia d'haver acceptat res a compte i calia haver continuat exigint el que era nostre. No es feu així i ara les coses són com aleshores ens teníem que arribarien a ser.

Evidentment no s'havia d'haver fet aquella llei de diputacions — en això el Sr. Martín Villa té raó — perquè il·legítim la Constitució i l'Estatut estava ben clar que no es podia fer. Però fins i tot el primer partit de l'oposició a Catalunya va voler que es tirés endavant amb una llei que ara el Tribunal Constitucional ens ha anul·lat.

Ara, UCD i PSOE, a l'esquena dels catalans, ens concerten un nou concepte d'autonomia homogenitzant el que és heterogeni i rebaixant la nostra capacitat d'autogovern. El PSOE, basant-se en un concepte d'estructuralisme d'Estat que no té res a veure amb l'autonomia i si molt amb una descentralització administrativa i emparant-se amb uns principis equivocats de solidaritat territorial i polvoritza d'acord amb la UCD l'autonomia de Catalunya. Mentre un socialista del PSC ens il·lustra dient que hem de veure els pactes com a «...estabilitzadores del Estado democrático, como pactos de Estado», el Sr. Martín Villa es permet de dir-nos que seria bo que la Generalitat adoptés i s'adaptés als acords UCD-PSOE perquè resultaria «chusco y paradjico que el ejemplo autonómico le viera a la Generalitat de fuera».

Bé, Sr. Martín Villa, parlem clar. Vostè no ens ha comprès tot i que ha vist tants anys aquí. No dic entre nosaltres perquè vostè ha viscut a Catalu-

nya en una situació pràcticament colonial, i naturalment no com a dominat, que això ho hem estat nosaltres. Vostè deu pensar que quin interès tan estrany tenim a voler la nostra pròpia Administració i unes institucions amb prou força per a legislar. Cal que sapiga que ho volem perquè la legislació espanyola és sovint lesiva per a nosaltres i mai no té en compte les nostres «peculiaridades», no solament idiomàtiques, sinó tampoc les que corresponen a la nostra manera de ser. I, si més no dins d'un marc estatut, era important que el nostre Parlament pogués fer alguna cosa en lleis genuïnament catalanes. Tampoc no ens agrada l'Administració a que Catalunya ha estat sotmesa, per ineficàcia i per poc seriosa. Els catalans no tenim idees de grandesa per a imaginar imperis i coses així, però com que ens agrada tocar de peus a terra volem fer a la nostra manera totes aquelles coses petites la suma de les quals fa un país.

Als qui pensen com vostè, això els cou, i pot ben creure que nosaltres ho sentim. No ens agrada l'exemple d'immoralitat administrativa que se'ns ha donat des del 1939, i per això pensem que amb una mica d'esforç nosaltres podem fer una Administració que vetlli millor per nosaltres. No som partidaris d'un major intervencionisme, però tampoc no volem que la ineficàcia del

govern faci possible el descontrol del frau. No comprenem que, per exemple, hagin hagut de morir vuitanta-cinc persones perquè l'Administració de l'Estat descobreixi els fraus alimentaris — tòxics o no — dels olis al nostre país. Som tan modestos que potser no sabem imaginar polítiques atlàntiques o de pactes de Varsòvia, i per això aquestes tasques acceptem compartir-les amb la resta d'Espanya, però pel que que fa a l'Administració li hem de dir que la nostra la volem fer nosaltres perquè tenim l'esperança de poder-ho fer millor que vostès. És per aquestes raons que nosaltres volem un autèntic autogovern i que vostès no volen que el tinguem. Poiser perquè els fa por que nosaltres ho puguem fer millor i que l'exemple autonòmic vagi de la Generalitat cap a fora en lloc del que vostè pensa i ens diu. No jugui amb les paraules, Sr. Martín Villa, ni jugui amb el nostre autogovern.

Albert Alay

Diputat al Parlament

Les opinions dels escrits que publiquem a les pàgines de «Diàleg», obertes sovint a posicions contraposades, no són forçosament compartides pel diari i reflecteixen el parer del qui les signa.

Avui 20-2-81

Les «harmonitzacions»

A l'últim article que he publicat en aquesta pàgina transcrivía un text de José Antonio en el qual queda ben clar que l'Estat espanyol engloba diverses nacions. Ara bé, el mateix José Antonio, recorrent a les teories del marxista Otto Bauer —és clar que sense citar-ne l'autor, isolant una frase clau del seu context i, com a conseqüència, tergiversant el sentit de la teorització que la contenia— ens parlava de la *unitat de desí*.

D'acord amb aquesta *unitat de desí*, acoplada a la fórmula de la *unitat en la varietat*, resultava que no hi havia pas res a dir tocant a l'autonomia de Catalunya, ni a la dels bascos, ni a la dels gal·les, sempre, però, que cada una d'aquestes comunitats, fos quina fos, hagués demostrat palpablement que se sentia profundament espanyola. I en arribar aquí es basava de no perdre de vista que per ell —i en dir ell vull dir tots ells, tots els qui identifiquen Espanya amb Castella— ser més espanyol volia i vol dir ser més castella i, per tant, vulgues no vulgues, menys català, menys basc, menys gal·lec. Per què, desenganyem-nos, Espanya, l'Espanya o, debò, es la Hispània, la Ibèria mil·le-

nària en el sentit ampli de regió geogràfica amb totes les diferenciacions que puguin existir en relació amb altres àmbits territorials ben definits —com els Balcanes, com Escandinàvia, posem per cas—, l'Espanya íntegra que es malbarata a mitjan segle XVII, o sigui, el conjunt de tota la Península Ibèrica, incloent-hi Portugal; un conjunt de països amb certes característiques comunes, però ben diferencials els uns dels altres, i seguint, cada un d'ells, el seu propi camí, la qual cosa, mentre cap d'ells no pretengui esdevenir hegemònic, ni aglutinador de tots els altres, no és incompatible, sinó tot al revés, amb una autèntica germanor entre tots ells.

En el cas contrari, Espanya esdevé, ni més ni menys, que una gran Castella camuflada amb el nom que hauria de ser patrimoni comú *assumit* per tots ple-gats, inclosos, és clar, els portuguesos. En esforçar-se a convertir tota Espanya en una gran Castella, Castella ha escapat Espanya, fent que els portuguesos deixessin de ser espanyols. I corre el risc que, un dia o altre, deixin de ser espanyols de dret totes les nacions ibèriques que Castella ha assolit de sotmet-

re, però que, si bé ha arribat a desnaturalitzar-les en determinats aspectes, no ha pogut assimilar-les.

Tot això, José Antonio ho veia clar, i temia, d'una manera ben fonamentada, que Catalunya acabaria fent com Portugal i, endut pel seu nacionalisme imperialista castellà, temptejava nous procediments que arribessin a fer possible que l'hegemonia de Castella fos assumida per tots els pobles que la patixen. Afalagant i fent servir el garrot al mateix temps, pretenia respectar les diferències, però dosificant-les i acobiant-les en una *unitat de desí*, més o menys flexible, però implacable. D'acord amb aquest raonament, José Antonio deia que Catalunya només podria tenir un Estatut d'autonomia quan hagués demostrat que se sentia profundament espanyola.

Després de la fracassada proclamació de l'Estat català, el 6 d'octubre de 1934, José Antonio demanava a les Corts espanyoles que l'Estatut de Catalunya, que havia quedat en suspens, fos abolit del tot i indefinidament. En defensar aquesta proposició, adreçant-se al cap del govern de la República, don Alejandro Lerroux, va dir: «El

señor presidente del consejo de ministros (...) nos ha dicho que se ha sentido forastero, muchas veces, en Cataluña. Pues si ahora tuviera tiempo el señor presidente del consejo de ministros de ir a Cataluña se sentiría más forastero aún. (...) El pueblo catalán presenta una faz de melancolía de vencido, que no promete, ni mucho menos, una adhesión a la unidad hispana. El pueblo catalán se siente doliente en lo suyo, y no cree el señor presidente del consejo de ministros que el pueblo catalán va a cambiar de representantes cuando de nuevo los elija. (...) Dentro de algún tiempo tendremos otra vez resultado el Estatuto, después de esta comprobación de que en Catalunya no está suficientemente afianzada la unidad de destino; será una repetición, ya sin disculpa, de todos los riesgos, de todas las traiciones, de todas las crueldades que han estado a punto de deshacer de nuevo la unidad de España».

Això ho deia ell i, ment-ho o no, ho pensaven tots ells. I continuen pensant-ho quan pretenen d'imposar-nos l'«*harmonització*».

Fèlix Cucurull

«Socialisme és llibertat: no harmonització»

AVUI 23-1-82

A hores d'ara les actituds polítiques favorables o contràries a la LOAPA són del tot clares. Hi ha, d'una banda, tots els partits de tradició democràtica, d'esquerrès o de dretes. Aquests hi estan, òbviament, en contra. Defensant la llei, trobem la plana major del franquisme, tant del sector ortodox com de l'emblanquinat: Fuerza Nueva, Alianza Popular, UCD. Entre aquests darrers hi ha també el PSOE. L'elecció dels companys de viatge és una qüestió de gustos i ja és sabut que sobre això no hi ha res escrit. Si que sorprèn, però, que al costat dels grups esmentats, reaccionaris i cavernícoles, figurei un partit català: el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Es una qüestió difícil d'entendre a primera vista, si no estés en compte tot el procés que ha menat els socialistes del Principat a arrenegar-se amb aquesta mena de personal i enfront de tots els partits democràtics. Per als qui han lluitat tota la vida per l'alliberament nacional del nostre poble, de l'esquerra estan, la porció del PSC no tan sols no té cap mena de justificació, sinó que és un autèntic escarni als qui creiem i defensem que socialisme és sinònim de llibertat de llibertat de les persones i de llibertat dels pobles. És un final més avant que feliç aquest d'aparèixer al costat de gent com ara Blas Piñar, Fraga i

tinuadors del franquisme, d'una gent sense cap tradició ni actitud democràtica i enfront dels partits que han escrit amb vides, exili i presó una història popular de combat per la llibertat. Perquè una cosa és certa: si s'aprova la LOAPA serà gràcies als vots socialistes.

Si aquests voten amb les forces democràtiques, aquesta llei antinacional no serà aprovada. No jutico ara si els parlamentaris del PSOE poden o no poden votar aquesta llei. Els del PSC és ben clar que no. La dreta ja fa el que ha de fer: política de dretes, és a dir, antipolític i antiestatut. Però no pot fer política de dretes un partit d'esquerrès. Cap grup que es digui «socialista» i partidari «de Catalunya» no pot participar en una operació com aquesta. I que no ens diguin ara que això són arguments del nacionalisme conservador. Què més voldríem la gent d'esquerra que veure un partit nacional i de classe al capdavant de la lluita per la llibertat de la nació catalana, en comptes de deixar, precisament, el monopoli parlamentari de la nostra identitat nacional a mans dels grups conservadors? Voldríem això i no pas un partit socialista i un sindicat socialista que mantingui encara en el seu lloc càrrecs públics de provada actitud antiestatut. Voldríem això i no pas els dubtes, les incerteses, els tribulacions constants a l'hora de defensar la lli-

gua, la cultura, la nació catalana, en definitiva, les classes populars que han marcat la nostra personalitat nacional. I llarg de segles d'adversitat.

Tots els qui s'han definit «com a catalans, socialistes. Com a socialistes, catalans» no poden votar la LOAPA. Serra i Moret, Campalans, Alomar, Nin Rovira, Layret, Pallach, no participaran en mai en una maniobra contra Catalunya. Tots i cadascun dels noms invocats en aquell míting de «vots socialistes» no poden veure el seu nom barrejat amb una llei com aquesta. No hi ha tradició possible, ni invocable, per a una actitud antinacional. O és que els socialistes catalans seran capaçes de fer això tan sols no aconseguir un antiestatut tan destacat com el primitiu Antonio Royo Vilanova: «Declaro que, hasta ahora no hallo medio de armonizar el nacionalismo catalán con la nacionalidad española?»

(Passa a la pàg. 31)

Josep-Lluís Carod-Rovina
Nacionalistes d'Esquerra

Les opinions dels escrits que publiquem a les pàgines de «Diàleg», obertes a totes les posicions contraposades, no són forçosament compartides pel Diàleg, que reflecteixen el parer de les persones que les escriuen.

«Socialisme és llibertat: no harmonització»

(Ve de la pàg. anterior)

Hi ha diputats socialistes catalans la dignitat nacional dels quals no els ha de permetre de votar contra el seu propi poble. Hi ha militants socialistes catalans la dignitat nacional dels quals no els ha de permetre de figurar al costat de certes sigles si aquestes esdevenen antinacionals. A partir d'ara, tothom contreu un compromís indefugible davant la història i davant el seu propi poble. És clar que, potser, a segons qui li abelleix més de figurar prop dels qui volen una «Espanya antes roja que rota». Som molts els militants d'esquerres que comencem a pensar que «Espanya» no tan sols no la volen «rota», sinó que tampoc no la volen «roja». La volen, ras i curt, «española». I ja em perdonareu l'enfilall de barbarismes. Però hi ha uns espanyolismes que em preocupen més que no pas els tèxics: els ideològics.

Josep-Lluís Carod-Rovira
Nacionalistes d'Esquerra

«Socialisme és llibertat: no harmonització»

AVUI 23-1-82

Ahores d'ara les actituds polítiques A favorables o contràries a la LOAPA són del tot clares. Hi ha, d'una banda, tots els partits de tradició democràtica, d'esquerres o de dretes. Aquests hi estan, òbviament, en contra. Defensant la llei, trobem la plana major del franquisme, tant del sector ortodox com de l'emblanquinat: Fuerza Nueva, Alianza Popular, UCD. Entre aquests darrers hi ha també el PSOE. L'elecció dels companys de viatge és una qüestió de gustos i ja és sabut que sobre això no hi ha res escrit. Si que sorprèn, però, que al costat dels grups esmentats, reaccionaris i cavernícoles, figuren un partit català: el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Es una qüestió difícil d'entendre a primera vista, si no es té en compte tot el procés que ha menat els socialistes del Principat a arraglar-se amb aquesta mena de personal i enfront de tots els partits democràtics. Per als qui han lluitat tota la vida per l'alliberament nacional del nostre poble, de l'esquerra espanyola la posició del PSC no tan sols no té cap mena de justificació, sinó que és un autèntic escarni als qui creiem i defensem que socialisme és sinònim de llibertat de llibertat de les persones i de llibertat dels pobles. És un final més aviat poc feliç aquest d'acabar al costat de gent com ara Blas Piñar, Fraga i

tinuadors del franquisme, d'una gent sense cap tradició ni actitud democràtica i enfront dels partits que han escrit amb viles, exili i presó una història popular de combat per la llibertat. Perquè una cosa és certa: si s'aprova la LOAPA serà gràcies als vots socialistes.

Si aquests voten amb les forces democràtiques, aquesta llei antinacional no serà aprovada. No jutico ara si els parlamentaris del PSOE poden o no votar aquesta llei. Els del PSC és ben clar que no. La dreta ja fa el que ha de fer: política de dretes, és a dir, antipolítica i antinacional. Però no pot fer política de dretes un partit d'esquerres. Cap grup que es digui «socialista» i partidari de Catalunya no pot participar en una operació com aquesta. I que no ens diguin ara que això són arguments del nacionalisme conservador. Què més voldríem la gent d'esquerra que veure un partit nacional i de classe al capdavant de la lluita per la llibertat de la nació catalana, en comptes de deixar precisament, el monopoli parlamentari de la nostra identitat nacional a mans dels grups conservadors? Voldríem això i no pas un partit socialista i un sinteic socialista que manté encara en el seu lloc càrrecs públics de provada actitud antinacional. Voldríem això i no pas els dubtes, les incerteses, els titubeis constants a l'hora de detenir la lli-

gua, la cultura, la nació catalana, en definitiva, les classes populars que han marcat la nostra personalitat nacional. Un llarg de segles d'adversitat.

Tots els qui s'han definit «com a catalans, socialistes. Com a socialistes, catalans» no poden votar la LOAPA. Serrà i Moret, Campalans, Alomar, Nin Rovira, Layret, Pallach, no participaran mai en una maniobra contra Catalunya. Tots i cadascun dels noms invocats en aquell míting de «socialistes» no podran veure el seu nom barrejat amb una llei com aquesta. No hi ha tradició possible, ni invocable, per a una actitud antinacional. O és que els socialistes catalans seran capaçs de fer allò que no tan sols no aconseguir un antecessor tan destacat com el primitiu Antonio Royo Villanova: «Declaro que, hasta ahora no he sido medio de armonizar el nacionalismo catalán con la nacionalidad española?»

(Passa a la pàg. següent)
Josep-Lluís Carot-Rovira
Nacionalistes d'Esquerra

Les opinions dels escrits que publiquem a les pàgines de «Diàleg», obertes a totes les posicions contraposades, no són, per posament compartides pel diàleg, reflectiu de l'opinió de la redacció.

«Socialisme és llibertat: no harmonització»

(Ve de la pàg. anterior)

Hi ha diputats socialistes catalans la dignitat nacional dels quals no els ha de permetre de votar contra el seu propi poble. Hi ha militants socialistes catalans la dignitat nacional dels quals no els ha de permetre de figurar al costat de certes sigles si aquestes esdevenen antinacionals. A partir d'ara, tothom contreu un compromís indefugible davant la història i davant el seu propi poble. És clar que, potser, a segons qui li abelleix més de figurar prop dels qui volen una «Espanya antes roja que rota». Som molts els militants d'esquerra que comencem a pensar que «Espanya» no tan sols no la volen «rota», sinó que tampoc no la volen «roja». La volen, ras i curt, «española». I ja em perdonareu l'enfilall de barbarismes. Però hi ha uns espanyolismes que em preocupen més que no pas els lèxics: els ideològics.

Josep-Lluís Carod-Rovira
Nacionalistes d'Esquerra

Ara més que mai: som una nació!

Una cançó de Raimon diu «qui perd els orígens perd la identitat», i sembla ser que el govern Calvo Sotelo vol fer perdre la identitat no sols als catalans sino també a bascos i gallecs, per això cal dir: *Som una nació!*

El dia 6 de desembre de 1978 el poble espanyol refrendava la màxima llei orgànica de l'Estat: la Constitució. En aquest text, en el primer article, apartat 1 del títol preliminar diu: «Espanya es constitueix en un Estat social i democràtic de Dret, que propugna com a valors superiors del seu ordenament jurídic la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític». L'article 3, en l'apartat 1, diu que «el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat». I a l'apartat 3-2 es precisa que «les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives Comunitats Autònomes d'acord amb els seus Estatuts». I continuem amb la Constitució. A l'article 4-2 es diu que «els Estatuts podran reconèixer banderes i ensenyes pròpies de les Comunitats Autònomes. Aquestes —precisa— s'utilitzaran juntament amb la bandera d'Espanya en els edificis públics i en els actes oficials».

Aquests són part dels articles de la Constitució que el Tinent Coronel Tejero, juntament amb diversos generals i oficials i sotsocials volien abolir el 23 de febrer.

Una dita espanyola diu que «a mar revuelto ganancia de pescadores». La situació política i els plantejaments polítics dels partits —dreta, centre i esquerra parlamentària— variaren considerablement. A partir del dia 24, a les 12 del matí, el senyor Calvo Sotelo ja no era un candidat a president de dreta; per art i màgia d'aquest poder fàctic que és l'exèrcit, esdevenia el salvador de l'Espanya «Una, Grande y Libre».

Tots, absolutament tots els partits de l'arc parlamentari, han baixat el cap davant el nou excel·lentíssim senyor president de l'Estat espanyol, Leopoldo Calvo Sotelo («Poldo», per als més propers). Coalició Democràtica i Convergència i Unió donaven ràpidament els vots per a la investidura. L'esquerra es féu esperar, però després... ja veieu. Felipe González amb la Thatcher, demanant el suport britànic de cara a l'ingrés a la CEE, i qui sap si no farà el mateix de cara a l'entrada a l'OTAN... I pel que fa al PCE, ja ho heu vist, ha vingut a Barcelona, a la perifèria, per a, segons males llengües, convèncer als psuquers que

tornin als braços de papà Carrillo, és a dir a l'«Eurocomunisme».

En mig d'aquesta situació de «nou consens» aparegué a la premsa una minúscula nota, menys de mil lletres, en la qual s'anunciava la intenció del govern d'accelerar al màxim el projecte aprovat el 22 de desembre passat sobre l'ús de la bandera, l'idioma castellà i els termes nació, nacionalitat i nacional.

Segons aquest projecte de llei «la bandera d'Espanya haurà de figurar en lloc preferent sobre les banderes de les comunitats territorials. També s'estableix que l'idioma castellà serà oficial per a les relacions de les comunitats autònomes amb l'Estat i d'aquestes entre si (...). El terme nacionalitat no podrà fer referència a la condició política del ciutadà d'una comunitat autònoma i, per tant, no podrà figurar en passaports o d'altres documents d'identitat. El projecte estableix que la paraula nació només podrà aplicar-se oficialment a Espanya i no a les comunitats autònomes».

Poques lletres per a una notícia, però quantes per a una agressió nacional? Que s'ha fet de la Constitució? És que s'ha quedat en paper mullat?

La Constitució, que no ens agrada a molts, és clara: Espanya és un Estat, i un Estat és «un conjunt de nacions formant un cos polític», però es veu que l'Estat espanyol és l'excepció que confirma la regla: Catalunya, Galícia o Euskadi, per exemple, resten doncs com a «regiones».

El senyor que es digui «Oriol Puig i Garriga», que visqui al carrer de la Generalitat i sigui del poble d'Avinyonet de Puigventós (Alt Ampordà), quan faci el seu D.«N».I. haurà de posar a l'apartat de «nacionalidad» la d'espanyol. Pel que fa a la bandera, la Constitució diu que s'utilitzarà en els edificis públics juntament amb la de les Comunitats Autònomes. Heu vist alguna consistori de la Policia «Nacional», alguna caserna de la Guàrdia Civil o de l'exèrcit amb la quatrí barrada? Nosaltres no. I a més els centres públics hauran de retallar els pals de les senyeres per tal que la més alta sigui l'espanyola, i és que el centralisme és el centralisme i el que està més amunt mana més.

Finalment el decret diu que en les relacions entre comunitat Autònoma i Estat Central caldrà parlar castellà... Us imagineu al Garikoetxea o al Pujol anant a Madrid a demanar a Martín Villa transferències de competències parlant en euskera o català? Dificilment hi hauria traspassos...

Però la millor ve ara. Les Comunitats Autònòmiques s'hauran de parlar en castellà entre elles. D'aquesta manera si algun dia hi ha una reunió entre Generalitat de Catalunya, Consell Illenc, i Consell del País Valencià, els interlocutors hauran de perdre llurs orígens i llur identitat i parlar «en la llengua del imperio».

Aquest decret, projecte encara, és un greu atemptat contra el nacionalisme, és un intent de marginar i ofegar la idea dels Països Catalans, i un atemptat contra la llibertat de la persona. Cal no perdre els orígens per no perdre la identitat, i per això, malgrat el que pugui pensar Tejero o Milans del Bosch cal dir «ara més que mai: som una nació!» ● TONI MAÑANE

Tèlex polític

● Blas Piñar ha fet una pregunta al govern de Madrid sobre si és cert que al Parlament Català no figura la bandera espanyola. El diputat ultra també pregunta quines mesures es prendran per evitar aquesta «marginació» de la bandera espanyola.

● Adela Gonell, Octavi Montagut i Mercè López foren posats en llibertat la passada setmana després de pagar la corresponent fiança. Com hom recordarà, els tres alliberats romanien a la presó per presumpta relació amb l'assalt a la caserna de Berga.

● N. d'E ha fet públic un comunicat sobre les recents declaracions de Santiago Carrillo al rotatiu «Le Monde». Per a aquesta organització «els dirigents dels partits obrers espanyols —avui Carrillo, ahir Felipe González— van molt errats si pensen que atacant els drets de les nacions oprimides de l'Estat salvaran llur llibertat d'acció. L'alliberament nacional és consubstancial amb l'alliberament de classe i amb la veritable democràcia: els que no volen l'un tampoc no fan res pels altres, com a bons esquerrians domesticats». ●

Concertació i harmonització també ens afecten

Avui 19-9-81

La necessitat d'anar cap a una racionalització del procés autonòmic a l'Estat espanyol ha culminat, previ pacte entre el govern central i el PSOE, en l'elaboració per part d'una «comissió de experts» de l'anomenat avantprojecte de llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic —LOHPA—, sobre la qual s'han mostrat ja fortes i fonamentades discrepàncies.

L'avantprojecte de la LOHPA, si bé recull —sobretot en l'exposició de motius— part dels aspectes racionalitzadors que s'inclouen en el conegut informe Enterría, n'introdueix, en bona part de l'articulat, d'altres que semblen confirmar allò que tant els redactors de l'avantprojecte com els qui varen fer l'encarrec pretenen: reduir les autonomies a una simple descentralització.

Pel que fa a un dels aspectes fonamentals de les autonomies —el de la funció pública—, cal assenyalar que l'esquema general que contemple la LOHPA entra dins del camp de l'ímaginació i bona feia: evitar que les comunitats autònomes «s'engreixin» al menys possible a base de funcionaris o personal propi, utilitzant el personal transferit o a transferir per l'Estat. Això, però, implica necessàriament una profunda reforma de l'Adminis-

tració de l'Estat, que si bé s'apunta en l'esmentat informe Enterría i en l'exposició de motius de l'avantprojecte de la LOHPA, quan s'examina l'articulat d'aquest avantprojecte sorprèn el tractament quasi nul d'aquesta qüestió i el poc que hi ha pot qualificar-se de confús i difuminat.

De tota manera, l'objectiu que es pretén amb aquestes línies, no és ara el de detallar els diversos aspectes de l'avantprojecte de la LOHPA, sinó el de posar de manifest un fet recent que es deriva precisament de l'aparcament davant el Tribunal Constitucional, per part del govern central, d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la llei aprovada pel Parlament de Catalunya de mesures urgents sobre la funció pública.

Val a dir que resulta sorprenent que el recurs d'inconstitucionalitat a què s'ha fet referència ha estat interposat pocs dies després que diversos mitjans de comunicació donessin la notícia que la LOHPA no afectaria aquelles comunitats autònomes que tinguessin la l'Estadut aprovat. Hom pot dir que aquesta clara informació és encara per comprovar, però el fet a què em refereixo sembla demostrar el contrari.

El motiu fonamental en què es basa

el recurs d'inconstitucionalitat coincideix amb les provisions que estableix el títol primer, i particularment els articles segon i tercer, de l'avantprojecte de la LOHPA, que, en síntesi, ve a impedir que el Parlament de Catalunya pugui exercir les potestats legislatives que li atorga l'Estatut respecte d'aquelles matèries que hom designa com a concurrents (matèries en les quals la intervenció de l'Estat queda restringida a l'establiment d'un marc legislatiu) fins que l'Estat dicti les corresponents lleis de bases. Aquest seria el cas del règim estatutari dels funcionaris de la Generalitat, previst en l'article 10.1 de l'Estatut de Catalunya.

La convenció que es fa de l'Estatut, del qual no podem oblidar la naturalesa de llei orgànica, amb la tesi que s'acaba d'exposar és prou palesa, per tal com la disposició transitòria segona del nostre Estatut preveu que el Parlament pugui desenvolupar «legislativament» les matèries sobre les quals la Generalitat tingui competència, encara que les Corts Generals no hagin elaborat les lleis a què l'Estatut fa referència interdicció que ve avalada per una recent sentència del Tribunal Constitucional en la qual, de manera contundent, s'afirma: «... la noció de bases o de normes bàsiques ha de ser entesa com

a noció material i, en conseqüència, aqueix principis o criteris bàsics, estiguin o no formulats com a tals, són els que racionalment es dedueixen de la legislació vigent...».

Venim, doncs, que un dels criteris que més decididament inspiren el procés harmonitzador pactat entre el govern central i el principal partit de l'oposició —que també ho és a Catalunya— ha servit ja, emparant-se en els efectes que produeix la impugnació d'una llei d'una comunitat autònoma i per part del president del govern, per a suspèn-dre l'efectivitat i l'aplicació d'una llei aprovada pel Parlament de Catalunya, que introduïa, un cop després de la llegada reglamentària, alguns criteris racionalitzadors i d'objectivitat en determinats aspectes com la diferenciació de carreres polítiques, de contingents administratius, les noves contractacions i la provisió de cèrrees de com a talment.

Jordi Goixens i Muñoz
Aldaya

Les comissions dels esmentats partits autònoms i les plaques de l'Administració espanyola i els funcionaris de les mateixes, no podrien posicionar-se contra aquestes mesures, si no reflecteixen el parer del qual s'ha signat.

CDC, PSUC, ERC i UDC, oberts al diàleg amb el PSC

Valoren negativa per a Catalunya la concertació

La valoració negativa dels pactes autonòmics, la voluntat d'analitzar possibles accions conjuntes o coincidents i l'obertura a propostes d'altres partits són els principals resultats de la reunió de CDC, PSUC, ERC i UDC sobre la concertació

Barcelona. — L'autoconvocada reunió dels quatre partits catalans, CDC, PSUC, ERC i UDC, va tenir lloc ahir, a la tarda, a la seu de Convergència, amb l'absència esperada de Centristes de Catalunya-UCD i també del PSC, el qual els havia tramès una carta signada per Joan Reventós —de la qual informem més avall— en què, sense arraconar possibilitats de diàleg, es considerava contraproduent la reunió d'ahir.

Després d'un parell d'hores d'intercanvi d'impressions entre els reunits —Alavedra per CDC, Rafael Ribó i Xavier Folch pel PSUC, Joan Hortalà, Albert Alay i Jacint Corderes per ERC, i Josp Pibernat per UDC— les conclusions de la reunió quedaren plasmades en el comunicat que reproduïm més avall.

Alavedra manifestà després que CDC no volia «institucionalitzar la reunió quadripartida i aquesta era la raó de deixar la porta oberta a d'altres forces i de deixar-la oberta a partir d'accions conjuntes o coincidents, tant per la via política com per la parlamentària». Per Rafael Ribó, la reunió havia estat positiva, per bé que considerava imprescindible d'arribar a «acords unitaris per defensar l'autogovern de Catalunya, que és amenaçat per la concertació». Hortalà remarcà que, per ERC, els principis que inspiren la concertació autonòmica «són estrictament inconstitucionals, perquè modifiquen la Constitució per una via indirecta».

És important de subratllar

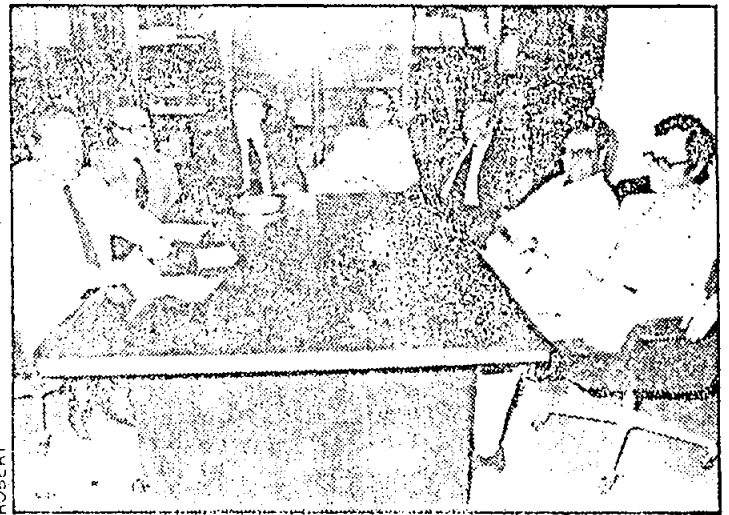
que els partits reunits es basaran en les seves valoracions sobre l'informe que prepararà la comissió d'experts acordat pel Consell executiu.

Els quatre partits reunits, fan constar en el comunicat final, aquests punts d'acord:

— Lamenten l'absència en aquesta reunió de Centristes de Catalunya i de Socialistes de Catalunya i els reiteren la proposta d'una reunió conjunta per a valorar els efectes de la política de concertació en el desenvolupament autonòmic de Catalunya.

— Constaten que els partits representats (Convergència, Esquerra Republicana, PSUC i Unió) constitueixen ampla majoria al Parlament de Catalunya.

— Expressen la seva total coincidència en una valoració negativa per a Catalunya de la

Els representants dels quatre partits reunits ahir: Alavedra, Pibernat, Hortalà, Alay, Corderes, Folch i Ribó

política de concertació autonòmica pel que pot representar, si es tirés endavant, de condicionament i limitació de la capacitat d'autogovern segons estableixen la Constitució i l'Estatut. A tal efecte els partits proposen que la comissió d'experts que ha decidit crear el Consell Executiu de la Gene-

ralltat comenci com més aviat millor la seva tasca i n'informi els partits polítics.

— Expressen la seva voluntat d'analitzar la possibilitat d'accions conjuntes o coincidents, obertes a tots els partits parlamentaris catalans, en el procés polític i parlamentari en relació amb la concertació.

PSC: els pactes són necessaris

«Els pactes autonòmics són positius per a la democràcia espanyola», diu el primer secretari del PSC-PSOE en la carta tramesa als partits catalans reunits per a analitzar la concertació autonòmica.

En la carta es diu que «en una conjuntura molt marcada per la necessitat de defensar i consolidar la democràcia, els pactes autonòmics són no solament convenients, sinó absolutament necessaris». I s'afegeix: «els acords autonòmics, que permetran d'establir i accelerar l'establiment de l'Estat de les autonomies, són positius per a la democràcia es-

panyola i per al nostre autogovern nacional».

«Ens semblaria contraproduent —continua dient el primer secretari— que es fomentés ara una sensació de frustració generalitzada o de crispació, amb l'establiment precipitat d'una espècie de política gesticulant i resistencialista que amagués diferències essencials respecte al futur de la nostra política nacional».

«És necessari —diu més endavant la carta— modificar i redreçar ràpidament una situació negativa propiciada per un govern minoritari i feble a Catalunya, una política de la

Generalitat que està entrant en un preocupant i greu punt de crisi, unes incomprensibles ambigüetats respecte la defensa inequívoca de l'Estatut i la Constitució.

Com a cloenda, el PSC-PSOE formula una proposta de «diàleg conjunt sobre la situació política catalana» perquè així es pugui «fer possible una nova política a Catalunya, a través d'unes prioritats i un programa conjuntament establert, una majoria parlamentària estable i un govern amb el més ampli suport, que faci front amb eficàcia a tots els problemes de Catalunya».

X
Segons un dossier del PSUC

La concertació financera és més greu que la LOAPA

El fons de compensació és neocentralista

Barcelona. — «La concertació en matèria financera és tant greu o més que la LOAPA, perquè si aquesta afecte les competències de l'Estatut, no és menys cert que sense recursos financers és un sarcarme parlar de competències exclusives». Aquesta afirmació i d'altres per l'estil les formularen Rafael Ribó, Antoni Montserrat, dirigents del PSUC i l'economista Emili Gasch en el transcurs d'una conferència de premsa en què donaren a conèixer un dossier sobre la qüestió.

Aquest dossier amplia l'estudi que s'inclouïa en el «dossier sobre concertació autonòmica» que el PSUC féu públic mesos enrera i entre altres valoracions inclou una crítica a fons del projecte de fons de compensació interterritorial, plasmació concreta dels acords entre UCD i PSOE, i del capítol dels pressupostos de l'Estat dedicat a aquest fons.

Els dirigents comunistes van voler deixar ben clar que el PSUC defensa la necessitat de l'existència d'un fons de compensació interterritorial — fons que, d'altra banda, és previst en la llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes

(LLOFCA) ja aprovada —, que els recursos d'aquest fons siguin importants i que veritablement respongui als seus objectius de lluita contra els desequilibris territorials. Criticaren, en canvi, el fons tal com és previst en el projecte, el qual, segons l'esmentat dossier, «és un component essencial d'una concepció neocentralista de la inversió pública».

Afirmaren els dirigents del PSUC que el fons, tal com es preveu, no respon als criteris establerts a la LOFCA i els Estatuts d'autonomia ja aprovats, que el que es qualifica d'inversió nova procedeix de fet d'inversions ja determinades, de manera que es tracta d'un simple transvasament de partides d'un caixa a un altre, i que aquest fons no lluita realment contra els desequilibris.

A Catalunya, la inversió és la meitat de la que li correspondria per percentatge de població, però aquest dèficit no haurà servit per a paliar desequilibris. Cal d'una vegada saber quina part del pastís de les despeses públiques toca a cada nacionalitat o regió».

«Una de les grans trampes que continuament se'ns refrega pels nassos en la qü-

estió autonòmica és la de la solidaritat», afirmà Ribó. Reconegué que «de vegades, des de l'esquerra, s'ha caigut en posicions demagògiques», i advertí que la concertació financera «pot ésser una cerilla encesa per a una possible guerra de comunitats». I remarcà que la manca d'inversió a Catalunya afecta també, per exemple, els immigrants procedents d'Andalusia, «que són així doblement discriminats».

El dossier que ahir fou presentat serà lliurat al president de la Generalitat, als grups parlamentaris representats al Parlament i també als sindicats.

Afirmaren també els dirigents del PSUC que els comunistes estan disposats a participar en la renegociació dels acords autonòmics sempre que es faci amb transparència i subratllaren que hi ha un acord implícit de tots els grups parlamentaris al Congrés per a demanar l'ajornament del termini de presentació d'esmenes a la LOAPA. En conseqüència, i com decidí la junta de portaveus del Parlament de Catalunya, el debat previst a la Cambra catalana s'ajornarà fins als dies 2 i 3 de desembre.

La nostra LOAPA de cada dia...

Der l'últim amic Elies Rogent. Em digueres la frase a cau d'orella i jo, sense el teu permís, ara la dic des del terrat als quatre vents.

I no sols la frase. També la idea. Cada dia ens engallem una nova LOAPA. Tu em parlaves de la nova llei de senyalització. El diari d'AVUI dia 5, parla de dràsiques realitats a les competències de sanitat. Jo avui vull parlar de lleis antigues i pràctiques modernes.

A la «Classe» de divendres dia 4 de desembre, Cebrian, el director de «El País», deia que, al seu judici, la llei antiterrorista és anticonstitucional. Al meu judici, totes les diferents lleis antiterroristes, a més de ser terroristes, són anticonstitucionals.

També, paradoxalment, l'article antiterrorista de la Constitució es anticonstitucional. En aquestes línies no hi ha prou defensa del delinqüent. No hi ha prou defensa de la institucionalitat de la llei. En aquestes línies no hi ha prou defensa de la figura del jutge. I, a més, es censura el dret de bat ciutadà a esser jutjat per un jutge ordinari amb el manteniment de l'Audiència Nacional, tribunal evidentment excepcional, i a voler, abans de la Constitució, haver decidit sobre el futur del país.

Però, m'ho que és la nostra LOAPA de

cada dia, per excel·lència, és la pràctica de no respectar la radicació del català a Catalunya. Aquesta història comença després de l'11 de setembre del 1714. Els patriotes catalans més insignes hagueren de patir el calvari de l'empresonament i, en alguns casos, de la mort en presó, lluny de la pàtria.

Així, també ara alguns patriotes catalans patixen presó fora del seu país: casis col·lectors per a ells i per als seus familiars abans, després i fora de sentència, com bé diu Manuel de Pedrolo a l'AVUI. Per què no en protesten els juges catalans?

A més, les successives visites viargues orles del jutge s'han d'aparcar a l'aval. Jo no sé quantes visites he hagut de fer a Madrid per assistir a jutjats de catalans, adhuc el meu propi judici. Aquella vegada m'hi portaven el meu fill i una noia de 14 anys de l'illa.

Ara ja en Debors Tubau, Francesc Xavier Barberà, Antoni Masaguer, Ferran Juncosa i Abel Roldán, els demana un futur d'home, com un dels vells temps. El jutge es vol fer il·luminat i vell dels seus pèl·ls. Ara se'ls diu terroristes com abans eren juges i patriotes. Patriotes de la intel·ligència humanitària. Els resistents francesos eren terroristes per als alemanys i herois per als francesos i els resistents algerians

eren terroristes per als francesos i herois per als algerians. ¿Gosarem els catalans qualificar d'herois els nostres homes, fills de terroristes pel sistema imposat al nostre país?

Ara demanen humilment que aquest judici sigui *clivert* celebrat a Barcelona. És el positivisme. Una campanya s'ha endegat perquè això sigui realitat. Jo admiro aquesta humilitat dels resistents. Jo seria incapaç de deixar-me portar de fam per manar a les exaltacions de les presons de l'Ulster com han fet els resistents de l'IRA. Jo, sempre tan testimonial i desorbitat, sí fora de l'IRA, demanaria la recuperació de l'Ulster per a Irlanda. Per això, sí que val la pena de morir. La vida no es pot vendre a un barata.

Quan em jutja el TOP, jo vella el judici en català, a Catalunya i les perjudicats catalans. Ara encara el temps de Franco. No m'ho consediren i no veig obrir boca en el judici *ora*. Ara aquest nous resistents, en un temps que ells tenen assegurat diuen «democràcia», demanen molt menys. Demanen només una gràcia de tant per amor de Déu.

Senyors jutges de Madrid, ¿voldreu ser tan bones persones que us vulgueu desplaçar a Barcelona un dia per salutar aquestes prec d'uns ciutadans respectuosos que demanen coses reconeixibles amb bones formes?

I, posats a demanar humilment a aquests senyors jutges de Madrid, he llegit al diari del 4 de desembre que «segons fonts d'alguns familiars, podria haver estat ordenada des de l'Audiència Nacional de Madrid, a través del ministeri de l'Interior, l'operació combinada simultàniament a Barcelona i a Reus». Era i Blanca Serra, Carlos Castellanos i Teresa Llach. Maria Teresa Carrasco, Maria Lluna López de Barcelona, Marcel Casellas d'Espignas del Llobregat i Pere Argemà. Josep Mariner i Lluís Font de Rubí i de Xeus, i segons el diari d'avui, bastants més.

«Els podria demanar respectuosament que les detencions no es fessin a les tres de la matinada, que s'interrompessin a les 0,5 i més no, que es mantingués la presència d'advocats en els interrogatoris i que es radisés de deu a deu dies la presència dels defensors en mans de la policia? Aquests excessos vulmenen articles fonamentals de la Constitució i dels drets humans signats per l'Estat espanyol. Esti queson legals segons les terroristes lleis antiterroristes.

Des d'aquest diari en vençacle, la nostra petició humil s'eleva a ses senyories, que Déu guardi molts anys.

Elies M. Xifrems

Catalunya i la LOAPA

AVUI 3-12-81

Tot hom està d'acord que la transició d'un Estat autocràtic i dictatorial a un Estat democràtic ha estat el fruit d'un equilibri, reflectit en el consens, entre les forces polítiques del passat i les del present.

Un dels punts irradiosos en l'esmentat equilibri és el relatiu a com podia ésser retornat a Catalunya i a Euskadi aquell autogovern que els fou reconegut a la Constitució del 1931, sense, però, que perillés la unitat de l'Estat espanyol.

Portat per la voluntat política de frenar l'imperi catalana i basca, les forces del passat obriren la caixa de les pre-autonomies i animaren la invenció de sentiments autònoms per tota la pell de brau. Les lliures partidistes i electorals entre la UCD i el PSOE aturen aquestes autonomies acabades de descobrir, amb esforçades de greuges comparatius amb Catalunya i Euskadi, especialment a Andalusia.

Després de certs dubtes, la Consuetudió es decanta per establir un sistema variat d'autonomies, dintre l'Estat unitari, contemplant l'autogovern de les nacionalitats històriques, és a dir de les que, com la catalana i basca i la gallega, havien aprovat en públic abans de la guerra civil lliars Estatuts. I, amb una gran diferència de procediment i d'abast, les altres autonomies regionals

duir el repartiment de poder polític en què consisteix l'Estat de les autonomies. Tots abans de fer un esforç intel·lectual per assumir i explicar la nova estructura estatal espanyola.

Han arribat, doncs, a la mateixa conclusió defensada per Fraga, s'ha de reformar el títol VIII. Però, pensen, entrar ara de nou en una fase constitutent amb tot el cost polític i la dificultat d'una reforma de la Constitució i d'una reforma dels Estatuts català i basc, és quelcom d'impracticable.

El moviment de re-actuació de les autonomies ja havia començat l'any 1980, però el 23 de febrer hi donà l'impuls d'alta política que li mancava. Això explica la concertació autonòmica d'aquest estiu, la llei del fons de concertació i la LOAPA.

En definitiva, hom vol canviar el signe i el sistema munta per la Constitució i pels Estatuts català i basc (el de Galícia ja és completament diferent), reconduint-lo a un nivell més baix, de repartiment del poder polític a la descentralització, de les competències relacionament exclusives de les comunitats autònomes a les competències totalment compartides amb l'Estat, del desconeixement de la primàcia del dret català a la subordinació a aquesta primàcia.

I és que, al cap i a la fi, l'afirmació que tots fem de la necessitat bàsica de consolidar la democràcia pot ésser entesa de dues maneres molt i molt diferents: 1) consolidar la democràcia dibuixada i volguda per la Constitució i els primers Estatuts; 2) abandonar una part d'aquella democràcia, és a dir, el títol VIII de les autonomies i la nova estructuració de l'Estat espanyol com a condició per a conservar-ne la resta (aquesta resta és el règim polític democràtic).

Pot ésser factible la dissociació democràcia/autonomies? Si consentim a perdre l'autonomia, no estarem bregant la democràcia?

Veuria el poble català sacrificar el grau d'autogovern assolit a l'estatut i rebaixar-lo a una descentralització regional?

Aquest és el greu problema polític que tots els ciutadans de Catalunya tenim ara plantejat.

Xavier Rocha i Pujada
Ex-diputat al Congrés per Barcelona

Les opinions dels escriptors que publiquem a les pàgines de «Diàleg», obertes a tots i sense posicions contraposades, no són forçosament compartides pel Comitè de redacció, veu a l'apartat d'opinions.

Més claredat i menys «LOAPA»

PVUI 6-1-82

Raimon Obiols opina, respecte a les «mancanes» — en l'imprès que tinc al davant es diu «manques», qui sap si voi dir pomes de la discòrdia — que caldrà treballar en el PSC-PSOE per la «renovació d'alguns plantejaments teòrico-polítics del partit, del programa de govern i de les prioritats d'actuació», entre altres iniciatives. Res no hi tindria a dir en les *manances* d'un partit que m'és alle, si no fos per les «loapes», subjectivistes i filipíquiques que conté el mateix imprès. Obiols té l'obsessió del plantejament «dretes» i «esquerrés» i això el porta a conclusions irrals i equívocues. Tant aquesta obsessió com la «sucursalista» de l'opció del seu partit són regressives i passades de moda.

Obiols ataca la pretesa formació d'un bloc nacionalista com a projecte de la dreta. I en la «dreta», no sols inclou Convergència, sinó també Coll i Alençorn i, de retop, ERC. Ja es veu que, en el subconscient socialista, hi belluga la crispació per una altra possible pèrdua electoral. No interessa als socialistes els blocs «nacionalista» i «espanyolista». Voldrien que els blocs es diguessin «dretes» i «esquerrés».

«Qui té la culpa de la formació de dos possibles blocs, un el «nacionalista» i l'altre l'«espanyolista» que, ja en aquest moment, segons Obiols, es con-

figuren en l'horitzó polític de Catalunya? De cap manera els partits nacionalistes.

El meu contrapropiandiu diu que vol «un partit més divertit». Més, encara? Perquè, sincerament, coneixem gent nacionalista dirant la claredat i el que ara són d'aquest partit espanyolista. Voten la LOAPA amb Martin Villa, la justifiquen i parlen d'una valoració «crítica»; més tard pretenen formular una esmena, però a l'hora de la veritat — que per als partits «sucursalistes» és l'hora de Madrid — s'abstenen de presentar l'esmena, o sigui que estan d'acord *de facto* amb la LOAPA. Veieu un partit més divertit encara?

L'obsessió contra la *dreta* — i aquí hi i els qui creu que es troben a l'esquerra d'aquest partit — i contra la burgesia, li fa endarrerir el rellotge més de cinquanta anys. Vegem-ho. La LOAPA, és de dreta o d'esquerra? Les dictadures socialistes de l'est d'Europa — Polònia, verbigràcia — són de dreta o d'esquerra? Les socialdemocràcies europees — no marxistes i, per tant, a la dreta del PSC-PSOE — són de dretes? Valentí Almirall era de dreta?

Perquè aviat s'escarà el centenari del famós segon Congrés Catalanista celebrat a Barcelona pel juny de 1883, on s'acordà declarar incompatibles amb

el bon servei a Catalunya «tots els catalans que figuressin en partits els capitosts dels quals fossin madrilenys». Almirall, ànima d'aquell Congrés, sabia que amb partits d'obediència estatal no podia prosperar el catalanisme polític. I el «dretà» — segons Obiols — Coll i Alençorn, al cap de cent anys, segueix el mateix parer que Valentí Almirall, quan afirma que val més comptar amb partits nclament catalans i no tenir Estatut, que tenir Estatut amb partits d'obediència estatal. Amb l'afer de la LOAPA, això s'ha vist clarament. La submissió dels partits «sucursalistes» és cega.

Si les eleccions pròximes es configuren, com tem Obiols, a Catalunya en dos blocs, el «nacionalista» i l'«espanyolista», la culpa no serà pas dels qui per damunt de tot defensen Catalunya. Perquè, al capdavant, si no defensarem els catalans, com podem defensar els obrers catalans?

Es queixa el mateix articulista dels joves i parla del «passotisme». L'atac a la joventut, sobretot quan és generalitzat, esdevé fals i inoportú. He llegit que el PSC-PSOE no té joves, i que aquests no arriben dos-cents en tot Catalunya. Però ¿com volen els socialistes il·lusonar, engriscar als joves de Catalunya amb ideals (?) de la *maseta*, «loapistes», amb obsessions de «dretes» i «es-

querrés» i amb passats de moda — en el sentit de règims de llibertat i de progrés — models socialistes marxistes?

Advocuem per un retorn a la claredat en programes i actuacions polítiques. Per la «bruta i la Ramoneta» mai no resulta convenient. Ni en política. Per la «esmenes» a Madrid, i per la «bruta» «Ramoneta» a Catalunya, a prometer deixant de presentar-les al Congrés és donar un espectacle depriment a casa nostra. I en el camp ideològic el clarificat.

Si hom creu convenient el marxisme, que ho digui, i si no el creu convenient, que el rebutgi. Milfges tantes, mai. Aplegar, com ha fet o fa la UCD, ideologies diverses, és una olla. Muntar els sindicats i pro-estar perquè Jaruzełski no els deixa lliures, no té sentit.

I per acabar, direm que Cambó, home de gran talla política, va tenir una relliscada: fer més política lluny de Catalunya que a Catalunya. I també el partit, la Lliga, era un partit netament català. Les crítiques acerbes contra Cambó — hom el considerava traïdor — per una relliscada — si va ser-hi — no es giren més contundents contra els partits «loapistes»?

Bernat Jover

Unió Democràtica de Catalunya

POLÍTICA CATALANA

AVI I, dissabte, 9 de gener del 1982

Més picabaralles per la LOAPA

Controvèrsia entre Guerra i el PSC per les negociacions

El vice-secretari del PSOE elogia Lluch

Barcelona. — Les negociacions sobre el projecte de la LOAPA (lleï orgànica d'harmonització del procés autonòmic) continuen éssent motiu de controvèrsia en els rengles socialistes. El PSC va fer pública ahir una nota oficial en què replicava unes afirmacions del vice-secretari general del PSOE, Alfonso Guerra, que qualificava implícitament de «sortida de to».

Com deueu recordar, en la nostra d'ahir informàvem de la decisió del PSC que Reventós participi directament en les negociacions de la LOAPA, encara que també hi sigui present el dimittit portaveu al Congrés, Ernest Lluch, i en aquest sentit es preveia una propera entrevista de Reventós amb el secretari general del PSOE, Felipe González.

Alfonso Guerra, l'anomenat «número dos» del PSOE i braç dret de Felipe González, féu ahir unes declaracions periodístiques en què qualificava de «poc probable» la celebració de l'entrevista F. González-Reventós abans de les negociacions de la LOAPA, al·legant que Felipe González era fora del país, declaració que resulta sorprenent si es té en compte que Felipe González torna dels Estats Units aquest diumenge. Guerra feia també una defensa afer-

rissada de Lluch. «Lluch —deia— és un portaveu insubstituïble, de gran capacitat i gran sensibilitat per als problemes catalans. Crec que és qui millor representa els interessos socialistes i catalans». Al costat d'això, Guerra admetia la possibilitat de «millores tècniques» de la LOAPA.

No entrarem en petites picabaralles

El PSC, en una nota que difongué ahir, precisava que els contactes entre Felipe González i Reventós són periòdics i normals, i «puntualitzava» les afirmacions de Guerra. En aquesta declaració es valora positivament l'existència d'una «coincidència de fons quant a la possibilitat d'endegar un procés que tendeixi a la clarificació i al perfeccionament de la LOAPA» i que en la mesura que «la problemàtica dels acords autonòmics interessa i afecta el partit en el seu conjunt i, per damunt d'ell, Catalunya, aquesta problemàtica ha d'estar present» en els contactes abans referits.

«Des de l'òptica dels socialistes —afegeix— interessa assegurar una defensa intransigent i escrupulosa de l'Estatut, així com un suport actiu a fi i efecte que els acords autonòmics del mes

de juliol permetin endegar una aprovació ràpida i no conflictiva dels Estatuts autonòmics encara pendents, procés que avul apareix amenaçat per l'actitud del govern Calvo Sotelo.

Lluch: «Les negociacions ja s'estan fent»

Per la seva part, Ernest Lluch indicava ahir a la nostra redacció que «les negociacions entre la UCD i el PSOE ja s'estan fent» i que «ja hi ha acord de modificació d'alguns punts». Precisament Lluch informà ahir de l'estat de la qüestió en el decurs d'una reunió del grup parlamentari que fou presidida per Joan Reventós. Preguntat Lluch sobre la intervenció directa de Reventós en el procés, el dimittit portaveu manifestà: «Em sembla molt bé que Reventós tracti d'això amb Felipe González, tal com s'ha decidit. Però no crec que Reventós hi entri article per article.

LA UCD i el PSOE, que reiteradament han manifestat que qualsevol modificació haurà de fer-se amb l'acord previ d'aquestes dues forces, mantenen conversacions. Però cal no oblidar que restarà la negociació amb els altres grups, entre els quals les forces nacionalistes de Catalunya i el País Basc.

Harmonització autonòmica ^{AVUI 13-1-82}

CDC desafia el PSOE a fer un debat

Barcelona. — Convergència Democràtica de Catalunya ha demanat al PSOE un debat obert davant tots els mitjans de comunicació sobre la LOAPA. La petició va fer-la ahir, a través d'una carta. Ramon Trias Fargas, com a president de CDC, a Felipe González, secretari general del PSOE.

L'acord de desafiar el PSOE a un debat sobre la LOAPA va prendre'l el consell nacional de CDC en la seva darrera reunió, després de conèixer el comunicat que el PSOE va fer públic divendres passat. En aquest comunicat es deia que «s'ha denunciat en la reunió de l'executiva federal la posició presa per certes minories nacionalistes que, ocupades estrictament en interessos localistes, obliden el principi de la solidaritat entre tots els pobles, excloent-se amb aquest actitud de la construcció del nou Estat democràtic».

cosa que contradiu certes afirmacions fetes per integrants d'aquestes minories en el sentit de la seva preocupació i interès pels temes d'Estat».

Conferència de Trias Fargas

«La LOAPA perjudica també la democràcia de tots»

CDC vol que es retiri el projecte o s'esmeni a fons

Barcelona. — «La LOAPA no sols perjudica l'autonomia de Catalunya, retallant l'Estatut, sinó que a més perjudica la democràcia de tot l'Estat», va manifestar ahir el president de CDC en un acte públic del seu partit a l'Orfeó de Sants, destinat a exposar el que pensaven sobre aquest projecte de llei i la concertació autonòmica, dins la campanya que CDC està desplegant des de fa setmanes per tot Catalunya.

El fil expositiu de Ramon Trias Fargas va ser que la LOAPA i la concertació autonòmica estaven concebudes per reduir les autonomies ja existents, i que pel mètode seguit —negociacions al marge del Congrés, recórrer a experts d'un sol corrent ideològic i plantejament legal— constituïen un perjudici a la democràcia espanyola. «CDC fa aquesta campanya —digué Trias Fargas— perquè pretén que la llei es retiri, i si no ho

nomies per a tots els pobles, i també observen que amb menys Catalunya passaria i per això volen recuperar el que s'ha donat de més». Aquesta actitud va ser, digué, «el cafè per a tothom, però cafè aigualit». Trias, en fer aquesta explicació, va explicar que «va venir el 23 de febrer i ara es vol fer servir com a causa de la concertació. És anterior. I no crec que l'estament militar demani una marxa enrera com la que s'intenta fer».

Entrant en l'anàlisi dels acords de concertació autonòmica, que donen origen al projecte de llei de la LOAPA i del fons de compensació interterritorial, Trias afirmà que s'havien fet al marge del Congrés «quan ens hem passat quaranta anys demanant un règim parlamentari», amb uns experts que ja se sabia d'entrada que eren contraris a l'autonomia i creant un complex siste-

explicà que s'havia escollit el sistema d'un centenar de propostes a través de la decisió de Calvo Sotelo i de Felipe González «agafant aquell que els anava més bé per les seves aspiracions electorals». I va rebatre llargament el que el PSOE ha dit d'insolidaritat, explicant que no s'ha tingut en compte, en establir el percentatge d'aplicació a Catalunya del fons —el 7,5 per cent—, l'índex actual de l'atur, ni el de la població, ni les despeses bàsiques de l'Estat. «Som ja solidaris —digué— perquè paguem més i cobrem menys del que ens toca.» També criticà que els diners invertits en el fons de compensació no tenien ni un pla fet i aprovat i ni se sabia com es distribuïrien, «i això s'ha vist que ha fallat tant a Itàlia com a França», en voler fer plans per al desenvolupament del sud.

«La concertació és, doncs —digué en rebatre—

*La LOAPA, de verafons**

Rovira desmenteix el PSOE sobre el tracte de favor a Catalunya

En el clima de la renegociació dels pactes autonòmics i la LOAPA, ahir Rovira Tarazona precisava l'informe del PSOE a Calvo Sotelo dient que Catalunya no ha tingut cap tracte de favor en negociar els traspassos de competències

Barcelona.— El delegat del govern, Joan Rovira Tarazona, puntualitzava ahir i explicava alhora que Catalunya no ha rebut cap tracte de favor en constituir-se l'autonomia, davant un informe que el secretari general del PSOE, Felipe González, va lliurar al president del govern, Calvo Sotelo, en el qual es deia que Catalunya ha rebut un tracte de favor.

L'agència Europa Press informava ahir a la tarda que Felipe González havia lliurat un informe a Calvo Sotelo en el qual els socialistes diuen que s'ha donat un tracte de favor a Catalunya, sobretot en la metodologia del cost de les transferències i també en el fet que els negociadors catalans pretenen, segons el PSOE, apartar-se de la metodologia general per a la resta de les autonomies.

Davant d'això Rovira Tarazona afirmava que «Catalunya no ha rebut el que en justícia es mereix i m'entristeix que es pretengui fer política electoral a favor d'altres regions intentant donar una imatge artificial de l'actitud del govern en relació amb Catalunya». Insistia Rovira que «el govern, com tot

la UCD, està imbuït al màxim del principi de solidaritat entre els pobles d'Espanya i de la seva aplicació concreta, i això s'ha posat de manifest en la llei del Fons de Compensació Interterritorial; sempre que es tracta dels interessos de Catalunya se cerca aplicar criteris de justícia, fent servir el coneixement i amb respecte al que Catalunya mereix, però alhora, també a través de conèixer i tenint el màxim respecte a les necessitats i interessos de les altres regions i nacionalitats».

Rovira afegia que «produir un enfrontament a nivell regional seria perjudicial per als interessos de tot Espanya».

Raimon Obiols, de la direcció del PSC i del PSOE, a qui vam preguntar sobre l'existència de l'informe, ens deia ahir al vespre que no tenia cap notícia d'aquest informe del PSOE, «crec que deu ser una deformació de la notícia, perquè a mi em va donar, i veig que es una informació absurda».

També ens deia Obiols que a la darrera reunió del comitè federal del PSOE, en que va tractar-se la qüestió autonòmica i Felipe González Informa

de l'entrevista amb Calvo Sotelo, no va parlar-se de res de tot això, «ni aquest tipus d'informació no és en l'esperit del que es pensa entre els socialistes».

El PSA s'arreglera amb CIU, ERC i el PSUC

Francesc Hidalgo, diputat del PSA al Parlament de Catalunya, deia ahir que «estem disposats a actuar contra la LOAPA en actes organitzats conjuntament amb CiU, ERC i PSUC; el que passa és que aquests partits no completen amb nosaltres».

Hidalgo deia que la LOAPA amenaça els Estatuts de Catalunya i del País Basc, i ja ha afectat «l'Estatut d'Andalusia, ja que els objectius del projecte de llei van tenir-se en compte en modificar l'Estatut andalús al Congrés».

Hidalgo va dir també que aviat el seu partit faria un acte a Cornellà amb Luis Uruñuela, alcalde de Sevilla i candidat del seu partit a la presidència de la Junta d'Andalusia.

Roca: es va a les eleccions

Miquel Roca, portaveu de

CiU, va ser entrevistat ahir al matí per RNE sobre l'actitud contrària a la LOAPA del seu partit i afirmà que «l'harmonització s'ha convertit ara en una font de conflictes, perquè amb ella les autonomies han passat a ser una mera descentralització administrativa; estem en un greu error d'origen i seria bo que s'arreglés».

Sobre l'acord UCD-PSOE insistia que és «xocant», i assenyalava que «el més important és que hi hagi una coincidència en el model de societat que és en joc darrera la política autonòmica; amb els acords s'ha d'aconseguir que hi hagi confiança entre els homes, però es té por de crear un Estat que segueixi el model dels Estats europeus més avançats».

Comentant el clima polític d'aquests dies i les converses entre líders va dir: «Tinc la sensació que s'està estudiant molt seriosament la temptació de dissoldre el Congrés i provocar anticipadament eleccions generals. Seria un error, i no perquè em preocupi des del punt de vista del nostre partit, sinó des del punt de vista de tot Espanya, perquè seria molt negatiu.»

Miquel Roca vol el debat amb el PSOE sobre la LOAPA per RTV de tot l'Estat

Miquel Roca Junyent, portaveu de CiU al Congrés, deia ahir que el debat amb el PSOE s'ha de transmetre pel circuit estatal i no tan sols pel català, com ha proposat el PSOE, ja que la LOAPA afecta tots els processos autonòmics. Roca es mostrà molt crític envers el PSOE per la seva posició antiautonòmica

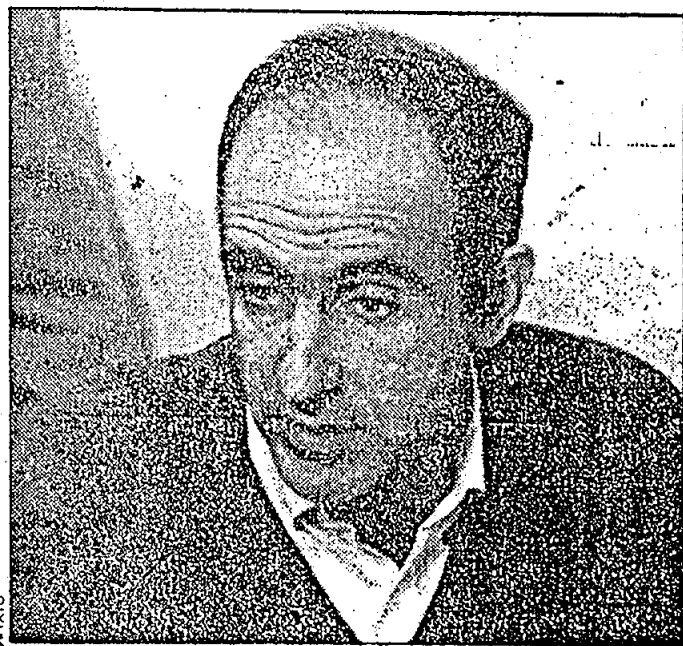
Barcelona. (Antoni Ribes).— Miquel Roca Junyent deia ahir, en relació amb el debat sobre la LOAPA a què han desafiat el PSOE i amb la resposta de María Izquierdo d'acceptar fer-lo en el circuit català de televisió, que «a nosaltres ens interessa fer el debat per a tot l'Estat, a la televisió i a la ràdio estatals, perquè la LOAPA va contra els interessos autonòmics dels andalusos, dels gallecs, dels extremerys i dels valencians; la LOAPA afecta tothom no sols Catalunya. María Izquierdo ho vol fer només per a Catalunya perquè sap que ho tenen perdut i no volen perdre-ho a Andalusia ni a Galícia ni a les altres regions».

“Les esmenes del PSC són inacceptables”

Comentant les esmenes socialistes que no van arribar-se a presentar, Miquel Roca afirmava que: «són inacceptables pel seu contingut i no poden ser una millora perquè, si bé cancel·len la redacció d'alguns articles, mantenen el text i diuen exactament el mateix que

davant d'això aclaria que «el PSOE per defensar la seva posició en el procés d'harmonització reacciona ara amb virulència antiautonòmica i anticatalana i diu que no som solidaris. Jo els demano ¿és ser solidari amb Andalusia o Extremadura acceptar la LOAPA que retalla els Estatuts? En el cas del percentatge del fons de compensació interterritorial, es pot discutir, però que es digui això de la solidaritat amb la LOAPA és diferent, perquè la insolidaritat és del PSOE. A més, ara aquest partit juga un doble llenguatge amb CiU, perquè a Catalunya ens diu que som conservadors i no fem política per a les classes populars. I a Madrid diu que tenim un tracte de privilegi que s'ha d'acabar. Si volen que fem política per a les classes populars cal que se'ns donin més diners i el PSOE diu que no s'ens en donin; també fan patir el PSC, que aquí afirma que els traspassos estan mal valorats i el PSOE diu que ho estan massa; també el PSC diu que Catalunya pesa poc a tot l'Estat i el PSOE diu que tot ho traïem de Madrid».

Miquel Roca, comentant el clima del moment, ens deia

Miquel Roca Junyent

tingut des del mes de març: «Des del sindicalisme verticalista i els sectors socialistes estatutzadors, han confluït en una política antiautonòmica, que s'oposa i s'oposen al procés d'autonòmic, no per recel davant la unitat de l'Estat, que fan servir de pretext, sinó perquè no accepten la transició d'Espanya a un Estat modern. Hi ha partits polítics que troben un clima electoral propici en l'intervencionisme, el dirigisme i el corporativisme, i els fa por tot el que representi un canvi potenciador de l'espontaneïtat lliure de l'individu i de la col·lectivitat.

Sobre la situació interna de la UCD, ja que Roca atribuïa l'origen de la situació

més per la projecció en la política espanyola i les concepcions de transformació de l'Estat, que no pas per la seva política Catalunya endins». Explicava que això s'ha vist quan la Generalitat ha començat a rebre transferències.

Encara afegia, en comentar les actituds dels partits estatals, que «el PSOE està decidit a frenar l'avanç de l'autonòmic; no vull fomentar contradiccions al PSC, però hem de reconèixer que ara diuen coses diferents que quan demanaven més radicalitat a l'Estat; ara Martín Toval ha afirmat públicament que la LOAPA treu atribucions polítiques a la Generalitat».